

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

B U Z V E B A L S E R İ S İ
B İ R İ N C İ K İ T A P

C . N . C R A W F O R D

B U Z V E B A L S E R İ S İ
B İ R İ N C İ K İ T A P

BUZ

C . N . C R A W F O R D

Çeviren: Feyza Öz

NEMESİS
KİTAP

C. N. Crawford

C. ve N. Crawford, *Wall Street Journal*'ın çoksatan fantastik romantizm yazarlarıdır. Aslında bir değil, iki kişiler ve iki enerjik erkek çocukları var. Onlara bakmadıkları zamanlarda, sırayla taslaklar yazıyor ve gözden geçiriyorlar.

Massachusetts'li Christine Lexington, New England kültürüne daima ilgi duydu, özellikle de ürkütücü eski mezarlıklara. Nick ise çocukluğunu Vermont'un onu soğuğa karşı dayanıklı hale getiren uzun kışlarında, fantezi ve bilimkurgu okuyarak geçirdi.

Feyza Öz

1985 yılında Ankara'da doğan Feyza Öz, Galatasaray Lisesi'ni ve Sorbonne Üniversitesi Ekonomi bölümünü bitirmiştir. Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler üzerine yüksek lisans eğitimi almıştır ve siyasi danışman olarak çalışmaktadır. Ortodonti Uzmanı Dr. Gilman Yücel ile kaleme aldıkları *Dişimin Süsü* ve *Gülmenin Formülü* isimli iki çocuk kitabının yazarıdır. Mitch Albom, Louise de Bernières, Pascal Boniface gibi yazarların İngilizce ve Fransızca eserlerini Türkçeye kazandırmış ve birçok farklı çeviri yayının editörlüğünü yapmıştır.

GİRİŞ

İlişkilerin büyük çoğunluğu sona ermeye mahkûmdur. Bu, üzücü bir gerçek. Bir zamanlar benimkinin bir istisna olduğunu, *doğru kişiyi* bulduğumu düşünmüştüm. Diğer tüm büyük aşklardan farklı olacak, sonsuza kadar ateşini koruyacaktı.

Andrew, benim aksime bir insandı. Ben bir peri olarak doğmuştum ama diğer perilerden olabildiğince uzak kalmaya çalışırdım. Perilerin çoğu vahşi, kaprisli ve *korkunç biçimde* kibirliydi. Oysa Andrew bana kır çiçeklerinden taçlar yapar, çınar ağaçları hakkında şiirler yazardı.

Beni önce güzelliğiyle kendine çekmişti: Altın lekelerle bezeli mavi gözler ve dalgalı kestane rengi saçlar. Gülümsediği zaman dudaklarının kenarında beliren kıvrımlar her seferinde içimde onu öpme isteği uyandırırdı. Andrew'un kokusu ev, sabun ve siyah çaya benzerdi.

Ama beni ona âşık eden bunlar değil, nezaketiydi.

Zor bir hafta geçirdiğimde bana çay veya kokteyller hazırlardı ve başımı göğsüne yaslayıp uykuya daldardım. Andrew ile birlikteyken gerçekten güvende hissedebiliyordum. O insandı, bense periydim ama ikimizin arasında bunun hiç önemi yok gibiydi.

Beni her zaman dinler, mesajlarıma anında cevap verir, günümün nasıl geçtiğini sorardı. Ralphie adını verdiği bir sosıs köpeğı vardı ve annesini doktor randevularına kendisi götürürdü. Pazar günleri banliyödeki derli toplu dairesinde takılır ve kahve eşliğinde aynı kitapları okurduk.

Hiçbir şeyin aşktan daha önemli olmadığına gönülden inanıyordu. Bana ruh eşı olduğumu söylemişti.

Kendi cinsimden olanların aksine Andrew bana kendimi güvende hissettirirdi. Onunlayken emniyettedirim.

Birlikte bir gelecek planlamıştık. Özü şöyleydi: İşletme yüksek lisansını bitirene kadar ev kredisini ödeyerek onu destekleyecektim. Para kazanmaya başladığındaysa benim hayalim üzerine çalışacak, ismini annemden alan “Chloe’nin Yeri” adında bir kokteyl barı açacaktık. Andrew orayı finanse etmeme yardım edecekti. İnsanların arasında, yeşillikler içinde bir banliyöde, arka bahçesinde barbekü partileri ve yastıktan kaleleri olan bir evde çocuklarımızla birlikte keyifli bir yaşam sürecektik. Yazları deniz kenarına seyahatlere çıkacaktık. *Normal* insanlar gibi yaşayacaktık.

Tek sorun, yirmi altıncı yaş günümün gecesinde tüm bunların bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmem oldu.

Ve aşka olan inancımı o gün tamamen yitirdim.

❧ 1 ❧

AVA

Tuğla kaldırımında ayakta beklediğim hazır yemek paketini elime aldığımda körili tavuk ve yassı ekmeklerin düşüncesi bile ağzımı sulandırmaya yetiyordu. Royal Bistro, tereyağlı ekmekleri öylesine enfes ve köriyi öylesine sıcak hazırlamıştı ki yemeğin coşkusu bir anda terle kaplanmama sebep oldu.

Doğum günüm olduğu için müdürüm bardan erken çıkmama izin vermişti. Cuma akşamını kutlayan bankacı bir grup için birkaç saat içki karıştırdıktan sonra tek isteğim tıkmak ve Andrew’la komedi programları izlemektir.

Evimize giden yol boyunca yürürken kolumun altındaki kâğıt poşetten yayılan pul biber, kimyon ve sarımsak kokusunu içime çektim. Arkadaşlarımız bizi tanıştırdığında bağlantı kurduğumuz ilk nokta buydu; yemeği olabilecek en sıcak haliyle yeme arzusu.

Karnımda gurultularla anahtarı deliğin içine kaydardım ve içeri girdim.

O anda üst kattan gelen seslere kulak kesildim. Gerçekdışı inleme ve nefes seslerinden anlaşılan, Andrew yüksek sesle müstehcen videolar izliyordu; sadece erkekleri hedef alan, yüksek

perdeden sahtelik kokanlardan. Kadınlar bu tür bir yapaylığı anında ayırt edebilirdi.

İlginç. Ben eve gelmeden önce birkaç saati olduğunu düşünmüş olmalı. Ne tür porno istiyorsa onu izleyebilir. Ama dairenin kâğıt gibi ince duvarlarına rağmen neden sesi bu kadar açmayı seçmişti?

Sessizce ayakkabılarımı çıkardım. Mutfığa geçerken başparmağımı ağaç sandalyenin keskin köşesine çarptım ve sandalyenin orada olmasına mantıksızca sinirlenerek “Ah!” diye sızlandım. Çatık kaşlarla yemeği poşetten çıkardım. O anda pornonun durduğunu fark ettim. Andrew yakalandığı için utanmıştı. Bu düşünce beni gülümsetti. Oysa bunu umursamadığımı biliyor olmalıydı.

“Selam!” Yukarıdan gelen Andrew’un sesiydi. Paniklemişe benziyordu. Tam arkamı dönmüştüm ki sessizce, “Bir şey değildir,” dedi.

Nefesimi tuttum. Başka biriyle mi konuşuyordu?

Bu kez kalbim göğsümü yumruklamaya başlamıştı. Elimdeki sıcak köri dolu kabı bilinçsizce tutarken parmak uçlarımda merdivenleri tırmandım. Yatağı gıcırdatan yüksek perdeden orgazm yeniden başlamıştı.

Kalbimi büyük bir korku kaplamıştı. Yatak odasının önüne geldiğimde kapı hafifçe aralıktı.

Kapıyı yavaşça iterek açtım.

O anda mideme öyle bir kramp girdi ki neredeyse kusacaktım.

Andrew yatağın tam ortasında, bacakları daha önce hiç görmediğim sarışın bir kadının bacaklarına sımsıkı dolanmış halde yatıyordu. Çığlık atmış veya bağırmış olmalıyım çünkü bana bakmak için döndüklerinde neredeyse yataktan düşeceklerdi. Uzunca bir süre dehşet içinde birbirimize baktık.

“Ava, burada ne işin var?” Andrew’un suratı kıpkırmızı olmuştu.

“*Sen*, ne yaptığını sanıyorsun?”

“Bu saatte işte olmalıydın.” Çırılçıplak bir kadının altına uzanmıştı ama bunu son derece mantıklı bir açıklamaymış gibi söylüyordu.

“Bugün doğum günüm. Erken çıkmama izin verdiler.”

Andrew kadını üzerinden itti ve kan ter içinde yatağa, *bizim* yatağımıza uzandılar. Bakışlarım onlara sabitlenmişti, gördüğüm şeye inanmakta güçlük çekiyordum ama geleceğimin dağılışını seyrettiğimi biliyordum.

“Sana söylemek istiyordum...” Güçlkle yutkundu. “Bu şekilde olmasını istemezdim. Ashley ve ben birbirimize âşık olduk, hepsi bu.”

“Üzerine alınma,” diye ekledi Ashley üstüne bir çarşaf çekerken. “Ama deneyip görmüş oldu. Bir ailesi olsun istiyor. Normal bir aile. Yani... bir insan ailesi.”

Andrew’un vücudu gerginlikten kaskatıydı, tekrar güçlkle yutkundu. “Ashley ve benim... ortak yanlarımız var, Ava. Bir geleceğimiz var.”

Nefes alamıyordum. Bunun olacağını nasıl tahmin edemiştim? Hiçbir şey düşünemiyordum, sadece parçalara ayrılan kalbimin acısını hissedebiliyordum.

Elimdeki tavuğu ona fırlattım, plastik kap yatak örtüsüne çarpıp anında patladı. Sıcak tavuk ve acı biber şeritleri üzerlerine saçıldı. Andrew ve kız çığlık attıklarında yasadışı bir şey yapıp yapmadığımı düşündüm. Birine sıcak köri fırlattığınız için tutuklanabilir misiniz?

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Andrew.

“Bilmiyorum! *Sen*, ne yaptığını sanıyorsun?” diyerek ben de ona bağırdım.

Odaya bakınırken gözüm çamaşır sepetine takıldı, ikimizin çamaşırları birbirine karışmış halde orada duruyordu. Bir sepetten, çamaşırlarımı ayırma fikri bana her şeyden daha üzücü göründü. Çamaşırları her zaman ben yıkardım ve onunkileri de güzelce katlardım... Şimdi sepetteki kıyafetlerimi ayırıp çamaşırhanede mi yıkamam gerekecekti?

Lanet olsun, bundan sonra nerede yaşayacaktım?

Andrew o sırada çarşafı üzerindeki köriyi temizliyordu.

“Tatile gittiğim zamanlarda açık çekim olduğunu söylemiş-tin. Ashley ile birbirimizi tanıdıkça onunla birlikte olmamız gerektiğini anladım.”

“Açık çek mi?” Bakışlarımı ona diktim, gözlerimdeki yaşların ardından ikisi de bulanık görünüyordu. “Açık çekin ne olduğunu bildiğimi söylemiştim. Açık çekin var demedim. Ayrıca tatilde değilsin.”

“Ashley ile tatilde tanıştım. Ve kendime engel olamadım. Güzelliği beni kendine çekti.”

Gözlerimi kırptım ve bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim. “En son tatile gidişin neredeyse üç yıl önceydi.”

Andrew başını salladı. “Hayır, Ava. Geçen kış seninle birlikte Costa Rica’ya gittik ve sen idrar yolu enfeksiyonun yüzünden sürekli odada kaldın. Hatırladın mı?”

“Onunla, *birlikte* gittiğimiz tatilde mi tanıştın?”

Andrew tekrar yutkundu. “Yani, o tatilde pek eğlenceli olduğun söylenemezdi.”

Ashley, tam yanında, benim havlularımdan biriyle telaşlı biçimde üzerindeki köriyi temizlemeye çalışıyordu.

Andrew küçük bir köpek yavrusu gibi bakarak gözlerini kırptırdı. “Ava, üzgünüm. Besbelli bir iletişim eksikliği olmuş. Hiçbir zaman seni üzmemek istemedim. Ama insan kalbine söz geçiremiyor.”

Boğazım kaskatı olmuş, göğsüme bir ağrı saplanmıştı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Sa-sana söyleyecektim...” diye kekeledi. “Birbirimize âşık olduk. Ve aşk güzeldir, öyle değil mi? Aşk her zaman övgüyü hak eder. Aslında benim için mutlu olmalısın, Ava. Ruh eşimi buldum.” Abartılı bir tavırla iç çekti. “Bir an için bencil olmayı bırakıp benim açımdan bakmayı dener misin?”

Tüm dünya onun ekseninde dönüyordu. “Ruh eşinin *ben* olduğumu söylemiştin. Dur tahmin edeyim, ona da şiir yazıyorsun öyle değil mi?” Arkamı dönüp koridora adımımı attığımda zihnimde bir ışık yandı. “Çınar ağacıyla ilgili şiiri bana mı, ona mı yazmıştın?”

“Bana yazdı,” diye atıldı Ashley.

Bir anda korkunç bir düşünceyle sarsıldım. Sona eren yalnızca ilişkim değildi. Gelecek planlarım da sona ermişti. “Andrew, peki ya bar ne olacak? Finanse etmeme yardım edecektin.”

Küçük bir gülümseme eşliğinde omuz silkti. “Ah, Ava. Bir yolunu bulursun. Üniversiteye falan başlasana. Çok parlak bir öğrenci olabilirsin.”

Panik içinde düşünceler, fırtınadaki güz yaprakları gibi kafamda çılgınca dönmeye başladı. Hayatımı Andrew’a adamıştım ve her şey bir anda elimden uçup gitmişti.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. “Mezun olmayı bekledin, öyle değil mi?” dedim. “Çünkü faturalarını Ashley değil, ben ödüyordum.”

Saçlarını omzunun üzerinden geriye savurdu. “Ben bir aktrissim. Kariyerimde ilerlemek için zamana ihtiyacım var.”

“Ve yeteneğe. O orgazmın kulağa ne kadar sahte geldiğine bakacak olursak senin için pek umutlu değilim,” diye karşılık verdim.

Ashley tavuk paketini aniden yataktan alıp bana doğru fırlattı. Gömleğim kırmızı köri sosa bulandı.

Zaten düşman kadın konumundaydım. Reddedilendim. Genç güzeli saf dışı bırakmak için komplo kuran habis cadıydım.

“Çık dışarı!” diye bağırdı.

“Tamamen senindir!” diyerek ben de ona bağırdım. “Siz ikiniz gerçekten de mükemmel bir eşleşme olmuşsunuz.”

Yirmi yıl boyunca hapiste kalmama sebep olacak bir şey yapmadan oradan ayrılmalıydım. Yerde duran spor çantamı kaptım ve merdivenlerden aşağı fırlattım.

İşte tam olarak o an, bir daha asla âşık olmamaya karar verdim.

Peri masalları, gerçek değildi.

2

AVA

Bir saat sonra, *Golden Shamrock* isimli barın yapışkan, ahşap tezgâhına dirseklerimi dayamış, oturuyordum. Televizyondaki tantananın içinde Guinness’imi yudumlarken *Hitched and Stitched*’e göz atıyordum; kadınların bir damat ve “büyük gün”leri için bir estetik operasyon kazanmak için yarıştıkları bir reality programı. Korkunç, biliyorum ama bu her hafta aynı kanalı açmama engel olmuyordu.

Belki de program medeniyetin çöküşünün ya da onun gibi bir şeyin habercisiydi fakat an itibarıyla bunların hiçbirisi umrumda değildi. Yirmi altı yaşımıdaydım ve...

Bana ait olan ne vardı? Aslında hiçbir şey. Kendi üzerime hiçbir şeyim yoktu.

O gece tek isteğim kimsenin üzerimdeki köri lekelerine aldırış etmeyeceği ve etrafta beni yargılayacak birileri olmadan hafta içi bir günde bolca içebileceğim bir yerdi.

The Golden Shamrock, bunun için mükemmel bir seçimdi.

Her ne kadar ana rahmine dönmüş gibi kıvrılmak istememe sebep olsa da sorun yalnızca kalp kırıklığı değildi. Olanlar başka bir hayalimi de en azından bir süre için mahvetmişti: *Chloe’nin*

Yeri'ni. Gece gündüz planlarım üzerine çalışmış, gerekli izinleri almak için uğraşmıştım.

Başımı ellerimin arasına bıraktım. Barmenlikten yılda neredeyse otuz bin kazanmıştım ve bunun büyük çoğunluğu Andrew'un ev kredisine gitmişti. Andrew'la tanışmadan önce, sürekli banyoda uyuyakalan bir alkolikle sıkış tıkış bir daireyi paylaşıyordum. Dünyanın sonu sayılmazdı ama Andrew'un sanki ödeyebilecekmişim gibi öylece "üniversiteye başlasana" deyişinde çileden çıkartıcı bir şeyler vardı.

Andrew varlıklı bir çocukluk geçirmişti, emlakçılıktan milyonlar kazanmış ebeveynleri vardı. Bir süreliğine kendi başının çaresine bakmaya karar vermişti fakat sanırım bu ebeveynleri yerine benden yardım alacağı anlamına geliyordu. Hiçbir zaman gerçekten parasız kalmadığı için, "âşık olduğum için mutlu olmalısın," gibi cümleler kurarak hayallerimi paramparça edebilen, gamsız bir umarsızlık geliştirmişti.

Biramı yudumlayıp dudağımda kalan köpüğü yaladım. Bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Tanıdık bir ses beni melankolimin içinden çekip aldı. "Ava!"

Başımı kaldırdığımda en yakın arkadaşım Shalini'nin bana doğru geldiğini gördüm. Siyah, dalgalı saçları, vücudunu saran, rujuyla aynı renkteki kırmızı bir elbisenin üzerine dökülüyordu. Bronz cildinin üzerine pırıl pırıl bir allık sürmüştü, giyim tarzı yemek lekeli iş üniformamla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Shalini yanıma ilişti ve hemen bir kolunu omuzlarıma doladı. "Aman Tanrım, Ava. Ne oldu?"

O ana kadar zaptetmeyi başardığım bütün duygular dışarı fıskırdı ve yine başımı ellerimin arasına bıraktım. "Andrew'u sarışın bir *aktrisle* yatağımızda seks yaparken yakaladım." Başımı kaldırıp tekrar ona baktığımda gözlerim buğulanmıştı.

Shalini'nin kahverengi gözleri kocaman açılmış, çenesi kaskatı kesilmişti. "Şaka mı yapıyorsun?"

Biramı yudumladım, artık hissizleşmişim. "Açık bir çeki olduğunu söyledi."

"Açık bir nesi? O da ne oluyor?"

Derin bir nefes aldım ve Shalini'ye tüm olanları anlattım. Eve erken gelişimi, sahte orgazm seslerini ve sonra onun için mutlu olmam gerektiğini söylediği kısmı. Bitirdiğimde Shalini'nin yüzünde oluşan derin tiksinti hislerimi aynalıyordu. Sonra dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Onlara gerçekten körili tavuk mu fırlattın?"

"Her yerdeydi."

"Umarım malum yerlerine acı biber bulaşmıştır..." Shalini bir an durup yüzünü buruşturdu. Muhtemelen Andrew'un çıplak vücudunda körili tavuğun nasıl durduğunu hayal *etmemeye* çalışıyordu. Başını sallayıp, "İnanamıyorum," dedi. "Yani gerçekten asla yakalanmayacağını mı düşündü?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Aslında işten geç çıkacaktım, ama bugün doğumgünüm." Islak yanaklarımı ellerimle kuruladım. "Çoğu ilişkinin uzun sürmediğini biliyorum ama bizim farklı olduğumuzu düşünmüştüm."

Shalini nazikçe omzuma vurdu. "Kırık bir kalbin ilacı daha seksi bir adamdır. Tinder hesabın var mı?"

Ona dik dik baktım. "Üzerinden sadece bir buçuk saat geçti."

"Doğru. Tamam, hazır olduğunda sana yardım edeceğim. Yeni bir maceraya çok ihtiyacım var. Belki bir gemi seyahatine çıkmalıyız. Bekâr insanlar için gemi turları yok mudur?"

Neredeyse boşalan bardağıma baktım. Bu ikinci mi yoksa üçüncü müydü? Artık emin olamıyordum. "İmkânı yok. Artık erkeklerle işim bitti. Donutlarla ve Tudor kraliçeleri temalı filmlerle de gayet mutlu olabilirim."

“Bir dakika. Senin barını finanse etmeyecek miydi? Onun lanet olası kredisini ödüyordun. Sana *borcu* var.”

Başımı salladım. “Ve muhtemelen bu yüzden bana söylemeyi erteliyordu.”

“Barına ben yatırım yapsam nasıl olur?”

Bu çok hoş bir düşünceydi ama harika bir arkadaşlığı, belirsizliklerle dolu finansal bir riske bulaştırarak mahvetmek istemiyordum. “Çok sağ ol ama boş ver. Bir yolunu bulmaya çalışacağım.”

“Birlikte açalım. İçinde balta fırlatma oynayabildiklerinden olsun. Belki Andrew’u da açılışa çağırırız, birkaç shot atar, baltalarla neler yapabileceğimize bakarız.”

Biramın ardından başımı salladım. “Adını da ‘Vur Şu Baltayı’ koyarız.”

“Andrew’un kamp yaparken getirdiği şu küçük el baltasını hatırlıyor musun, neredeyse bir sincabın kafasını kesecekti. Tam bir salak! Senin bir alfa erkeğine ihtiyacın var,” dedi Shalini. “Seni koruyabilecek birine.”

Sandalyemde sallandım. “Ah, hayır. Mankafa bir alfaya ihtiyacım yok. Sadece kira parasını nasıl denkleştireceğimi bulmam gerekiyor.” Masaya tutundum. “Nasıl ona güvenecek kadar aptal olabildim?”

Omuz silkti. “Aptal değilsin. Güzel giden bir şeyi o mahvetti.”

Sandalyemde arkama yaslandım. “Şu sıralar şehir merkezinde kiralar ne civarda?”

Boğazını temizledi. “Şimdilik bunu boş verelim. Bende kalabilirsin.”

“Tamam.” Başımı salladım. “Aslında kulağa eğlenceli geliyor.”

Kahverengi saçlı, zayıf bir adam yanımıza yanaştı. Siyah Converse ayakkabılar, kot pantolon ve gri bir sweatshirt giymişti. Birlikte dışarı çıktığımızda hep olduğu gibi dikkati tamamen Shalini’ye kilitlenmişti.

“Keyifler yerinde mi?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. Bu miğün flörtöz görüldüğünü düşünüyordu.

“Onun değil,” dedi Shalini.

“Belki daha iyi hissetmenizi sağlayabilirim,” diye cevap verdi, tamamen Shalini ile konuşuyordu. “Nerelisiniz? Üç farklı dilde konuşabilirim.”

“Arlington, Massachussets.”

“Hayır, demek istediğim... *gerçekten* nerelisiniz? Kökeniniz ne?”

“Arlington.” Shalini gözlerini kıstı. “Biraz Fransızcaya ne dersin? *Foutre le camp!*”

Adam gergince güldü. “Bu bildiğim dillerden biri değil.”

“Programlama dillerini bilir misin? Şuna ne dersin... *sudo kill dash nine?*”

Adamın gözleri heyecanla parıldadı. “Kullanıcı şifresini söylersen yaparım.” Adamın sesi hafif şehvetli bir tona bürünmüştü ve ne olup bittiğini artık takip edemiyordum.

Bakışlarımı *Hitched and Stitched*’e çevirdim. Damat, potansiyel gelinlerini boks maçı yapmaya zorlamıştı. Anlaşılan doğru eşi seçmenin en iyi yolu, bikiniler içinde birbirlerini yumruklamalarını izlemektir. Bu bölümden sonra kaç tanesinin burun estetiğine ihtiyaç duyacağını düşünerek kaşlarımı çattım.

Shalini ve isimsiz adama döndüğümde bir programlama dili hakkında tartışıyorlardı.

Shalini, bilgisayarlar konusunda çok yetenekliydi. Çalıştığı genç ve havalı teknoloji firması bir ay önce halka açılmıştı. Hisse senedi opsiyonlarından ne kadar para kazandığını tam olarak bilmiyordum ama ne olursa olsun artık bir işe ihtiyacı yoktu. Zamanında delicesine azimli, hırslı bir öğretim görevlisiydi ama artık tükenmişti ve sadece eğlenmek istiyordu.

* Fransızca, siktirip gitmek. (ç.n.)

** Linux işletim sisteminde kapatmaya karşı direnen sistemleri isimle sonlandırma komutu. (ç.n)

Shalini bir elini yukarı kaldırdı. “Steve, Ava kötü bir akşam geçirdi. Şu anda erkeklerden pek hoşlandığı söylenemez. Biraz alana ihtiyacımız var.”

Tam o anda kritik bir hata yaptım. “Erkek arkadaşımı Ashley’ye çakarken yakaladım, olay bu,” dedim.

Steve dudağını ısırıldı. “Eğer üçlü falan yapmak isterseniz...”

“Hayır!” dedik Shalini ile bir ağızdan.

“Her neyse.” Bana bakarken Steve’in yüzü sertleşti. “Öküzlük etmek istemem ama zaten o kadar da güzel değilsin. Özellikle de o elf kulaklarınla,” diye mırıldandı sallanarak uzaklaşırken.

“Peri!” Uçları hafifçe sivrilen peri kulaklarıma dokunarak Shalini’ye döndüm. “Kahretsin. Bu özgüvenime pek de iyi gelmedi.”

“Erkeklerin çoğunun reddedildiklerinde böyle saçmaladıklarını biliyorsun değil mi? Bir saniye öncesinde gördükleri en güzel insan sensindir. Sonra tuhaf dizleri olan kibirli bir cadıya dönüşürsün. Peri kulaklarının seksi olduğunu herkes bilir, sen de öylesin. Onların gözünü korkutuyorsun, hepsi bu.”

İnsanların arasında yaşamış, onlara uyum sağlamaya çalışmıştım. Bunun bir tercih olduğunu söylemek isterdim ama işin aslı uzun zaman önce peri dünyasından dışlanmıştım. Nedenini ise bilmiyordum.

“İnsan erkeklerinin hepsi beni görünce böyle mi hissediyor?” diye sordum.

Shalini başını salladı. “Göz kamaştırıyorsun. Koyu kahve-rengi saçlar, büyük gözler, seksi dudaklar. 90’lardan çıkıp gelmiş küçük bir peri Angelina Jolie gibisin. Kulakların da aşırı seksi. Biliyor musun, hayatımın amacı peri bir erkek arkadaş bulmak. İnsan erkekler gerçekten can sıkıcı.”

Yüzümü ekşittim. “Peri erkekler de ürkütücü.”

“Nereden biliyorsun?”

Zihnimin derinliklerinde karanlık bir hatıra gezindi, ama anlaşılması güçtü ve aniden kaçıp gidiyordu, düşüncelerimin içinde belirsiz bir hayalet gibiydi. “Bilmiyorum. Dışarıda benim gibi birkaç sıradan peri var ama onlara çok sık rastlamıyorum. Üst düzey perilerin tamamı Peri Ülkesi’nde yaşıyor ve sanırım sihirli güçleri var. Ama her durumda, onların dünyasına girebilmek için bir geçitten geçmelisin ve bunun için benim asla alamayacağım bir davetiyeye ihtiyacın var.

“Sence erkekleri yatakta nasıldır?”

“Bunu gerçekten hiç düşünmedim.”

Parmağıyla bana doğru işaret etti. “En aklını başından alan seksin en felaket durumdaki adamlarla yaşandığını fark ettin mi? Hayatımdaki en iyi seks, dünyanın merkezinde uzaylıların yaşadığına inanan bir adamlaydı. Ailesinin arka bahçesindeki bir çadırdaki yaşıyordu ve tek işi kombu çayı yapmaya uğraşmaktı. Bu arada bunu asla beceremedi. Ayakkabıları koli bandıyla bir arada durabiliyordu. Bir çadırdaki mükemmel seks, Tanrı’nın olmadığına ispatı gibiydi. Seninki kiminleydi?”

“En iyi seks mi?” İçimden önce Andrew demek geçti ama gerçek bu değildi. Ve artık ona sadık davranmak zorunda da değildim. “Adı Dennis’ti. İlk randevumuzda bana bir kavanozdan soğuk çorba ikram etmişti ve en az on beş dakika boyunca ağzıyla rap ritimleri yapmaya çalışmıştı. Kahvaltıda otlu brownie yiyordu ve profesyonel bir sihirbaz olmak istiyordu. Ama vücudu bir mükemmellik abidesiydi ve yatakta fenaydı, yani iyi anlamda.”

Shalini onaylayarak başını salladı. “Aynen. Bu çok acımasızca değil mi? Peri erkekleri hem yatakta iyi hem de *normal* olabilir mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Hepsinin korkunç derecede kibirli olduğuna eminim ve bence cinayete meyilli falan olabilirler. Ama peri dünyasına girme *iznim* bile yok.” Bu daha önce hiç açmadığım bir konuydu ama bira beni gevşetmişti.

“Peki ama neden? Bana bunu hiç anlatmadın.”

Öne doğru eğildim. “Peri dünyası tamamen aile soyuyla ilgilidir. Ailem beni doğar doğmaz evlatlık verdiği için soyumun nereden geldiğini kimse bilmiyor. Aforoz edilmiş sayılırım.” Diğerlerinin ne gördüğünü görebilmek için başımı eğip kendime doğru baktım. “Shalini, ben de Dennis’ten daha iyi durumda sayılmam, öyle değil mi? Şu anda beş parasızım ve yemek lekeleriyle kaplı kedili bir sweatshirt giyiyorum.” Saçıma dokunmak için uzandığımda şu her tarafından saçlar fırlayan *her şeyden vazgeçtim* topuzlarından birini yaptığımı fark ettim. “Ah, olmaz. Ashley ile tanıştığımda böyle görünüyordum.”

“Her zamankinden daha seksi görünüyorsun. Aşırı derecede seksi olduğun için biri seni tüm gece uyutmamış gibi görünüyorsun.” Gözleri boşalan bira bardağıma kaydı. “Birer tane daha?”

Sersemlemiş hissetmeye başlamama rağmen başımla onayladım. Ashley’nin tiz ciyaklamaları hâlâ kulağımdaydı ve bundan kurtulmam gerekiyordu.

“Bir tane daha,” dedim yavaşça ve iç çektim. “Teşekkürler. Andrew fazla yakışıklıydı. Fazla mükemmeldi. Bu kadar iyi görünen bir adama güvenilmeyeceğini tahmin etmeliydim.”

Shalini barmene seslendi; “Bir sürahi margarita alabilir miyiz? Ve lütfen *Hitched and Stitched*’i açar mısınız? Bu gece biri elenecekti.”

“Umarım Amberlee gider,” dedim. “Hayır, bir saniye. Umarım o kalır. Delinin teki, bu yüzden favorim o. Jennica’yı bir beddua mumuyla lanetlemeye çalışmıştı.”

Barmen sürahiyi doldururken barın üzerindeki televizyonda “*flaş haber*” yazısı belirdi ve *Hitched* yarışmacılarından birinin sarhoş hıçkırıklarını gösteren video kesintiye uğradı. Bir haber muhabiri bir sokağın köşesinde ayakta dikiliyordu.

Gözlerimi ekrana çevirdim.

“Az önce aldığımız bilgiye göre,” dedi ağız kulaklarına varan muhabir, “Periler Kralı Torin’in bu yıl içinde evleneceğı açıklandı.”

Barın içinde bir sessizlik dalgası oldu. Kral Torin, dünyamızı uzaktan uzağı idare eden bir grup ölümcül peri olan Yüksek Periler’in lideriydi. Tam olarak, benim gibi sıradan kişilerle hiç işi olmayacak perilerin.

Ama yine de kendimi diğerleri gibi kaptırıp, ekrana kilitlenmekten alıkoyamadım.

3

AVA

“G elini seçmek için bekâr peri kadınlar arasında bir turnuva düzenlenecek,” diye devam etti muhabir. “Her peri kadın turnuvaya katılamayacak. Olası binlerce yarışmacı arasından yalnızca yüz kişi, bizzat Kral tarafından seçilecek. Müstakbel gelin güç, zarafet...”

Gözlerimi devirdim. “Ne kadar çağ dışı. Neden biriyle tanışıp hoşlanıp hoşlanmadığına karar veremiyor...”

“Hişt!” Shalini gerçek anlamda eliyle ağzımı kapadı. “Seni seviyorum ama şu anda konuşmaya devam edersen seni öldürebilirim.”

Baştan aşağı insan olan arkadaşım Shalini, perilere kafayı takmıştı. Bense onlardan uzak kalmaktan son derece memnundum.

Periler bundan yalnızca otuz yıl önce insanlara kendilerini göstermişlerdi. İnsanlar başlangıçta ürküp uzaklaşarak tepki verdiler ve bu tavır ne yazık ki çocukluğumun büyük bölümünde devam etti. Peki ya şimdi? İnsanlar perilere doyamıyordu. Periler bir şekilde zenginlik ve cazibe timsali haline gelmeyi başarmıştı.

İçimde, bu sofistike imajın ardında hâlâ gerçekten korkutucu olduklarına dair bir his yatıyordu.

“Kral Torin,” dedi spiker gözleri parlayarak, “yirmi altı yıl önce dünyaya geldi. Kraliçesini kadim turnuva geleneğiyle seçeceği bir süredir tahmin ediliyordu...”

Fotoğrafını yüzlerce kez görmüştüm; solgun bir yüz, keskin çene hatları, kısacık kesilmiş koyu renkli saçlar. Fotoğrafta geniş omuzlarını öne çıkaran siyah bir takım elbise giyyordu. Kral Torin’in şeytani bir gülümsemesi vardı ve siyah kaşlarından bir tanesi kavisliydi.

Belki bira veya kalp kırıklığının etkisiydi ama sadece ona bakmak bile canımı sıktı. Kendisini sevdiği her halinden belli oluyordu.

Kabul etmeliyim ki fotoğrafına bakmamaya çalışmak zordu.

“Ukala piç,” diye geveledim. Ah, evet. Artık gerçekten sarhoş olmuştum.

Shalini içini çekti. “Çok gizemli biri olduğunu duymuştum. Kendine özgü hüzünlü bir havası var ama kimse sebebini bilmiyor.”

Bunun hiçbir anlamı yoktu. “Dünyanın en zengin adamı olmanın neresi hüzünlü? Canı istese kaç tane bar açabileceğini biliyor musun? Ya da okul? İstese kaç tane üniversite derecesi alabilirdi haberin var mı?” Bunları söylerken bağırdığımı fark ettim.

Gözlerini devirerek, “Vicdan azabı çekiyormuş. Sözüm ona birilerini öldürmüş... ama suçluluk duyuyormuş. Sürekli bunu düşünerek kendine eziyet ediyormuş,” dedi.

“Tam evlenilecek adam! Çirkin olsa kimse ondan etkilenmezdi biliyorsun, değil mi? Katil olmak genellikle olumlu bir özellik olarak kabul edilmez.” Margaritamı bitirdim. Bu seferki hızlı gitmişti. “Zengin ve güçlülerin sorunu tam olarak bu, haksız mıyım? Ve alık güzellerin. Sınırlar ve empati gibi şeyleri asla öğrenemezler ve bir de bakmışsın ki Ashley adındaki aktrisleri beceriyorlar.” Son kısmı bağırarak söylediğimin iyi kötü farkında sayılırdım.

“Andrew’u unut, Ava. Kral Torin’in kaslı kollarını düşün. Sen bir perisin! Neden turnuvaya katılmıyorsun?”

Kıkırdadım. “Ne, ben mi? Hayır. Öncelikle buna izin vermezler. Ayrıca yatıya kalma eğlencelerimizi ve *Tudors** maratonlarımızı özlerim. Hem yemek yapma işine giriyorum. Belki Tudor-dönemi aşçılık gibi bir şey yapabiliriz.”

Gözlerini kıstı. “O diziyi zaten iki kez bitirdik.”

“*Virgin Queen*’e başlarız. Ya da başkasına.” Sırıttım. “Sıcak çörek pişiririm.”

Gözlerimi ekrana, Kral Torin’in uzak mesafeden çekilmiş videosuna çevirdim. Kamusal görüntüsüne çok dikkat ediyordu; daima bakımlı, hoş giyimliydi, alnına bir tutam saç dahi düşmezdi. Ama yaklaşık bir yıl önce bir aksilik olmuştu. İnternetin karanlık köşelerinden çıkan bir fotoğrafta Torin bir deniz tanrısı gibi okyanus dalgalarından yükseliyor, damlacıklar kalın şeritli kaslarının arasından parlıyordu. Sinsi sırıtışı ve mükemmel yüz hatlarıyla genel görünümü daha çok *The Tudors*’taki Henry Cavill’in Poseidon ile çarpılmış haline benziyordu.

Yani, eğer bu tür şeyler ilginizi çekiyorsa.

Televizyondaki görüntü yeniden kesildi. Bu kez helikopterden canlı yayın yaptığı anlaşılan bir kamera devreye girdi. Aşağıdaki sokakta, siyah motosiklet kafilesiyle çevrili gümüş renkli bir Lamborghini trafiğin içinde yavaşça ilerliyordu.

“Kral, yarışmacı adaylarına bizzat haber vermek için korumalarıyla birlikte Periler Ülkesi’nden ayrıldı,” diye açıkladı sunucu. “Turnuva gelenekleri bu şekilde.”

“Orası 8. otoban mı?” dedi barın diğer ucundan bir ses.

“Vay be!” dedi bir diğeri, “Gerçekten çok yakındalar.”

Shalini’ye göz attım. Ağzı yarı açık halde televizyona kilitlenmişti.

* Bir dizi film. (ç.n.)

Biri “Yok artık!” diye bağırdı. “13. çıkıştan döndüler.”

“Buraya sadece iki sokak mesafede,” dedi Shalini sessizce.

Tüm bu tantana ne içindi? Ah evet, peri kral ve müstakbel gelinin sergileyeceği müsamere...

Tam yanımda, Shalini’nin sesini duydum, heyecandan nefesi kesilmişti. “Kral Torin’i hiç şahsen gördün mü?”

“Hayır. Eminim gayet iyi görünüyordur ama...” Cümleyi tamamlamadım, buz gibi bir huzursuzluk hissinin göğsüme yayıldığını hissettim.

Shalini’nin ne cevap verdiğini takip edemiyordum çünkü önümdeki masa sallanıyor gibi görünüyordu. Ağzımın içi nahoş biçimde sulanmıştı. Margarita sürahisi iyi bir fikir değildi.

Başımı ellerimin arasına bıraktım ve zihnimde Andrew’un kusursuz yüz hatları belirdi. “Elma ağaçları dikecektik.”

“Ne? Neden bahsediyorsun?” diye sordu Shalini.

Motosikletlerin gürültüsü yeniden dikkatimi toparladı. Pencerenin ardından, Kral Torin’in korumalarından ilki gürleyerek geçti. Motorların gümbürtüsü yerden kalkan küçük bir uçağınki kadar yüksekti ama Golden Shamrock’ın müşterileri gürültüden rahatsız olsa bile bunu bilmek imkânsızdı. İkinci, üçüncü, dördüncü motosiklet geçerken yüzlerini pencereye yaslamışlardı.

Dışarısının hâlâ aydınlık olduğunu görünce şaşırdım çünkü çoktan gece olmuş gibi hissediyordum. Gündüz vakti kim bu kadar sarhoş olur ki?

“Aman Tanrım!” Shalini’nin sesi sağır edici gürültünün içinden geçti. “Tam önümüzden geçti... Bir dakika, *durdu* mu?” Sesi rahatsız edici bir tizliğe yükselmişti.

Bardaki herkes pencerenin etrafına toplanmıştı, camı nefesleriyle buğulandırıyor, parmaklarıyla izler bırakıyorlardı.

“Aman Tanrım!” dedi Shalini tekrar. “İşte orada!”

Kendimi, sandalyeden sendeleyerek inip olan bitene göz atıp atamayacağımı görmek için pencereye yanaşırken buldum. Üçlü yapmak isteyen adamla çamaşır suyu kokan bir kadının arasında sıkışarak durdum.

“Vay canına,” dedi Shalini büyük bir hayranlıkla. “Vay canına...”

Lamborghini’nin kapısı yavaşça kayarak açıldı ve peri kral dışarı çıktı. Akşam olmaya başlamışken koyu renkli saçlarında altın bir parıltı belirmişti. Uzun boylu ve yapılıydı, siyah pantolon ve koyu renkli bir deri ceket giymişti. Güneş ışığının altında parıldarken bronz teni buz mavi gözleriyle keskin bir tezat oluşturuyor, daha ziyade başka bir dünyaya ait bir Calvin Klein modeli gibi görünüyordu. Belli belirsiz, hafif bir kirli sakal köşeli çenesini gölgelendirmişti. Saçları, son gördüğüm fotoğraflarına göre daha uzundu. Artık kısa kesimli değil, siyah ve dalgalı görünüyorlardı.

Bir tür utanç duygusuyla burnumu cama yasladığımı ve diğer herkes gibi aval aval onu seyrettiğimi fark ettim.

Işıқта parıldayan açık mavi gözleriyle Golden Shamrock’ın cephesini inceledi. Burada ne işi olabilirdi? Benim peşimde olması mümkün değildi çünkü perilerin hiçbiri kim olduğumu bilmiyordu.

Kollarını kavuşturup Lamborghini’nin yan tarafına yaslandı. Koruma ordusunun geri kalanını beklediğini anlamam birkaç saniye sürdü.

Kral Torin barı işaret etti ve korumalarından ikisi içeri girmek için motosikletlerinden indiler.

Tam yanımda duran Shalini fısıldadı, “Sence senin için mi geldiler, Ava?”

“İmkânı yok. Burada mutlaka başka bir peri kadın vardır.”

Benden başka bir peri görebilmek için bara göz gezdirdim. Hafifçe uzun kulaklar ve sıra dışı saç renkleri bizi hemen ele veyirdi ama görebildiğim kadarıyla bardaki diğer herkes insandı.

Kral Torin'in korumalarından biri, uzun siyah saçlı ve bronz tenli bir adam, kapıyı açtı. Son derece iri kasları vardı. İğne atılsa duyulmayacak bir sessizlik olmuştu.

“Peri kral bir şeyler içmek için mola vermek istediler.”

Kıkırdamamı son anda tuttum. Peri kral muhtemelen Bordeaux'nun en nadide bağlarından gelen yüzlerce yıllık şaraplara alıştı. Şimdiyse eski sayılabilecek tek şeyin yemekler ve müşteriler olduğu Golden Shamrock'ta ziyafet çekmeyi planlıyordu.

Shalini'ye dönüp tam bunu söylemek üzereyken Kral Torin Golden Shamrock'ın kapı eşiğinde durdu ve ağzım tam anlamıyla açık kaldı.

Çok yakışıklı olduğunu biliyordum ama yakından bakıldığında güzelliği bir tokat gibiydi. Yüzünü magazin dergilerinde binlerce kez görmüştüm. Köşeli çenesini, şeytani gülümsemesini, pis bir sırılda parıldar görünen buz mavisi gözlerini. Ama bunlar yakından görebildiğim bazı detayları geride bırakmıştı; kömür karası siyah kirpikleri ve çenesinde hafif bir gamzesi vardı.

Adonis'in ete kemiğe bürünmüş hali mi? Tanrısal bir güzellik mi? Yoksa bir tür peri büyüğü mü?

Her zaman Andrew'un on üzerinden onluk olduğunu düşünürdüm. Ama Andrew'a on verecek olursam şimdi yepyeni bir puan sistemi icat etmem gerekirdi, çünkü peri kral onunla mukayese dahi edilemezdi.

Kralın bakışları benimkilere kilitlendi. Omurgamdan aşağı inen buz gibi bir ürperti hissettim ve nefes almayı tamamen bıraktım. Bir anda omurlarımdaki kırığının dışarıya doğru yayıldığı hissine kapıldım.

Barda ilerlerken etrafında gölgeler toplanıyor gibi görünüyordu ve müşteriler istemsizce geri çekiliyorlardı. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu duymuştum, yalnızca varlığıyla onları etkileyip boyun eğmelerini sağlayabiliyordu.

Kral Torin'in viskisini doldururken barmenin elleri titriyordu. İnsanlar saygıyla "Kral Torin," diye fısıldıyorlardı, "Kral Torin." Bazıları diz çöktü. Üçlü meraklısı Steve alnını bira lekeli zemine değdirdi.

"Aman Tanrım!" diye yüksek sesle fısıldadı Shalini, bir yandan kolumu öyle güçlü sıkıyordu ki morluklar bırakacağına emindim.

Belki ben de peri olduğum için belki de küçük cüsemde gezinen beş biranın etkisiyle, dizlerimin üzerine çökmeyi hiç düşünmüyordum. Reverans bekleyen Yüksek Peri'nin gücünü iliklerime kadar hissetsem de ölmek pahasına ayakta dikilecektim.

Torin barmenden viskisini alırken gözlerini gözlerime dikmişti. Yürüyerek bana doğru yaklaşmaya başladığında içimdeki diz çökme dürtüsü kuvvetlenmişti.

Çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Perilerin krallarına itaat etmeleri beklenir." Alçak, kadifemsi sesi tenimi okşamıştı.

Elimde geldiğince cana yakın şekilde gülümsedim. "Ama ben gerçekten sizden biri değilim. Uzun zaman önce böyle karar verdiniz." Alkol, hissetmem gereken korkuyu maskeliyordu. "Bu yüzden artık insanların kurallarına göre yaşıyorum. Ve insanlar boyun eğmek zorunda değildir."

Shalini'nin kolumda hissettirdiği keskin, can yakıcı çimdik sessiz olmamı öğütlüyordu.

Yüzümü buruşturdum ve elimi kaldırdım. "Ayrıca Ashley'i Andrew'un üzerinde bulduğumdan beri erkeklerden pek hoşlanmıyorum."

Odayı ağır ve kalın bir sessizlik kapladı.

Kral dudak büktü. “Ashley de kim?”

İçimi çektim. “Mesela aslında o değil, yani sanırım. Mesele şu ki zengin, hoş bir adama boyun eğmeyeceğim. Epeyceee zor bir gün geçirdim,” dedim geveleyerek.

Bunun üzerine beni süzmeye başlayarak, *sweatshirt*ümdeki lekeleri ve gerginlikten sımsıkı kavradığım boş bardağı inceledi. “Belli oluyor.”

Yeniden göz göze geldik. Arkasındaki karanlık toparlandı ve gölgeler daha da yakınlaştı. İliklerimde bir ürperti gezindi ve dişlerim birbirine vurmaya başladı.

Kralına itibar et. Kralına itibar et. Kafamın içinde bir ses ona boyun eğmemi telkin ediyordu, bir korku dalgası omurgamdan yukarıya tırmandı.

Kral Torin’in kaşları hafifçe çatıldı, direnişime şaşırmışa benziyordu. Sanki onlardan biri olmadığımı söylediğimi duymamış gibiydi.

Ağzının kenarı seğirdi. “Buraya seni evlilik turnuvasına davet etmeye gelmemiş olmam isabet oldu. Saygısızlığınla anında dis-kalifiye olurdun.”

Buz gibi gözlerine baktım. Kral Torin az önce beni katılmakla hiç ama hiç ilgilenmediğim bir yarışmadan açıkça dışlamıştı.

“Ah, merak etme, turnuvanla ilgilenmiyorum. Açıkçası bu işi biraz utanç verici buluyorum.”

Kral Torin’in gözleri irileşti ve ilk defa mükemmel yüz hatlarını gerçek bir duyguya benzer bir ifade kapladı. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Ah, evet. Kral Torin’sin. Kraliyet ailesinden, Seelie’nin kadim soyundan falan geldiğini biliyorum...” Dilimin sürçmesinin boş-boğazlığımı daha az vahim gösterdiğinin belli belirsiz farkınday-

dım, ama kral yanlış zamanda, yanlış yerdeydi ve söyleyeceklerime katlanmak zorundaydı. “Sen veya periler hakkında çok da fazla şey bilmiyorum çünkü benim aranızda olmayı hak etmediğime karar verdiniz. Benim için hava hoş. Burada, ölümlü dünyada harika şeyler oluyor. Ama insanlardan daha iyi olduğunuzu düşündüğünüze şüphem yok. Aslında işin esası şu, Bay Kral.” Shalini’nin koluma geçirdiği tırnaklarını görmezden geliyordum. “Sergilediğiniz tüm bu gösteri, şatafat, ölümlü dünyanın en sersem yönlerinin dahi yanına yaklaşamaz. Gelin turnuvasına gelince... Eskiye, ormanda yaşadığımız, boynuzlar taktığımız ve meşe ağaçlarının altında hayvanlar gibi seviştığımız dönemlere dayandığını biliyorum...”

Çenesi gerildi, bense yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim. Bu da nereden çıkmıştı? Ne saçmalıyordum?

Düşünce akışımı toparlamaya çalışarak bir an gözlerimi kapattım. “Peki tüm bu konseptin *Hitched and Stitched*’ten ne farkı var?” Kabaca ekranı işaret ettim. “Yaşam biçimin, insan medeniyetinin *semtikademi** sayılır. Gelin turnuvan bugünlerde televizyonda yayınlanmaya bile başladı. Hepsi sahte öyle değil mi? Ve sen *Hitched and Stitched*’teki Chad’dan, şu anlamsız derecede beyaz dişli pilottan çok da farklı sayılmazsın. Hoş görünümlü, zengin dangalaklar. Bu turnuvaya katılan herkes yalnızca iki şeyin peşinde: Güç ve şöhret.”

Shalini tısladı. “Ava, artık susmalısın.”

Sarhoşluğuma rağmen, korkunç bir şey yaptığının farkındaydım. “Pekâlâ, şöhret, güç ve senin... biliyorsun işte.” Ona doğru elimi salladım. “Suratın ve karın kasların. Bu kadar çekici birine asla güvenmeyin, kızlar. Her neyse, eğilmeyi pas geçeceğim. Sana iyi akşamlar.”

* **Semtikadem** ya da ayakucu: Belirli bir yerde, yatay yüzeye dik olarak, bulunan yerin tam olarak aşağısını gösteren yöndür.

Bira içimdeki konuşma selini serbest bırakmıştı ve kendimi durduramamıştım.

Arkamda, Golden Shamrock'ın müşterileri gözleri yemek tabakları gibi açılmış, olan biteni izliyorlardı. Torin'in etrafında dolanan gölgeler kalınlaşarak neredeyse katı bir şeye dönüşmüştü. Periler hakkında daima bildiğim bir şeyi doğrular gibiydiler: Onlar tehlikelidir. Tam da bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp çenemi kapalı tutmalıydım.

Kralın gözleri daha parlak görünmeye başladı ve damarlarımın buz kestiğini hissettim. Donmuş ve kırılğan hissediyordum. İstesem de yerimden kıpırdayamazdım.

Kral Torin'in gözlerinde hafif bir keyif pırıltısı belirdi, sesi ipek gibi pürüzsüzdü: "Nasıl istersen. Hayatını çok hoş bir şekilde bir arada tuttuğun belli oluyor." Huysuz kedi sweatshirtimi inceleyerek bakışlarını yeniden üzerimde gezdirdi. "Bunu mahvetmek istemem."

Sonra tek kelime edecek vakit bırakmadan arkasını dönüp bardan ayrıldı.

Müşteriler uzunca bir süre hareketsiz kaldılar. Sonra büyü bozuldu ve bar bir anda gürültüye boğuldu.

"Peri kralı reddetti."

"*Semtikadem* de ne demek?"

Shalini omuzlarımdan tuttu. "Senin *sorunun* ne?"

"Peri masalları gerçek değil, Shalini," diye cevap verdim suratımı buruşturarak. "Perilere gelince... Onlar da sandığın kadar iyi yaratıklar değil."

❧ 4 ❧

TORIN

Yolda geçen bir günün ardından odama döndüğümde, Peri Ülkesi'nde ve ölümlü şehirde saat gece yarısına yaklaşıyordu.

Daireme girerken derin bir nefes verdim. Orman yeşili duvarlar altınla süslenmişti, yüksükotunun ve odamda yetişen elma ağacının kokusu içerideki nemli havayı diri tutuyordu. Ay ışığı, tavan camından içeri, ağacın ve bitkilerin üzerine süzülüyordu. Şatoya sığdırabileceğim bir alanı, seraya en fazla bu kadar benzetebilmişim.

Kıyafetlerimi çıkarmadan kendimi yatağa bıraktım.

Bugün, evlilik teklifim için mücadele edecek yüz peri kadını bizzat yarışmaya davet etmişim. Her bir soylu klandan birer prenses ve doksan dört sıradan peri. Şimdiye kadar sıradan periler içinden turnuvayı kazanan olmamıştı ama onları da davet etmek dışlanmış hissetmemeleri ve ailelerinin isyan etmesinin önüne geçmek için önemliydi.

Tüm bu kadınlar önümüzdeki birkaç hafta boyunca peri kraliçesi unvanını ve eşim olarak yanımda hüküm sürme şansını ka-

zanmak için yarışacaklardı. Ve şu sarhoş, atıp tutan kadın muhtemelen haklıydı, gerçekte istedikleri şey şöhret ve güçtü.

Bunun çok da önemi yoktu.

Evlenmeyi istemesem bile tahtta bir kraliçenin olması sihrimizin devamı için çok önemliydi. Krallığı korumanın tek yolu buydu. Daha önemlisi, sonunda arzuladığım sihre ancak bu şekilde sahip olabilecektim.

Eğer evlenmezsem bu, Peri Ülkesi ve tüm perilerin sonu anlamına gelirdi. Bu kadar basitti ve benim ne istediğimin gerçekte hiçbir önemi yoktu.

Gözlerim kapanmak üzereyken kapı gıcırdayarak açıldı ve koridordan gelen bir ışık hüzmesi odayı aydınlattı.

“Torin?” Bu kardeşimin sesiydi. “Uyanık mısın?”

“Evet, Orla.”

“Gelebilir miyim?”

“Tabii ki.”

Orla kapıyı açıp odama girdi. Kız kardeşim yirmi üç yaşındaydı, benden yalnızca üç yaş küçüktü ama çok daha genç görünüyordu. İncecik bedeni ve iri gözleriyle, özellikle ipek terlikleri ve saten elbisesinin içinde on yedi yaşından bir gün bile büyük göstermiyordu. Sarı saçları ince omuzlarının üzerine dökülmüştü.

Kapı girişinde durup benim olduğum tarafa doğru baktı ve tuhaf biçimde konuşmamı bekledi. Orla kördü, gözlerini çocukken kaybetmişti. Sessiz kaldığımı görünce lafa girdi. “Bugün nasıl gitti?”

“Yapmam gerekeni yaptım.”

Orla sesimi takip ederek başını hafifçe bana doğru çevirdi. “Yani, hiçbir sıkıntı yaşamadın mı?”

Kız kardeşimin bu sorunun cevabını bildiğini hissettim. Kör olmasına rağmen, ya da belki bu sayede sezgileri çok kuvvetliydi ve ona asla yalan söyleyemezdim.

Karşılaştığım tek sıkıntı sarhoş, sıradan bir peri kadını. Turnuvayı utanç verici, hatta insan medeniyetinin en alt düzeyiyle eşdeğer bulduğunu söyledi.”

Orla’nın dar omuzları dikleşti. “Bunu duydum.”

“Bir dilenci kadar özensiz görünüyordu ve bir balık satıcısı kadar görgüsüzdü. Ama yine de... Turnuva hakkında çok da haksız sayılmaz, öyle değil mi?” Neden hâlâ onu düşünüyordum? Muhtemelen sözlerinde acı verici bir doğruluk payı olduğu için. “Neyse, önemi yok.”

Orla ikna olmuşa benzemiyordu. “Abi, senin itibarın çok önemli. Düşmanlarımızın senden korkması gerekiyor. Altı klanın kralları gerçeği öğrenirlerse...”

“Endişelenme,” dedim hemen. “Her şey kontrol altında. Bir ay içinde bir kraliçem olacak.”

“Bunu şimdi yapmak istediğinden emin misin?” Orla’nın sesindeki endişeyi hissedebiliyordum.

Konumumun müthiş ağırlığını hissederek başımı salladım. “Bir kral, halkı için fedakârlık yapmak zorundadır. Kraliçenin tahtı çok uzun süredir boş. Halk sıkıntı içinde, biliyorsun. Kış beklenenden uzun sürdü, kötücül sihirlerin ülkeye döndüğüne dair duyumlar var. Tahtta bir kraliçe olmadıkça Peri Ülkesi’nin sihri sönmeye devam ediyor, benimki dahil.”

“Başka bir yol daha var, biliyorsun.” Orla’nın solgun gözleri yüzümü arar gibiydi. Prens Narr’dan bir teklif aldım. Onunla evlenebilirim, böylece tahttan çekilebilirsin. Soyumuz Peri Ülkesi’ne hükmetmeye devam eder. Tahta ben geçerim.”

Kalbim korkuyla doldu. Orla hiçbir zaman Seelie perilerinin kraliçesi olamazdı. Kör ve hastaydı, bazen haftalar boyunca yataкта kalıyordu. Bu görevin stresi onun için idam fermanı olurdu. Ama bunu ona asla açıkça söyleyemezdim.

Bunun yerine öfkelenmiş göründüm. “Prens Narr ile evlenmek mi? Kesinlikle olmaz. Seelie’lerin kralı olarak krallığa sahip çıkmak sadece benim sorumluluğum. Turnuva eşimi seçecek. Kraliçenin tahtı yine dolacak. Krallık da yeniden sihirle dolup taşacak.”

Orla kendini yatağa bırakarak, oturdu. “Peki ya göz alıcı biriyle evlenmek zorunda kalırsan? Dearg Due’lerden Moria, Banshees’lerden Cleena ya da Leannán Sídheden Etain gibi? Hiçbir erkeğin onların cazibesine dayanamadığını duymuştum. Ya bir hata yapıp ona âşık olursan ve bir prensesi öldürürsen? Bu herkes için felaket olurdu. Torin, klanlar arasındaki bir çatlak iç savaş başlatabilir. Klanlar her zaman bir arada değildi, biliyorsun.”

“Âşık olmayacağım,” dedim sözünü keserek. “Kalbim buz gibi. Turnuvayı kazanan kişi konumunun tüm ayrıcalık ve zenginliğinden faydalanacak ama onu aşkımla lanetlemeyeceğim. O sadece halkımızın kraliçesi olacak.” Dile getiremediğim şey ise Orla’nın kesinlikle haklı olduğuydu. Yakınımdaki her kadın, ona karşı bir şeyler hissetmeye başlarsam büyük tehlike altında kalacaktı.

Orla yatağımdan kalktı ve yavaşça kapıya doğru yürümeye başladı. Daha önce binlerce kez odama gelmişti ve taş zeminin her santimetrekaresini ezbere biliyordu ama tek başına gitmeye çalıştığını görmek beni endişelendirdi. Ayağa kalkıp dirseğinden tuttum.

“Torin, senin yardımın olmadan yürüyebileceğimi biliyorsun.”

“Hadi canım!” dedim kolunu nazikçe çimdikleyerek ve kapıya kadar ona eşlik ettim.

Yaverim mermer koridorda onu bekliyordu. “Aeron,” dedim, “Prensesi odasına götür. Saat çok geç oldu.”

Arkasından kapıyı kapattım, sonra sırtımı dönüp yaslandım ve bahar havasını içime çektim. Ellerimi yumruklara dönüştü. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama Orla haklıydı.

Lanetliydim, doğduğum andan itibaren lanetlenmişim. Evlendiğim kıza âşık olursam ölecekti. Ve onu öldüren şey benim dokunuşum olacak, etrafımızı saran kasvetli bitki örtüsü gibi iliklerine kadar donacaktı.

Bu benim lanetimdi.

Soğuk keder ağları kış ayazı gibi göğsümü sardı. Daha önce âşık olmuşum, tek bir defa. Ostara'daki eski tapınağın yanında Milisandia'nın donmuş bedenini kollarımda tutarken ruhum ikiye ayrılmıştı.

Bu, *benim hatamdı*.

Direncimin zayıfladığını hissettiğim her sefer o tapınağa dönüp Milisandia'nın bedeni beyaza ve maviye döndüğünde nasıl görüldüğünü anımsardım...

Yumruklarımı sıktım.

Lanetimin bir parçası da bunu kimseye anlatamamaktı. Onu uyaramaz, benden uzak durmasını söyleyemezdim. Kelimeler dilimden dökülmeden ölüp gidiyorlardı. Aynı şeytanların lanetlediği Orla da bundan kimseye bahsedemiyordu. Yalnızca ikimiz, birbirimizin sırlarını biliyorduk ve bu sırlar bizimle beraber ölecekti.

Aşkım, dokunuşum, ölüm demekti.

Kendime bir bardak viski doldurup büyük bir yudum aldım. Ondan ayrılmaya çalışmışım ama o gece eski tapınağa kadar beni takip etmişti. Ve ona karşı koyamamışım...

Bir daha asla sevmeyecektim. Asla *sevemeyecektim*. Artık tek bir amaç için yaşıyordum, ellerime bulaşan kanın kefareтини ödememin tek yolu vardı, halkımı kurtaracaktım.

Aksi, sadece beni mahvetmekle kalmaz, krallığının da sonunu getirirdi.

Prensesler turnuvalarda ölebilirdi, evet. Böyle bir risk her zaman vardır. Peki ya ellerimde ölen, kral tarafından katledilen bir prenses?

Seelie'nin altı klanı krala yüz çevirebilirdi, bin yıl önce, periler dünyasında Anarşi olarak bilinen dönemde Kral Caerleon'un başını kaybettiği gibi. Şimdiye kadar sevdiğim kadınlara yaptığım şeylerle ilgili yeterince dedikodu krallıkta dolaşmıştı bile.

Üstelik bu dedikoduların tamamı gerçekdışı değildi.

Klanlar bize yüz çevirirse, perilerin birliği sona ererdi. Ben de binlerce yıl sonra buna sebep olan ilk kral olurdum.

Ya da... Asla âşık olmayacağım birini seçerdim.

Gözlerimi kapattım. İhtiyacım olan şey bir anlaşma yapabileceğim ve bu işi sadece bundan ibaret görebilecek bir kadındı. İtici tavırları olan ve ince zevklerden anlamayan biri. Bu işe en az benim kadar gönülsüz olan biri. Alt tabakadan gelen, ahlaki doğruları olmayan ve satın alınabilecek biri...

Aklıma gelen muhteşem fikirle bir anda gözlerim açıldı.

5

AVA

Benim için sarhoş olmanın en kötü yanı akşamdan kalmışlık hissi değil. Her seferinde kendimi sabahın köründe uyanmış bulmam. Biri bana vücut alkolü metabolize etmeye çalışırken uyku döngülerini güncellediğini söylemişti. Tek bildiğim, bok gibi hissettirdiği.

O sabah da diğerlerinden farklı değildi. Kablolu yayın kutusunun üzerinde yanıp sönen led saate kilitlenmiş, Shalini'nin kanepesinde uzanıyordum. Sabah 4:58'di. Uyanmak için fazlasıyla erken bir saat.

Yeniden uykuya dalabilmek için gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda sadece bir dakika geçmişti.

Hafifçe inledim. *Dün gece kendime ne yaptım?*

Ah, evet. İyice sarhoş olursam Ashley ve Andrew'u unutabileceğime karar vermiştim. O an çok iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi geriye dönüp dün geceki halimin suratını yumruklamak istiyordum.

Telefonumu çıkardım ve patronum Bobby'den gelen mesajı gördüğüm anda midem bulanmaya başladı:

AVA, PROGRAMIN DIŞINDA OLDUĞUN İÇİN ÜZGÜ-
NÜM. SAHTE HAYRANLARINDAN ÇETE TESPİTLERİ ALDIK.

Ne demek istediğini anlamak için bir dakika boyunca mesa-
ja baktım. Bobby'nin mesajları her zaman böyle olurdu çünkü
dikte özelliğini kullanıyordu ve yazılan hiçbir şeyi düzeltmeye
zaman harcamazdı. Birkaç dakikanın sonunda ancak çözebil-
dim. Peri kralın hayranlarından tehdit mesajları alıyorlardı ve
kovulmuştum.

Başımı ellerimin arasına bıraktım.

Andrew'dan mesaj yoktu. Ne bir özür ne de geri dönmem için
çaresiz bir yalvarış.

Andrew'un Instagram hesabına baktığımda bir ürperti his-
setim. Korktuğum başıma gelmiş, sanatsal çerçeveler kullandığı
tüm fotoğraflarımı, altlarındaki arzulu şiirsel alıntılarıyla birlik-
te çoktan silmişti. Onun yerine, Ashley'nin günbatımının altın
ışıkları altında, bir kır çiçeği tarlasında poz verdiği fotoğrafı koy-
muştu. Altına, *Bu kadar güzel biriyleyken nefes almayı unutur-
sunuz...* yazmıştı.

Dünkü kâbus sırasında ne kadar göz alıcı olduğunu fark ede-
memiştim. *Kahretsin.*

Fotoğrafa bakarken ellerim titriyordu. Ne zaman çekmiş ola-
bilirlerdi ki? Daha dün gece ayrılmıştık.

Yüzümü kanepenin yastıklarına gömerek uyuyabilme umu-
duyla bedenimi bıraktım. Burada daha önce kaldığım için yat-
tığım yerin yatağa dönüşebildiğini biliyordum ama önceki gece
bunu yapmayı becerememişim. Üzerime bir battaniye çekmekle
yetinmişim.

Bu ancak birkaç dakika sürdü. Midem dönüp pis bir kusmuk
dalgasıyla beni vurdu. Dökülen alkol mü yoksa dağılıp giden ha-
yatım mıydı, emin değildim. Büyük olasılıkla her ikisiydi.

Dik durmanın midemi yatıştıracağını umarak oturdum. Bunu yapar yapmaz önceki geceden daha fazla anı yavaşça zihnime doluşmaya başladı.

Beş bardak bira, margarita sürahisi, “Bambaşka Biri” şarkısının karaoke yorumu ve üçlüsever Steve’i öpen birini gördüğüme neredeyse emindim. İçimde, bu birinin ben olabileceğime dair rahatsız edici bir his vardı.

Ardı ardına kötü kararlar.

Yine de hiçbirini, Kral Torin ile yaptığım konuşma kadar ürkütücü değildi. Dünyadaki en güçlü periye hoş görünümlü, zengin bir dangalakтан ibaret olduğunu gerçekten söylemiş miydim? Peki ya *Hitched and Stitched*’teki Chad’den farksız olduğunu?

Midem yeniden çalkalandı ve ayağa kalkıp tökezleyerek Shalini’nin banyosuna koştum. Ağzımda biriken tükürüklerle tertemiz, beyaz tuvaletine eğildim. Hiçbir şey çıkmayınca ayağa kalkıp lavaboda yüzüme su çarptım. Başımı kaldırıp kendime, karmakarışık saçlarıma, gözlerimin altındaki halkalara ve tuhaf biçimde solgun cildime baktım.

Saat 5:03’te Shalini’nin zarif bir şekilde dekore edilmiş oturma odasını adımlamaya başladım. Mutfak adasında bir kutu donut duruyordu ama onları görmek bile midemi döndürdü.

Artık belli olmuştu. Zonklayan başım, kıvranan midem ve önceki gecenin korkunç anılarının arasında yakın zamanda uyumam mümkün olmayacaktı.

Shalini’nin yatak odasına gidip içeriye göz attım. Yorganın altında uyuyordu, siyah saçları yastığa yayılmıştı. Kendinden geçmiş, derin bir uykuda görünüyordu. Gözlerimi ovuşturarak parmak ucumda oturma odasına döndüm. Televizyon kumandasını bulamadım, telefonumsa tamamen kapanmıştı. Panjur deliklerinden içeri süzülmeğe başlayan gün ışığına bakıp gözlerimi kırptırdım. Dün geceden kalan puslu anı bulutu yüzünden gergin hissediyordum.

Belki de yakınlarda bir kahve dükkânı bulmanın zamanı gelmişti, biraz temiz hava alıp sonra da eve doğru...

Ah, evet. Artık bir evim yoktu. Dönüp oturma odasını inceledim; krem rengi ve karamel tonlarında güzelce dekore edilmişti ve her şey yerli yerinde görünüyordu.

Kanepenin köşesinde, yerde yatan spor çantam hariç her şey. Gülümsedim. Görünen o ki sarhoş Ava iyi bir karar vermişti. Belki de alkolü terleyerek atmalıyım. Andrew ile tanışmadan önce aylarca süren depresyon ataklarım olurdu; yataktan çıkmaz, banyo yapmaz ve neredeyse hiçbir şey yemezdim. Kendimi tekrar o karanlığa bırakmak istemiyordum. Ve ne zaman bulutlar belirmeye başlasa, beni yeniden hayata döndüren şey her zaman dışarıda hareket etmek ve koşmak olmuştu.

Silindir çantamı kapıp banyoya döndüm ve koşu kıyafetlerimi giydim. Sonra olabildiğince sessiz biçimde Shalini'nin yedek anahtarlarını cebime koyup kendimi dışarı, açık havaya attım.

Merdivenleri aceleyle indim, bir sıra posta kutusunu geçip küçük avluya vardım. Berbat biçimde akşamdan kalma olma rağmen muhteşem bir sabah olduğunu kabul etmem gerekti. Fazla sıcak değildi, inci pembesi, neredeyse bulutsuz gökyüzünde şafak söküyordu. Avlunun çimlerinde, bir ardıç kuşu solucan avlıyordu. *Olumlu kalmaya fokuslan, Ava.* Hâlâ hayattaydım ve koşmak için mükemmel bir gündü.

Bir koca kafalı yüzünden ağır bir depresyona girmeyecektim. Yan cephesinde mavi CTY-TV amblemi olan beyaz kamyoneti fark ettiğimde sokak kapısına varmak üzereydim. Ne olduğunu anladığım anda, parlak gözlü bir adam avucuna sıkıştırdığı mikrofonuyla önüme atladı.

Bu, önceki gece televizyonda gördüğüm muhabirdi. Ah, *kah-retsin.*

“Bayan Jones,” dedi aceleyle. “Size birkaç soru sormak istiyorum.”

Başımı salladım. “Bunun için iznimi falan almanız gerekmiyor mu? İzin vermiyorum.”

Muhabir beni duymamış gibi davrandı. “Dün gece Golden Shamrock’ta mıydınız?”

“Olabilir...” Yanından geçip gitmeye çalıştım ama yolumu kesti. Hemen arkasında omzuna geniş bir televizyon kamerası yerleştirmiş bir kadın belirdi.

Televizyonda mıydım?

“Güney yakasındaki *Red Stone* kokteyl barında mı çalışıyorsunuz?”

Kusacakmışım gibi hissettim ama tek sebebi akşamdan kalma olmam değildi. Nerede çalıştığımı şimdiden bulmuşlardı. Hakkımda başka neler biliyorlardı? Muhabiri itip geçtim ve kapıya doğru koşmaya çalıştım ama kameraman kadın önüme atıldı.

“Bayan Jones.” Muhabir, meslektaşı beni sıkıştırırken bile güler yüzlü ve arkadaş canlısı görünmeye çalışıyordu. “Peri krala ne söylediğinizi bize anlatabilir misiniz?”

Belki saat sabahın beşi olmasa ve köşeye sıkıştırmaya çalışmasalar iyi bir cevap düşünmeye çalışabilirdim. Ama o anda kafam pamuk yığınlarıyla dolu gibiydi ve tutarlı tek bir cümle dahi kuramazdım.

“Be-ben üzgünüm,” diye kekeledim. “Şu anda gerçekten size ayıracak vaktim yok.”

Kameraman kadın kapının önünden ayrılmadı, artık muhabir arkadaşı da onun tam yanında dikiliyordu. “Peri krala hakaret ettiğiniz doğru mu? Hem de televizyonda yayınlanamayacak kelimelerle?”

“Aslında tam koşuya çıkmak üzereydim.” Zihnimin gerilerinde, Ashley ve Andrew’un bunu izleyeceği fikri beni dehşete dü-

şürüyordu. Bir sarhoşun kamuya açık alandaki duygusal çöküşü Amerika'daki her evde tekrar izlenecekti. Yerin beni yutmasını umarak gözlerimi kapattım.

TV muhabiri ekranını görebilmem için telefonunu yukarı kaldırdı. “Bu siz misiniz?”

Cevap veremedim, video oynamaya başladı. Düşük kaliteli olmasına rağmen Golden Shamrock'ın içini hemen tanıdım.

“Perilerin krallarına itaat etmeleri beklenir.” Telefonda Torin'in kadifemsi sesi yayıldı ve ucuz biranın sisi kalkınca, sesinin ağırlığının üzerime yerleştiğini hissettim.

Ekрана, ona hakaretler yağdırıp *Hitched and Stitched* hakkında saçmaladığım anlara baktım. Daha da kötüsü, beni çektikleri açığı hiç de hoş değildi. Darmadağınıktım, yüzüm kızarmıştı, kelimelerimi geveliyordum. Terliyordum. Videoda, gözlerim yarı kapalı, saçlarım darmadağın görünüyordu. Üzerimdeki kırmızı lekeler barın sıcak ışıkları altında parlıyordu.

“Bu *sensin*, değil mi?” Muhabiri duymuştum ama savaş ya da kaç içgüdüm devreye girmişti ve sesinin uzaktan geldiği hissine kapılmıştım.

Bununla başa çıkmak için yapabileceğim en iyi şey neydi?

Koşarak kaçmak.

Eğilip muhabirin yanından geçtikten sonra kameraman kadını ittim ve neredeyse apartman kapısına doğru pike yaptım. Çıkar çıkmaz sağa döndüm. Kaldırımda koşarak uzaklaşmayı düşünüyordum ama oraya da başka bir televizyon ekibi yerleşiyordu.

Lanet olsun.

Biri adımı seslendi ve diğer yöne ilerlemek için arkamı döndüm. İlk gördüğüm muhabir ve kameraman çoktan yolumu kapatmışlardı. Şimdi düşündüğümde, yapmam gereken muhtemelen Shalini'nin dairesine dönmekti ama düşüncelerim hâlâ

bulanıktı. CYT-TV kamyonetiyle önündeki araba arasında gözüme bir boşluk kestirip aceleyle oraya yöneldim.

İlk düşüncem, yolun karşısına geçmekti ama yola adımımı atar atmaz bir araç kornası gürledi. Dev bir SUV araç hızla bana doğru geliyordu. Dehşet dolu bir saniye içinde, bana çarpmak üzere olduğunu fark ettim.

Her şey yavaş çekimde hareket etmeye başladı. SUV'un siyah kıvrımları, lastiklerin fren sesi, sürücünün dehşete kapılmış gözleri. Benim için her şey buraya kadardı.

Bir kalp atışına sığacak sürede, hayatım gözlerimin önünden geçti. Soğuk bir korku duygusundan fazlasını hatırlayamadığım karanlık çocukluk yıllarım. Sonra annemin yüzü giderek netleşti; bana havuçlu kek pişiren Chloe'nin sıcak gülümsemesi. Birlikte geçirdiğimiz mutlu günlerden kesitler: Noeller, doğum günleri, Disney World ziyaretimiz. Barmenlik kursunu bitirip şehrin en iyi barlarından birinde işe başladığımda annemin heyecanı...

Sonra hatıralar siyaha döndü.

Gecenin bir yarısı telefonum çalmıştı, herkesin korktuğu o arama. Bir doktor bana annemin kalp krizi geçirdiğini ve hayata tutunamadığını söylemişti.

Ateşli silah sesini andıran keskin bir çatırtıyla yeniden o ana döndüm.

Asfalttan cam bir sütun fırladı ve SUV doğrudan ona çarptı.

Hemen ardından, haber minibüsünün durduğu kaldırımdan başka bir sütun fırladı. Minibüs yana doğru yalpaladı, sonra yan tarafına takla attı. Ne gördüğümü anlamaya çalışarak bakakaldım.

Hayır cam sütunlar değil, gördüğüm buzdu. Dilim tutulmuştu. Rahatlatıcı sabah koşumu kesinlikle böyle hayal etmemiştim.

Neler oluyordu?

Güçlü bir kol belime dolandı ve beni kaldırıma çekti.

“Ava, bu gerçekten aptalcaydı.” Kral Torin’in arkamdan gelen pürüzsüz, tok sesi tenimin üzerinden akıp geçti.

Arkamı dönüp buz mavisi gözlerine baktım ama o, geri çekilmedi. Sırf eğlence olsun diye tekrar sokağa koşacakmışım gibi, eli hâlâ belimde duruyordu. “Burada ne arıyorsun?”

Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Belli ki hayatını kurtarıyorum.”

“Zaten yoldan çekilmek üzereydim. Şu muhabirler peşime düştü çünkü görünüşe göre biri sana belli belirsiz hakaret edince bile bu büyük haber oluyor.”

Mavi gözleri buz gibi bir ışıkla parladı. “Belli belirsiz mi?”

Arkasında bir kamera merceği, güneş ışınlarını yansıtarak parladı.

“Televizyoncular. Arkandalar.”

“Hmmm.” Etrafında gölgeler toplandı, tüylerimin ürperdiğini hissettim. Torin kameraların beni görmemesi için bir tür kalkan oluşturmuştu. Muhabir ismini söylediğinde, gölgemsi büyüğü ağır bir sis gibi yoğunlaşarak etrafımızdaki ışığı ve ısıyı içine aldı.

Muhabirin sesi titredi. “Kusuruma bakmayın...”

Kral Torin dönüp ona bakmaya zahmet etmedi. Omzunun üzerinden komut verirken bakışları bana kilitlenmişti. “Kamerayı imha et.”

Torin’in omzunun üzerinden, karanlık sisin arasında sunucunun televizyon kamerasını asistanından alıp yere fırlatmasını izledim. Kamera kaldırırmda parçalandı. İrkildim. Pahalı görünüyordu.

“Bana neler olduğunu söyleyebilir misin?” diye fısıldadım.

“Tanıklardan kurtuluyorum. Bugünkü haberler bir arabanın önüne atlarken çekilmiş videon olmadan da yeterince kötü.”

Kral Torin'in bakışları hâlâ bana kilitlenmişti. Arkasında, kameraman kadın ve muhabir kameranın üzerinde tepinerek onu paramparça ediyorlardı.

“Onlara bunu nasıl yaptırdın?”

Bir kaşını kaldırdı. “Büyünün ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Bilmeli miyim?”

“Evet.”

Bir parmağımı göğsüne bastırdım, tuğladan bir duvara dokunmak gibiydi. “Eğer periler hakkında bir şeyler bilmemi istiyorsanız beni sürgün etmemeliydiniz. Ah, bu arada senin yüzünden işten kovuldum.”

“Benim yüzümden mi?”

“Kafayı yemiş taraftarların patronumu tehdit etmiş.”

“Bu nasıl benim suçum oluyor?” Solgun gözlerinde beliren bir merak parıltısıyla başını eğdi. “Esas konumuzdan sapıyoruz. Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?”

Güçlü bedeninden tehditkâr bir serinlik yayıldı, başımın etrafına yayılan nefesimin dumanıyla birlikte bir adım geriye çekildim. “Hayır. Nasıl bilebilirim? Peri Ülkesi'ni hatırlamıyorum bile.”

Torin'in yüz hatları belli belirsiz yumuşadı. “Büyü,” dedi sessizce, “insanları ve az sayıdaki zayıf zihinli periyi etki altına almak için kullandığımız sihirdir. Bazı şeyleri unutmalarına yardım etmemizi sağlıyor.”

“Zihin kontrolü gibi mi?”

“Tam olarak değil. Daha çok güçlü bir tavsiye gibi.” Televizyon ekibine bakmak için arkasını döndü ve etrafındaki soğuk sis incelemeye başladı. Muhabir ve kameraman kadın paramparça kamera artıklarının arasında donuk ifadelerle öylece dikiliyorlardı.

Kralın dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. “İşlerini gerçekten sevselerdi sihrim işe yaramazdı. Kamerayı korumaya çalışırlardı.

Büyü, onların kontrol ettikleri dürtülerini açığa çıkarıyor. En karanlık arzularını keyifle gerçekleştirmelerini sağlıyor. Kamerayı zaten parçalamak istiyorlardı.”

Güçlkle yutkundum. “Bana şu anda büyü yapmadığını nereden bileceğim?” Torin buz gibi bakışlarını tamamıyla bana çevirdi ve yüz ifadesi bir anda merakla alevlendi. “Neden? Yoksa karanlık arzularına teslim olmayı mı düşünüyorsun?”

Nasıl görüldüğü ortadayken neden böyle düşündüğünü anlamak zor değildi. Ama ona olan isteğim donutlardan daha fazla değildi. “Hayır. Sadece gücün her an istismara dönüşebileceğini düşünüyorum.”

“İnsanlar hakkında hep en kötüsünü düşünürsün, öyle değil mi?” Kral Torin gözlerini kıstı. “İnan bana, büyüü istismar eden periler için bunun ağır bir bedeli vardır. Bu kadar uzun süre insanlardan gizlenebilmemiz bu sayede oldu. Gereksiz yere büyü kullanarak insanlarla anlamsız sorunlar yaşamak istemeyiz.”

Muhabir ve kameraman kadın yeni tanışmış gibi birbirlerine baktılar.

“Ben Dave,” dedi muhabir hafifçe gülümseyerek.

Kameramanın yanakları kızardı. “Barbara.”

Kral Torin kolumdan tutup beni onlardan uzaklaştırdı. “Seninle evlilik hakkında konuşmam gerek.”

“Ne dedin? Dün geceyi az önce videoda tekrar izledim. Sana turnuvarla ilgilenmediğimi söyledim, sense ilgilensem bile zaten diskalifiye olacağım cevabını verdin.”

Torin’in gözleri buz gibi bir ışıkla parladı. “Evet, tam olarak böyle. Ben de evlenmek istemiyorum.”

Gözlerimi kırptım. “Öyleyse neden buradasın?”

“Daha sakın bir yere gitmemiz lazım.”

Burnubüyük tavırlarından nefret etsem de Kral Torin'e nasıl hayır diyebilirdim ki? Hayır cevabını aldığı anda nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum. Ayrıca sanırım, az önce hayatımı kurtarmıştı.

“Tamam. Arkadaşım Shalini'nin evine gidebiliriz.”

“Beni oraya götür.”

Ona tabi olmadığımı ve benimle emreder tonda konuşmayı bırakması gerektiğini söylemek istedim. Ama bunun yerine, Shalini'nin dairesinin olduğu apartmana doğru ona eşlik ettim. Dönüp muhabirlere baktığımda ters dönmüş yayın aracının yanında öpüştüklerini gördüm. Etraflarında kırık cam parçaları parıltıyordu.

İçimi bir ürperti kapladı. Torin'in sihri fazlasıyla tehlikeli görünüyordu.

❧ 6 ❧

AVA

Kral Torin'i Shalini'nin dairesine giden merdivenlere yönlendirdim. Ona bu kadar yakın olmak tuhaf hissettiriyordu. Yağsız, kaslı bedeni, delici bakışları ve keskin çene hattıyla gözlerimi üzerine dikmemem zordu. Kral Torin buz mavisi gözleri ve bronz teniyle erkek güzelliğinin bambaşka bir boyutuydu. Peri güzelliğinin dünya dışı, neredeyse baş döndürücü bir gücü vardı ve o bunu mükemmel biçimde somutlaştırıyor gibiydi.

Eğer kalbim daha yeni yerinden sökülüp küle dönmüş olmasaydı, Torin'in üzerimde bir tür etkisi olabilirdi.

Ama absürt özgüveni o an yalnızca sinirimi bozuyordu. Konuşurken en ufak bir temkin ya da tereddüt belirtisi göstermiyordu. Düşüncelerini dile getirip doğrudan itaat bekliyordu. Hesaplanmış bir tür nezaketle hareket ediyordu.

Shalini'nin kapısına vardığımızda ona göz attım. Gözleri, merdiven boşluğunun karanlığında parlıyordu, kaslarımın katılaştığını hissettim. Nefesim kesildi ve tereddüde kapıldım, bednim anahtarı deliğe sokmakta isteksizdi.

Ne hissettiğimi anlamlandırmam birkaç dakika aldı. En son hayvanat bahçesine gittiğimde kaplanların olduğu bölümün önünde durmuştum. Devasa yaratık dışarı çıkmış, kafesinin etrafında volta atıyordu. Onunla göz teması kurduğumda doğrudan bana bakmış, kemiklerime kadar hissettiğim keskin bir korku oku fırlatmıştı. Aç görünmüyordu ama verdiği mesaj açıktı: Canı isterse boğazıma yapışıp parçalayabilirdi.

Kral Torin'le göz göze geldiğimde aynı şeyi hissettim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Shalini birini öldürdüğünü söylememiş miydi? Açıkçası buna inanmak zor değildi.

“Bir şey mi oldu?” diye mırıldandı.

Ona bakmayı bırakıp anahtarı kilide soktum ve kapıyı açtım. Ev sahibi kendisiymiş gibi içeri önce o girdi.

Arkasından sessizce kapıyı kapattım, kalbim hızla çarpıyordu, ona döndüm. “Kral Torin? Pardon, sana nasıl hitap etmeliyim?”

Peri kralın gözleri parladı. “Torin, yeterli.”

“Pekâlâ Torin. Burası arkadaşım Shalini'nin dairesi. İçerideki odada uyuyor bu yüzden sessiz olmalıyız. Bana söylemek istediğin şey neydi?”

Kral Torin duraksadı, bir eliyle çenesindeki belli belirsiz kirli sakalı ovaladı. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa tereddütlü görünüyordu. Oldukça alçak, fısıltıya yakın bir sesle konuşmaya başladı. “Peri Ülkesi ölüyor.”

“Ne?” Bu kesinlikle duymayı beklediğim en son şeydi.

Kral Torin ve peri ordusunun muazzam bir gücü olduğunu düşünüyordum. Bu bölgedeki tüm insan muhalefetini ezip geçmişlerdi. Kral Torin'in Peri Ülkesi'nde tanrısal bir güce sahip olduğu söylenirdi. Az önce yolun ortasından buz kütleleri yükseltirken de tam olarak öyle görünüyordu.

Pencereye bakarak kaşlarını çattı. “Bir Seelie kralı tahta çıktığında ülkesini korumak ve yeni topraklar fethetmek için krallığın sihrinden yararlanır. Kraliçeyse sihri yenileyip tazeler. Onun sihri ilkbahar gibidir, refah ve bereket getirir. Sihrin krallığa tamamen dönmesi aylar sürecektir ve sonrası için de zaman zaman tahta geçecek bir kraliçeye ihtiyacımız olacak.”

“Yani kendi sihrini yenilemek için başkasının kine mi ihtiyacın var? Gücün tükeniyor mu?”

“Evet.” Gözlerine baktı. “Annem yirmi üç yıl önce öldü. Peri Ülkesi’nin son kraliçesiydi. O günden beri krallığın sihrinden faydalaniyorum. İnsanlarla savaşmam ve diğer Seelie klanlarını hizada tutmam gerekti. Büyük miktarda sihir tükettim. Üstelik şimdi ülkenin üzerine soğuk bir kış çöktü. Yalnızca tahta çıkacak bir kraliçe sihrimizi yenileyip yeniden baharı getirebilir. Sen de işte burada devreye giriyorsun.”

İçimi çektim. “Pekâlâ. Yani karın olmamı, böylece krallığının sihrimden faydalanabilmesini mi istiyorsun? Alınma ama bu teklifi pas geçeceğim. Neden gerçekten bunu yapmak isteyen onca peri kadından birine sormuyorsun? Bu şans elde etmek için çırpınan bir sürü kadın var.”

“Zaten ben de karım olmanı istemiyorum,” dedi Kral Torin. “Plan tam olarak bu. Bu yüzden mükemmel bir seçimsin.”

Gözlerimi kırptırdım. “Affedersin, anlamadım?”

“Sadece birkaç aylığına benimle evlenmen gerekecek. Çok uzun sürmeyecek. Evlilikle ilgili hiçbir görevin olmayacak. Sadece tahta otur ve gücünü yönlendir. Peri Ülkesi’nin sihrini yenile. Krallığı kurtarmama yardım et. Her şey normale döndüğünde boşanırız. Ve sen de...” Ufak oturma odasını inceledi, “...buraya geri dönebilirsin. Karmaşık duygular yolumuza çıkmadan her şey halledilip bitmiş olur, çünkü birbirimizden hoşlanmıyoruz. Hem de hiç.”

Durup, hayatının sözleşmesini imzalamış bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Krala baktım. “Bunu neden yapayım? Karın olmamı, birkaç ay sonraysa senden boşanmamı istiyorsun. Bunun hayatımı nasıl etkileyeceğini hayal edebiliyor musun? İlgi odağı olmaktan nefret ederim ama ‘para avcısı sıradan peri’ olarak tüm haberlerde adım geçecek. Az önce dışarıda geçirdiğim on dakika hayatımın en kötü tecrübelerinden biriydi. Peki ya Peri Ülkesi’nden ayrıldıktan sonra? Bütün magazin gazeteleri benden bahsedecek. Bunu istemiyorum. Kendi hayatımı yoluna koymam gerek, Torin. Kendi evime geçmenin bir yolunu bulmalıyım. Ev kiralamak gibi muhtemelen senin varlığından haberdar dahi olmadığın, normal şeyler yapmam gerekiyor. Gerçekten seveceğin birini bulsan daha iyi olmaz mı?”

Bir an için suratının düştüğünü gördüğümü sandım. Sonra ifadesi tekrar anlaşılmaz oldu. “Bu rol için sana cömert bir ödeme yapmayı planlıyordum. Harcayacağın zaman ve ileride yaşayabileceğin olası sorunların karşılığı olarak otuz milyon dolar. Hayat boyu güvende olursun. Gerçek bir evlilik olmayacağını unutmadan, Peri Ülkesi’nde kalmayı da seçebilirsin. Tabii turnuvalar sırasında ölme ihtimalinin yüksek olduğunu da söylemeliyim.”

Gözlerimi kocaman açıp olduğum yerde donakaldım. “Otuz... affedersin doğru mu duydum... otuz milyon mu dedin?” Kelimeler ağızımdan döküldüğü anda berbat bir müzakereci olduğumu fark ettim. Bana otuz milyonu öylece vermeye razıysa, acaba daha ne kadar yukarı çıkmasını sağlayabilirdim?

“Adımın itibarının çamura bulanmasına izin vermem. Ayrıca ölebileceğimi söylüyorsun.”

Burun kıvrarak güldü. “İtibarın mı? Sinir krizin ölümlülerin sosyal medyasında her yerde. Daha kötüsü ne olabilir?”

Gözlerimi kapatıp görüntülerim üzerine ortada dolaşıyor olabilecek esprileri düşündüm. Herkesin videoyu paylaştığı dü-

şüncesi tüylerimi ürpertti. *Hitched and Stitched*'teki Chad hakkında gevelemem TikTok'ta çoktan trend olmuş olabilirdi...

Peri Ülkesi'ne geri kaçma fikri neredeyse cazip görünmeye başlamıştı.

“Elli milyon,” dedim.

“Tamam. Elli milyon, eğer kazanırsan. Hayatta kalman için elimden geleni yapacağım.”

“Tam olarak ne büyüklükte bir tehlikeden bahsediyoruz?”

“Turnuvalar her zaman bir eskrim maçıyla sona erer. Bunların da kanlı olabildiği biliniyor. Ama hazırlanmana yardım ederim.”

Uzun, yavaş bir nefes verdim. “Barmenlik dışında gerçekten iyi olabildiğim tek şey, eskrim.” Dudağımı ısırdım. “Peki ama gerçekten kazanma şansım ne kadar?”

“Hayatta kalacağını varsayarsak, neredeyse kesin. Sonuçta gelini ben seçeceğim. Sadece bu seçimin inandırıcı olmasını sağlamamız gerekiyor, bu pek kolay olmayacak, özellikle de şu...”

“Sarhoş sinir krizimden sonra, evet.”

“Peri Ülkesi'ndeyken başka bir gösteri daha yapmamaya özen göstermelisin. Üstünkörü bir araştırma yaptım, dün geceye kadar başka bir rezalet veya skandala karışmamışsın. Şimdi biraz olsun adabımuaşerete uygun davranabileceğini düşünüyor musun? Çok fazla şey beklemiyorum ama seninle evliliğim en azından *bir nebze* inandırıcı olmalı. Savruk görünümlü ve alkol problemleri olan, alt sınıftan, sıradan bir periyle evlenme fikri zaten inandırıcılığın sınırlarını zorluyor.”

Hakaretlerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyordum çünkü... *Elli milyon* mu? Bu parayla muhtemelen kendi özerkliğimi satın alabilirdim. Bana iltifat etmesi için insanlara para ödeyebilirdim. Her gece dışarıdan körili tavuk sipariş edebilirdim. Baş döndürücü bir paraydı, bu miktarla ne yapılabileceğini tam olarak idrak edemiyordum.

Tekrar gözlerimi açtığımda Kral Torin sessizce bana bakıyordu. Gözlerinde buzdan bir kıvılcım belirdi. Beni incelediğini hissettim. Cinsel anlamda değil, ama sonunda beni bir insan olarak değerlendiriyor gibiydi. Koşu kıyafetlerimi. Gözlerimin altındaki halkaları. Saçımdaki fare yuvasını. Zaaflarımı değerlendiriyordu.

“Ebeveynlerin kim?” dedi sonunda.

“Annemin adı Chloe Jones’tu.”

“Onu sormuyorum.” Bana doğru eğildi. “Biyolojik annen kimdi? Gerçek ailen?”

Üzerime ağır bir halsizlik çöktü ve kendimi yeniden kanepeye atmak istedim. Çocukluğumdan kalma üstü örtülü bir anı, zihnimin kovuklarını tırmaladı: Ana geçidin önünde ayaktayım, elimde Micky Mouse’lu bir sırt çantasıyla kontrolsüzce hıçkırıyorum çünkü beni içeri almıyorlar.

“Gerçekten hiçbir fikrim yok. Bir kez Peri Ülkesi’ne geri dönmek istemiştim ama buna izin vermediler.”

Başını kaldırdı. “Neden geri gelmek istedin? İnsan kadın sana kötü mü davrandı?”

Bu soruyu duyduğum anda saldırıya uğramış gibi hissettim, ayrıca ondan *insan kadın* olarak bahsetmesi canımı sıkmıştı. “Hayır. Annem muhteşem biriydi. Ama okuldaki çocuklar tuhaf kulakları ve gülünç mavi saçları olan bir ucube olduğumu düşünüyorlardı ve pek nazik değildiler. Bir keresinde beni bir parmaklık direğine bağlamışlardı, kafenin dışında sahibini bekleyen bir köpek gibi. Yalnızca bana benzeyen başka kişiler de olduğunu görmek istedim.”

Gözlerinden karanlık bir ifade geçti. “Bu kez, onları görebileceksin. Teklifimi kabul edersen aileni bulmana yardım ederim.”

“Çoktan öldüklerine eminim. Öyle olmasa neden dışarı atılmama izin versinler?”

O sırada kararımı çoktan vermiştim. Hangi salak elli milyon doları reddederdi ki? Özellikle de evsiz ve iş bulma umudu olmayan biri, tıpkı benim gibi. Elli milyon dolarla bir bar zinciri bile açabilirdim, tabii yeniden çalışmak istersem.

İşin aslı, ölmüş olsalar bile beni dünyaya getiren ebeveynlerimin kim olduğunu bilmeye can atıyordum. Onlara tam olarak ne olmuştu? Periler neredeyse her zaman insanlardan uzun yaşardı. Her ikisinin de erken ölme ihtimali ne olabilirdi ki?

Derin bir nefes aldım. “Pekâlâ, varım. Ama bir tür sözleşme imzalamamız lazım.”

Arka cebine uzanıp bir form çıkardı. Ben onu izlerken kâğıdı duvara yaslayıp birkaç şeyin üzerine çizdi, sonra da zarif bir kâligrafiyle imzasını attı.

Bana uzattığı formu gözden geçirmeye başladım.

Elime evraklar verildiğinde genellikle gözlerim buğulanır, kelimeler bulanıklaşır. Sonra her şeyin yolunda olduğunu varsayarak imzamı karalarım. Ancak bu sefer, baştan savma olamayacak kadar önemli görünüyordu bu yüzden kendimi odaklanmaya zorladım. Alacağım miktarı yükseltmiş ve yanını paraflamıştı. Gizliliğe dair bir madde vardı; eğer herhangi bir periye bir şey anlatırsam parayı iade etmemi şart koşuyordu. Ayrıca turnuvayı kaybedersem, hiçbir şey alamayacaktım.

Dünyadaki en güçlü kişiyle sözleşme yapmanın anlamı olmadığını fark ederek dudaklarımı ısırdım. “Bu sözleşmeyi tam olarak kim uygulayacak?”

Yüz hatlarında şaşkınlık ifadesi belirdi. “Bir peri kral imzaladığı sözleşmeye uymazsa hastalanıp ölür. Ben oyunbozanlık yapamam. Bunu ancak sen yapabilirsin.”

“Doğru. Tamam. Öyleyse bağlayıcı görünüyor.” İmzalayıp ona uzattım.

“Hazır mısın?” diye sordu. “Az sonra başlayacak.”

“Şimdi mi? Daha duş bile alamadım.”

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. “Maalesef zaman yok. Ama Peri Ülkesi’nde düzgün görünmeni sağlamamız gerek.”

“Ben kendimi feda ederek aday olmaya gönüllüyüm!” Shalini, seksi pembe bir bornoz giymiş, yatak odasının kapısında dikiliyordu. “Beni Peri Ülkesi’ne götür! Turnuvaya katılabilirim.”

Torin sertçe nefes verdi. “Sen peri değilsin. Hem Ava zaten teklifimi kabul etti.”

“Bazı kadınların danışmanları yok mu?” diye sordu Shalini. “Akıl hocası gibi? Ava’nın durumunda başka bir sarhoşluk rezaletine karışmasını önleyecek biri?”

Bir danışman istemeliydim ama hazırlıksız yakalanmıştım, “Shalini, ne yapıyorsun?” diye kekeledim.

“Sana yardım ediyorum.” Heyecanla gülümsedi. “Yalnız gitmene izin veremem. Hem bu insanların kendi dünyalarında nasıl olduklarını kim bilebilir? Az önce tehlikeli olduğunu söylediğini duydum.”

Torin omuz silkti. “Sizin dünyanız da öyle.”

Elbette, Shalini macera için yanıp tutuşuyordu.

Torin çoktan kapıya yönelerek arkasını dönmüştü. “Bunu tartışacak zamanım yok ama çok kötü bir fikir olmayabilir. Raydan çıkmanı önlemek için duygusal desteğe ihtiyacın olabilir ve düello pazarlığı yapmana yardımcı olacak birine. Hadi gidelim. Hemen.”

Midem yerinden çıkacakmış gibi hissettim.

Düello. Şahane.

Yine de, dünkü hayal kırıklığımı aklımdan çıkarıp atabilecek tek şey her an gerçekleşebilecek bir ölüm tehdidi olabilirdi.

❧ 7 ❧

AVA

Kral Torin, duş almak için zamanım olmadığı konusunda ısrarcıydı. Ama Peri Ülkesi'ndeki herkesin yemek ve biraya bulanmış kıyafetlerimle benim videomu izlediğine şüphe yoktu, hakkımdaki izlenimin ancak iyiye gidebileceğini varsaydım. Spor çantamı kapıp dairenin dışına yönelen Kral Torin'i takip ettim.

Merdivenlerden inerken Shalini kolumu yakalayıp fısıldadı: “Ava, Peri Ülkesi'ne giden ilk insanlardan biri ben olacağım. Bu bir gemi tatilinden çok daha iyi!”

Akşamdan kalma halim olup bitenlerin gerçeküstülüğünü bir kat daha artırıyordu. Dudağımı ısırp sağlıklı düşünmeye çalıştım. *Doğru* karar buydu, öyle değil mi? Açıkçası çok fazla seçeneğim olduğunu hissetmemiştim. Beş parasız bir insan elli milyon doları geri çeviremezdi.

Dışarı çıktığımızda gün ışığı gözlerimi kamaştırdı. Muhabirler parçalanmış kamerayı ve ters dönmüş yayın aracını bırakıp gitmişlerdi, uzaktan polis sirenleri işitiliyordu, bu tarafa geldiklerine şüphe yoktu. Kaldırımda yürürken titrediğimi fark ettim. Sanırım artık bir şeyler yemeliydim.

“Sence sihir yapmayı öğrenebilecek misin?” diye sordu Shalini.

“Sıradan periler sihir yapamaz,” dedim. “Yani sanırım kraliçe tahtı benden bir çeşit enerji çekebilir ama tek başıma sihir yapamam.”

“Sıradan bir peri olduğunu nereden biliyorsun? Ya yüce peri kralın uzun zamandır kayıp olan kızıysan?”

Suratımı ekşittim. “O zaman bu evlilik çok tuhaf bir hal alır çünkü Torin kardeşim olurdu. Ayrıca Yüksek Perilerden olmadığımı biliyorum çünkü içlerinden birinin kaybolmasına asla izin vermezler. Sıradan bir periye her an insanların dünyasına gönderilebilir.”

Bu kez Lamborghini’si yerine bizi gri bir Hummer’a yönlendirdi. Kocaman bir gülümsemeyle bizim için aracın kapılarını açtı. Bir an için gerçekten cesur ve onurlu biri olduğunu, az önce nefret ettiği bir kadına rüşvet vermediğini hayal ettim.

Gerçi o anda bilgiçlik taslayacak durumda değildim çünkü rüşveti memnuniyetle kabul etmiştim.

Ön koltuğa yerleşip hoş deri döşemeye göz attım. Böyle bir şeye sahip olabileceğim düşüncesiyle sersemlemiş halde parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Tabii anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğini varsayarsak.

Torin sürücü koltuğuna oturdu. Anahtarı çevirip gaza bastığında emniyet kemerimi ancak bağlayabilmişim. Hızlanmaya başladığımızda mide bulantısı boğazıma kadar tırmandı.

Peri Ülkesi’ne davet edilmek için onca gün varken...

Güçlkle yutkundum, hâlâ olan biteni anlamaya çalışıyordum. “Bu turnuva tam olarak ne içeriyor?”

Shalini öne eğildi. “Ben cevaplayabilir miyim? Aylardır turnuvayı takip ediyorum.”

“Lütfen,” dedi Torin.

“Peki. Yüz tane kadın var...”

“Bu sefer yüz bir,” diye sözünü kesti Torin.

“Doğru, ve hepsi Torin’den evlilik teklifi almak için yarışıyor. Bu yüzlerce yıldır devam eden bir gelenek. Bu yüzden birçok farklı yarışma var. Her yarışmadan sonra bazı adaylar ayrılmak zorunda kalıyor. Ayrıca bu yıl ilk kez tamamı televizyonda yayınlanacak.”

Oturma odalarından beni inceleyecek onca insanı düşünmemeye çalışarak kaşlarımı çattım.

Otobana doğru dönerken, Hummer’ın camlarının ardında dünya kısalıp uzadı.

Bardayken bir koruma ordusuyla çevriliydi, yukarıda dolaşan helikopter her şeyi kayda alıyordu. Şimdiyse tek gördüğüm günlük sabah trafiği idi. Torin’in bu ziyareti gizlice gerçekleştirdiğine dair güçlü bir şüphe duyuyordum.

Hummer’ın motoru gaz pedalını yere bastırıldığında gürledi, trafiğin bir içine bir dışına ilerlerken midem altüst oldu.

Ağzımın aynı anda hem kuruyup hem de sulandığını hissettim. Shalini’ye göz attım; suratındaki ifade onun da benzer biçimde midesinin bulandığını söylüyordu.

Kapının koluna tutundum. “Torin, bu kadar hızlı gitmek zorunda mısın?”

“Evet.”

“Bu şekilde araba kullanmanın adabımuaşerete uygun olmadığını söylesem bir şey fark eder miydi?” diye sordum çaresizce.

“Şu anda etmez, hayır.”

Araba artık asfaltın üzerinde uçan bir roket gibi hissettiriyordu. Dışarıda, binalar gri bir karaltı gibi akıp gidiyordu. Bu adamın derdi neydi?

“Torin!” diye bağırdım. “Bizi öldüreceksin!”

Shalini omzumdan tuttu. “Şuraya bak!”

Uzattığı parmağını takip ettim. Dışarıda, binaların bulanık silueti soldu, geniş enginlik solgunlaştı. Torin Hummer’ı yavaşlatmaya başlayınca etraftaki her şey yavaşça netleşti.

Artık sekizinci otobanda değildik. Bunun yerine, on altıncı yüzyıldaymış gibi hissettiren dar bir yoldan aşağıya doğru iniyorduk. Ahşap çerçeveli, kamış çatılı evler yolun bir kenarında kümelenmişti. Diğer tarafta ise güneş, küçük bir ağaç kümesinin arasından geçtikten sonra, karla kaplı tarlaların üzerinde parlıyordu. Bacalardan çıkan duman, buz gibi gökyüzüne doğru süzülüyordu.

Burayı daha önce gördüğüme dair esrarengiz bir hisle nefesim kesildi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Shalini. “Ava.”

Bu sırada, Hummer’ın kendisi de başımı döndürerek dönüşmeye başladı. Emniyet kemerleri kayboldu ve kendimi Shalini’nin karşısında kadife üzerinde otururken buldum. Pencereelerde beyaz perdeler belirmişti. Ön tarafa göz attığımda, arkadan yarım düzine atın dizginlerini tutan Torin’i gördüm. Arabanın koluna tutunarak yönümü bulmaya çalıştım. Atlı bir arabada seyahat ediyorduk ve berbat biçimde akşamdan kalmaydım.

Shalini’nin bakışları donuklaşmıştı. “Bu gerçek, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle,” diye fısıldadım.

“Bu şimdiye kadar gördüğüm en heyecan verici şey,” diye mırıldandı.

PERİ ÜLKESİ’NİN KIŞ MANZARASINDA İLERLİYOR, yol boyunca sıralanmış dik çatılı evlerle kaplı buzlu mezarları ve

pencereleri sıcak ışıklarla aydınlatılmış dükkânları geride bırakıyorduk. At arabası ormanların ve donmuş tarlaların yanından geçti. Uzaklardaki bacalardan duman yükseliyor, kar taneleri havada ışıldıyordu.

Fakat benim üzerime karanlık hüznün bulutları yerleşmeye başlamıştı. Gözlerimi kapattığımda kendimi eve geri dönmüş, Andrew'un kolları arasında buluyordum. Göğsüm ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordum.

İçimi çekip gözlerimi kapattım ve Andrew'un, çektiğim güzel fotoğraflarından birini düşündüm, şimdi bakamadığım fotoğraflar. Andrew, yatakta uzanmıştı. Bronz teniyle, ellerini başının arkasına koymuş, yukarı bakıp bana gülümsemişti. Bu fotoğrafı her zaman çok sevmiştim.

Bir partideyken Shalini'nin ikimizi çektiği bir fotoğraf vardı... O geceyi hatırlıyordum. Muhteşem görüldüğümü, oradaki tüm erkeklerin onu kıskanacağını söylemişti. Yine de o iki gecenin arasında Ashley'nin kırmızı çiçek tarlalarında fotoğraflarını çekmekten kendini alamamıştı... Yalnızlık beni paramparça ediyordu, üzerime bir yorgunluk dalgası çöktü. Yatakta kıvrılıp örtüyü üzerime çekmek ve bir daha hiç çıkmamak istiyordum.

Shalini dik dik bana baktı. "Hayır."

"Ne, hayır?"

"Peri Ülkesi'ndeyken o çapsız için üzülmene izin vermiyorum." Çenesini sıkıyordu, camdan dışarıyı işaret etti. "Dışarıya bak, Ava. Kaçırıyorsun. O buna değmez." Shalini dışarıyı izlerken nefesi camı buğulandı. "Muhteşem olduğunu duymuştum ama gerçekten bu kadar güzel olmasını beklemiyordum."

Kalp kırıklığıyla ilgili bildiğim tek şey, herkesi kendimle birlikte aşağı çekmemek için bu hissi gizleyebilmektir. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip dışarıyı izlemeye başladım. "Gerçekten muhteşem. Buraya gelebildiğimiz için çok şanslıyız."

Shalini öne eğilerek fısıldadı, “Torin’in Peri Ülkesi’nin çöküşüyle ilgili söylediklerine kulak misafiri oldum... Buna inanmak zor.”

Göğsümün sıkıştığını hissettim. “Sanırım tahta bir kraliçe çıktığında kar eriyecek ve ilkbahar tekrar gelecek.” Omuz silk-tim. “Sonra ben insanların dünyasına döneceğim, her gece dışarıdan yemek söyleyip sabahları da *cappuccino* içeceğim.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Elli milyon dolardan bahsediyoruz ve düşünebildiğin en iyi şey kahve ve dışarıdan yemek söylemek mi?”

“Fiyatlar çok yükseldi. Her neyse, zaten onca parayla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.”

“Tatile gideceksin, tatlım. Maldivler’e ya da...”

Araba yavaşlamaya başlayınca Shalini sözünü yarıda kesti. Ana yoldan çıkıp özel girişli bir yola saptık. Her iki yanımızda koyu gövdeleri üzerimizde yükselen devasa ağaçlar belirdi.

Ağaç gövdelerinin arasından yalnızca karla kaplı geniş tarlaları ve uzaktaki bir sıradağın beyaz başlıklı zirvelerini seçebiliyordum. Kendime sarıldım, soğuktan dişlerim titriyordu. 21 derecelik bir havada koşu yapmak için giyinmişim, şimdiyse dondurucu soğuk tenimi ısıırıyordu.

Ön tarafa bakmak için başımı çevirdim ve tepede duran şatoyu görür görmez nefesim kesildi. Siyah taşları, keskin zirveli kuleleri ve kış güneşinin altında parıldayan gotik pencereleriyle kötücül bir enerji yayıyor gibiydi. Ona bakarken nefesimin buğusu etrafımı sardı. Burayı daha önce görmüş müydüm?

Daha da yakınlaştıkça kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Belki de kral beni buraya küstahlık suçundan halka açık bir infaz gerçekleştirmek için çağırmıştı. Ya da ihanetten? Yakınlaştıkça şato daha da heybetli görünüyordu.

Çakıtaşları arabanın tekerleri altında çıtırdarken ağır ağır yavaşladık. Sonunda durabildiğimizde atlardan biri kişnedi.

Pencerenin dışında, kusursuz beyaz üniformalı peri muhafızların arabaya yaklaştığını gördüm. İçlerinden biri kapıya doğru hamle yaptı.

Muhafız kapıyı açarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü; büyük ihtimalle kıştan kalma bir krallıktaki gotik bir şatoya koşu şortu ve kolsuz bir atletle, üstelik hayattan uzun zaman önce vazgeçmiş birinin saç stiliyle geldiğim için.

Dışarı adımımı attığımda buz gibi hava kemiklerime işledi. Geniş tişörtü, kısa erkek şortu ve çoraplarının üzerine geçirdiği terlikleriyle Shalini de benden iyi durumda sayılmazdı. Yine de göz kamaştırıcı gülümsemesiyle dikkati kıyafetinden uzaklaştırabiliyordu.

“Bayan?”

“Ava,” dedim hızlıca. “Ava Jones.”

“Anlaşıldı, Bayan Jones. Aşağı inmenize yardım edebilirim.”

Spor ayakkabılarımla yardıma hiç de ihtiyacım olmadığı halde gereksiz yere elini tutarken tuhaf hissettim.

Aşağı indiğimde Kral Torin’i gördüm. Ülkenin sihri onun kıyafetlerini de değiştirmişti. Metal kaplamalı siyah deri zırhıyla bir tür ortaçağ savaşçısı gibi giyinmişti. Omuzlarından aşağı koyu renkli bir pelerin sarkıyordu ve belinde obsidyen kabzalı bir kılıç asılıydı.

Bu haliyle *Hitched and Stitched*’teki Chad ile hiçbir benzerliği yoktu. Her zamankinden daha korkutucu, savaşçı bir tanrıyı andırıyordu. Benden hiç hoşlanmadığını açıkça söylediğini düşünmemek güçtü.

Ölümcül bir bıçağınkine benzer, yapay bir ışıkla parıldayan gözleri benimkilerle buluştuğunda içimden bir ürperti geçti. Buz gibi rüzgârda titrerken kendime sarıldım. Bir saat öncesinde mükemmel bir fikir gibi görünüyordu ama artık tamamen savunmasız hissediyordum.

Gözlerimi ondan ayırdım ve kendimi etrafı incelemeye zorladım. Başımın üzerinde büyük bir taş tente uzanıyordu, buna *porte cochère* denildiğinden oldukça emindim, ancak gerçekte nasıl telaffuz edildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gargoyleler yukarıdan bizi izliyordu.

“Burada bekleyeceğiz,” diye komut verdi. “Turnuvaya katılacağını birine bildirmeliyim.”

Şatonun geniş merdivenlerinde muhafızlar sıralanmıştı; bu merdivenler koyu metal çivilerle süslenmiş bir çift ahşap kapıya uzanıyordu. Kapılar inleyerek açıldığında göz alıcı taş işçiliğini sergileyen bir salon ortaya çıktı. Sivri kemerler üzerimizde yükseliyor ve yüksek demir avizelerde mumlar titriyordu. Yetenekli taş ustaları kemerlerin altına kötü görünümüne yaratıklar oymuşlardı; kayadan yontulmuş iblisler ve ejderhalar, dans eden mum ışığında neredeyse hareket ediyormuş gibi görünüyordular. Ama buradaki en tedirgin edici şey, girişin üzerinde buz gibi parlayan bir dizi fildişi geyik boynuzuydu. Nedenini açıklayamıyordum ama gözlerim onlara takılır takılmaz içimi bir korku kapladı. Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, şatonun beni burada istemediğini biliyordum.

Burada, tiksiniç bir varlıktım. Bana bunları düşündürenin akşamdan kalma halim olabileceği düşüncesiyle bakışlarımı hızla başka yöne çevirdim.

Ama öyle değildi, değil mi? Gerçekten buraya ait değildim. O anda hızla dışarı çıkıp geriye koşmak için çaresizce bir istek duydum. Şatonun beni damarlarındaki bir zehir gibi dışarı atmak istediğini hissettim.

Shalini koluma asılmıştı, ben de kendimi onunkini sımsıkı tutarken buldum.

Kış rüzgârı girişte tenimizi yaksa da koridorda henüz neredeyse hiç hareket etmemiştik.

“Ava,” diye fısıldadı, “kötü bir karar mı verdik?”

“Elli milyon,” diye yanıtladım sessizce.

Çatırdayan çakıl seslerine bakmak için başımı çevirdim.

Tekerleklerinin kenarlarından atların dizginlerine kadar tamamen yaldızla kaplanmış bir araba donmuş taşların üzerinde ilerliyordu. Ön tarafta, kusursuz siyah yün giysiler içinde bir şoför oturuyordu. Aşağı atladı ve Kral Torin’in muhafızlarını uzaklaştırmaya başladı.

Hâlâ kolumu tutan Shalini derin bir nefes verdi. “Sanırım prenseslerden biri geldi.”

Oraya daha da az ait hissedeceğime dair rahatsız edici bir his içime yerleşti.

Şoför arabanın kapısına altın bir basamak yerleştirirken gözlerimiz oraya kilitlenmişti. Kapı yavaşça açıldı ve zarif bir bacak kış havasına doğru uzandı. İnci gibi beyaz bir ayakkabının içindeki ayak, basamağa neredeyse ulaşacakken durdu.

Bir kadın sesi sertçe çıkıştı: “Çok uzak.”

“Affedersiniz, hanımefendi,” dedi şoför aceleyle.

Basamağı yaklaştırmak için diz çöktüğünde dizleri çakılda duyulacak şekilde çatırdayınca irkildim. Yaldızlı basamağı yeniden yerleştirdikten sonra ayağa kalktı ve kadının bacağı tekrar uzandı. Bu kez adamın elini tuttu ve onu aşağıya doğru yönlendirmesine izin verdi.

İlk dikkatimi çeken şey elbisesiydi: Saten ve ipekten, duman gibi hareket eden kopkoyu bir girdap. Doğrulurken tamamen siyah olmadığını fark ettim, koyu gümüş ve koyu kırmızı detayları parıldıyordu.

Bakışlarımı yakaladığında istemsiz bir nefes aldım. Daha önce hiç onun gibi bir kadın görmemiştim. Elleri ve kolları dirseklerine kadar ipek eldivenlerle kaplıydı ama dirseklerinden

yukarısı ve göğsü başka bir dünyaya ait porselen beyazlığındaydı. Dudaklarını, soluk tenine tezat, kopkoyu bir kırmızıya boyamıştı. Ama hiçbir şey saçlarıyla kıyaslanamazdı. Koyu bordo, çürümüş gül yaprağı rengindeki kalın dalgalar, omuzlarına kadar uzanıyordu.

Torin beni asla sevemeyeceği biri olduğum için seçtiğini söylemişti, “pasaklı görünümlü, aşağı tabakadan bir peri”. Bu kadının, tam da onun sevebileceği türden bir kadın olduğunu düşündüm. Şaşırtıcı derecede güzeldi ve insanlara emir verme konusunda bariz bir eğilimi vardı. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Menekşe rengi gözleri üzerimde gezindi ve döndüğümde Kral Torin’in yaklaştığını gördüm. Koyu renkli pelerini, buz gibi rüzgârın altında arkasından süzülüyordu.

Başını hafifçe eğdi. “Ekselansları. Sizi bu akşam geç saatlere kadar görmeyi beklemiyordum.”

“Şatoma hoş geldiniz, Prenses Moria.” Kral Torin’in tok sesi taşlardan yankılandı.

“Ah, resmiyete gerek yok,” diyerek güldü Moria. “Sanırım birbirimize ismimizle hitap edebiliriz.”

Kral Torin bir kaşını kaldırdı. “Her şey yolunda mı, Prenses?”

“Ah, evet,” dedi Moria nazikçe. “Sadece buraya gelmem biraz zaman aldı. Toparlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Yardımcılarım kendi başlarına hiçbir şeyi halledemiyorlar.”

Gerçekten, onun için mükemmel bir eşleşmeydi. Ama onu seçerse, duygusal bir karmaşa gibi tatsız bir sorunla karşı karşıya kalacaktı. Bunu yapamazdı.

Prenses Moria gözlerini kraldan ayırdı. Bana bakmasını bekliyordum ama onun yerine bakışlarını Shalini’ye kilitledi. Konuşmayı kesti ve burnu taze bir köpek boku yığınınını koklamış gibi kırıştı. “İnsanların Peri Ülkesi’ne girmesine izin vermeniz ne

kadar açık fikirli bir davranış. İşler gerçekten değişti, değil mi?” Bakışları vücudumda gezindi.

“Sadece bu değil,” dedi Kral Torin. “Yarışmaları filme almaları için birkaç haber kanalıyla anlaştık.”

Moria kaşlarını kaldırdı. “O bir muhabir mi?”

“O benim danışmanım,” dedim gülümseyerek. “Akıl hocam olacak.”

Prenses Moria’nın bakışları sonunda bana kaydı ve omurgamdan aşağı istemsiz bir ürperti gezindi. Beni incelerken kirli kana benzer, erik rengindeki gözlerini kıstı. Bakışları aşağı kaydı ve gözlerinde dehşet dolu bir ifade belirdi.

“Akıl hocan mı?” dedi sesindeki şaşkınlığı gizlemeye ihtiyaç duymadan. “Turnuvaya mı katılacaksın?”

“Evet.”

Tekrar güldü, bunu nazıkçe yapmaya çalışsa da sesindeki gerginliği ayırt edebiliyordum. “Gerçekten de çok açık fikirlisiniz. Ve kendi aracı olmayan böylesine talihsiz bir yaratığa arabanızı ödünç vermeniz, Kral Torin. İhtiyaç sahiplerine karşı cömertliğinize hayranım.”

Of.

“Prenses Moria.” Kral Torin hafifçe eğildi. “Açılış törenleri yirmi dakika içinde başlayacak.” Moria baştan savıldığını hissettiyse de belli etmedi. “Elbette Majesteleri. Sizinle tekrar vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum.”

8

AVA

Moria gerçek anlamda süzülerek şatoya girdi, Kral Torin ise Shalini ile bana döndü. “Fazla zamanımız yok,” dedi. “Turnuvarın açılış törenleri bir saat içinde başlayacak.”

Başımı salladım, “Saat sabah altıyı biraz geçiyor.”

Sanki her an iki kötü giyimli yabancıyı katletmesi gerekebilirmiş gibi, elini kılıcının kabzasında tutuyordu. “Peri Ülkesi’nde zaman, insanlar âlemindekinden farklı ilerler. Şu anda burada akşam yemeği vakti. Tüm yarışmacılar yaklaşık bir saattir bekliyor ve sizin de daha...”

“Daha az pasaklı ve daha az sıradan mı görünmemiz gerek?”

Başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

Bir tür şaka yapmıştım ama Torin gayet ciddiye.

Arkasını dönüp dışarıdaki muhafızlardan biriyle göz göze geldi. “Aeron, hanımefendileri Bayan Sioba’ya götür.”

Başka bir şey söylemeden, arkasında dalgalanan peleriniyle uzaklaştı.

Shalini’ye baktım. Muhafız, kralı takip etmemizi işaret edince omuzlarını silkti. Muhafız bizi koridorun derinliklerine doğru

götürürken önümüzde yürüyor, botlarının gürültüsü şatonun taşlarında yankılanıyordu, ta ki yukarı doğru kıvrılan bir dizi merdivenin bulunduğu bir kapıya ulaşana kadar. Sıcak mum ışığının aydınlattığı karanlıkta merdivenleri tırmandık.

Torin'in muhafızı bile, geniş ve kaslı vücudu; koyu sarı, dalgalı ve hafif yabani saçlarıyla son derece hoş görünüyordu. Bize dönüp baktığında altın renginin uhrevi bir tonundaki gözlerini gördüm.

Shalini koluma dirseğiyle dokunduktan sonra muhafızı başıyla selamladı. Bana dönüp sırtıttığında ne düşündüğünü zaten biliyordum. Adam göz kamaştırıcıydı.

Ama güzelliği, zihnimi bu yerin kötücül enerjisinden uzaklaştırmaya yetmedi. Yeniden burada istenmediğime dair incitici bir hisse kapıldım, sanki siyah taşlar bile varlığımı reddediyorlardı. Etrafımdaki duvarlarda gölgeler dans ettikçe yerimde sıçırıyordum.

Merdivenler, sonsuza kadar uzayıp gidecek gibi görünüyordu. Bu yer tam olarak ne kadar büyük olabilirdi?

“Spor salonundaki bacak gününü kaçırdığım için pişmanım,” dedi Shalini tam arkamdan. “Yani, şimdiye kadarki tüm bacak günlerini.”

Sonunda muhafız bizi dar camlardan süzülen koyu sarı ışığın, duvara sıralanmış zırhlar üzerine elmas şeklinde gölgeler bıraktığı bir koridora yönlendirdi. Ucu bucağı görünmeyen koridorda tek bir peri dahi yoktu. Şatonun tamamı, taşlar arasında gezinen gölgeler dışında terk edilmiş görünüyordu.

Muhafızdan yiyecek bir şeyler istemeyi düşündüm ama sırada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Bizi nereye götürüyorsun?” diye sordum sessizce.

Arkasını dönüp hafifçe gülümsedi. “Çok az kaldı.”

Yürümeye devam ettikçe şatonun içinin bu denli geniş olabilmesi kafamı daha da çok karıştırıyordu.

Sonunda duvara gömülü meşe bir kapının önünde durduk. Yanındaki küçük pirinç levhada el yazısıyla MADAM SİOBA'NIN EN ŞIK GİYSİLERİ yazıyordu.

Muhafız kapıya vurduğunda ses tüm koridorda yankılandı.

Kapıyı bir kadın açtı. Sivri peri kulakları, tel tel olmuş gevşek, gri saçlarının arasından yukarıya uzanıyordu. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altındaki torbalar benimkilerle yarışabilirdi. Fakat son derece zarif giyinmişti; üzerinde altın ipliklerle bezenmiş koyu kırmızı ipekten uzun bir elbise vardı.

“Aeron?” diye söylendi. “Bir tanesini daha getirdiğini söyleme sakın. Bu pasaklıyla ne yapmamı bekliyorsun... yanında getirdiği insanıyla?”

“Dinle Sioba. Kralın iradesine veya Peri Ülkesi'nin çıkarlarına karşı gelmeyeceksin, değil mi?” Başıyla beni işaret etti. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bir elbiseye ihtiyacı var.”

Madam Sioba beni incelerken dudağını bükse de kapıyı daha geniş açtı. “En iyisi işe koyulalım.”

Siyah beyaz seramik zemini olan loş bir ışıkla aydınlatılmış atölyeye girdik. Aeron da arkamızdan girdi ama kollarını kavuşturup kapının yanında dikildi. Sarı saçları çapkın bir duruşla gözlerinin önüne düşüyordu.

Odayı incelemeye başladım. Her yana kumaş topları yığılmıştı: Tafta, ipek, saten, kadife, şifon ve brokar. Elyaf demetleri duvarlara yaslanmış, raflara istiflenmiş ve büyük hasır kutulara doldurulmuştu. Gün batımının ışığında kırmızıya çalan iplik ve makaralar ortalığı kaplamıştı.

Gözüm oradaki bir çörek tabağına kayd, o an benim için açık ara en çekici şey buydu. Artık açlık hissetmiyordum, kalp kırık-

lığı iştahımı tamamen kapatmıştı ama içten içe bir şeyler yemem gerektiğini biliyordum. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyordum.

“Bayan Jones, değil mi?” Madam Sioba’nın sesiyle açlık-transından uyandım.

Başımla onayladım. “İsmimi nereden biliyorsunuz?”

“Bunun bir önemi yok.” Ellerini kalçalarına yerleştirdi. “Şimdi şuraya çık da sana iyice bir bakayım,” diye emretti ve devasa sediri işaret etti.

Oraya doğru yönelmiştim ki Madam Sioba kolumu yakaladı ve ayaklarımı işaret etti. “O iğrenç şeylerle değil.”

“Ah, tamam.” Ayaklarımda hâlâ Nike koşu ayakkabılarım vardı.

Öne eğilmek üzereyken Madam Sioba bileğini hafifçe sallayarak ayakkabılarıma sarı bir alev püskürttü. Ayakkabılarım alev aldı ve geleceğinden emin olduğum acının beklentisiyle kasılan kaslarım beni yerimde sıçrattı. Yanmadığımı, yalnızca ayaklarımın çıplak olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Yanmış plastiğin keskin kokusu havada asılı kalmıştı. Çoraplarım ve ayakkabılarım tamamen yanıp kül olmasına rağmen cildim en ufak zarar görmemişti.

Onunla göz göze geldiğimde şaşkınlıktan ağzımı kapatamıyordum.

Dudak büktü. “Sihre alışık olmadığın belli oluyor. Önemli değil. Burada *herkese* misafirperverlik gösteririz. Sıradan perilere bile.” Sesinden küçümseme akıyordu.

Neden misafirperver olduklarını iddia ettikleri her sefer bunun tam aksini hissediyordum?

Madam Sioba beni görmezden geldi ve saten parçalarıyla dolu büyük bir sepeti karıştırırken kendi kendine mırıldandı. “Tek kelimeyle inanılmaz. Torin’e en az bir gün önceden burada

olmaları gerektiğini özellikle söyledim. Ama bu ikisi, sıradan fahişeler gibi giyinmişler.”

Shalini ile birbirimize baktık.

“Sizi duyabildiğimizizin farkında mısınız?” diye sordum.

Madam Sioba duymadı, ya da umursamadı.

“Her seferinde...” Kumaş parçalarını yere fırlatırken başını salladı. “Torin sorunlarını benim çözeceğimi sanıyor. Sanki benim kendime ait bir hayatım yokmuş gibi.” Bize döndü ve antika krem renginde, parlak bir saten parçasını havaya kaldırdı. “Bu nasıl?”

Gözlerim yeniden çöreklerle takıldı. “Çok güzel. Affedersiniz, bunları yiyecek miydiniz?”

“Mükemmel,” diye atıldı Shalini.

Madam Sioba bakışlarını Shalini’ye çevirdi ve sağ kaşını hafifçe yukarı kaldırdı. “Sen, tam olarak kim oluyorsun?”

“Ben Shalini, Ava’nın resmi danışmanıyım. Sanırım bana da bir elbise gerekiyor.” Umutla gülümsedi ve çöreklerden birini bana uzattı.

Böyle bir elbiseden bahseden olmamıştı ama etrafta pijamayla dolaşmasına izin vermeyeceklerine şüphe yoktu.

Madam Sioba umursamaz bir tavırla homurdandı ve masanın üzerinden bir parça zümrüt tafta çekti. Sonra bana döndü ve gergin bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Neden hâlâ sedirin üzerinde değilsin? Ölçü almak için seni doğru düzgün görebilmem gerekiyor.”

Kadifeden sedirin üzerine zıpladım ve Madam Sioba bana ters ters baktı. Çıplak ayaklarım, naylon koşu şortum ve ince koşu tişörtümle kendimi tuhaf biçimde çıplak hissediyordum.

Etrafımda dolaşıp ölçülerimi alırken kendi kendine mırıldanıyordu. “Güzel kalçalar. Bu iyi bir şey. Torin biraz kıvrım sever.

Yine de pek şansın olduğu söylenemez.” Bakışları yüzüme kayd ve kızardığımı hissettim. “İyi bir kemik yapısı, güzel bir yüz. Sanırım bu yüzden buradasın. Göz altı torbalarını saymazsak, cildin idare eder. Bir de gözlerin kan çanağına dönmüş, saçlarınsa korkunç bir...”

Tüm kusurlarımı öylece yüzüme vururken artık kibar olmayı umursamıyordum ve çörekten bir ısırık aldım. Tereyağlı ve çok lezzetliydi ama onu elimden kapıp yere fırlatmadan önce sadece iki ısırık alabilmişim.

Aeron arkamızdan mırıldandı, “Tanrı aşkına, Sioba.”

Onun odada olduğunu neredeyse unutmuştum.

“Madam Sioba?” dedi Shalini. “Kral Torin ziyafetin yirmi dakika içinde başlayacağını söyledi.”

“Bayan Jones’un fahişe gibi görünmesini mi istiyorsun?” diye sözünü kesti Sioba. “İstedğin bu mu? Benim işim zaman alır. Tasarlamak, dikmek, katlamak.” Abartılı bir iç çekişle omuz silk-ti. “Yaptığım şey bir sanat ve aceleye getirilemez. Özellikle de bunun gibi trajik durumlarda.”

Shalini dudaklarını birbirine bastırdı ve muhafıza baktı.

Madam Sioba beni bir kez daha incelemek için geriye doğru adım atmadan önce birkaç kez etrafımda dolaştı. “Aeron,” diye bağırdı, “artık odadan çıkman gerekiyor.”

Aeron sanki flörtöz bir şey söyleyecekmiş gibi şeytani bir gülümseme fırlattı. Ama gülümsemesi geldiği hızla kayboldu; muhtemelen bir sonraki kraliçesi olabileceğimi ve benim yanımda çenesini kapalı tutmasının akıllıca olacağını fark etmişti. Omuz silkerek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Shalini ve ben terziyle yalnız kaldık.

Madam Sioba başını eğerek bileğini tekrar salladı. Etrafımı bir alev parıltısı ve sıcaklık sardı. Nefesim kesildi, neredeyse ta-

bureden düşüyordum. Çırpınmayı bırak,” diye söylendi Madam Sioba. “Bir şeyin yok.”

“Vay canına,” dedi Shalini. “Bu çok iyi bir numara.”

Aşağıya baktığımda cildimde ateş izi olmadığını gördüm. Bu iyi haberdi. Kötü haber ise, tamamen çıplaktım.

“Cep telefonuma ne oldu?” diye sordum.

“Karşımda bir yenidoğan gibi çırılçıplak dikiliyorsun ve derdin bu mu?” dedi Sioba. O tuhaf makineler iyi şeyler değil. Buraya getirmene en başından izin vermemeliydik.”

Böylesinin daha iyi olduğunu düşündüm, artık Andrew’un mesaj atıp atmadığını görmek için gözümü telefona dikmem mümkün olmayacaktı.

Yumuşak, beyaz süngerler köpükler saçarak cildimin üzerinde gezindi. Başka kadınların yanında çıplak olmak konusunda rahat sayılırdım ama Sioba ile henüz tanışmıştık ve tam olarak bir bağ kurmuş sayılmazdık. Kollarımla kendimi kapatmaya çalıştım. Üzerimden ılık su akıyor, saçlarımdan aşağı süzülüyor ve yere damlıyordu. Sioba burada, atölyesinde benim için bir duş yaratmıştı.

Su durdu ve üzerime üflenerek sıcak havanın cildimde ve saçımda kalan nemi kuruttuğunu hissettim. Gözlerimi tekrar açtığımda tenim kuruydu, sedir de öyle. Saçlarım parlayan dalgalar halinde aşağıya sarkıyordu ve yukarıya uzandığımda başımda çiçeklerden bir taç hissettim.

Artık dudaklarımdaki rujun tadını alabiliyordum ama hâlâ rahatsız edici derecede çıplaktım. Garip bir şekilde göğüslerimi kapattı.

“Kıpırdamadan dur,” diye tısladı.

Nefesinin altından anlamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı ve krem rengi bir dantel sanki görünmeyen bir rüzgâr tarafından savrulmuş gibi havada süzüldü.

Madam Sioba ipeği etrafımda dolaştırdı ve göğüslerimin, kalçalarımın ve kırımın etrafında kaymaya başladı. Bu garip hissettirdi.

Aşağıya baktığımda, benim için açık saçık, şeffaf bir iç çamaşırı yaratmak için sihir kullandığını fark ettim. Şaşırtıcı derecede rahattı.

Tam o esnada Madam Sioba'nın kapısı açıldı; o ve Shalini, davetsiz misafirle yüzleşmek için döndüler. "Hey!" dedi Shalini. "Burada işimiz bitmedi!"

Aeron'un sinsice odadan çıktığını görmeyi bekliyordum. Onun yerine kendimi Kral Torin'in buz mavisi gözlerine bakarken buldum. Dosdoğru bana bakıyordu.

"Şu anda burada olmamalısınız," diye tersledi Madam Sioba.

Kral olduğu yerde kalmıştı ve buz gibi gölgeler etrafını sarmıştı. Özür dileyip geri çekilmesini bekledim ama garip bir şekilde olduğu yerde donup kalmıştı.

"İzin verir misiniz?" dedim.

Bakışlarını kaçırdı, vücudu kaskatı kesilmişti. "Sadece hazır olup olmadığına bakmaya gelmiştim. Neden geciktin?"

Madam Sioba önüme atladı. "Bir dakika içinde onunla işim bitecek, Majesteleri. Lütfen dışarıda bekleyin."

Torin gözleri yerde, odadan dışarı çıktı.

"Ah olamaz, kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalıyım," dedi Madam Sioba, nefesinin altından tıslayarak. "Gördükleri hoşuna gittiyse yarışta öne geçmiş olabilirsin."

Bana dönerek ellerini kaldırdı ve bir raftan saten bir rulo kayd. Havada asılı duran kumaş, sanki görünmez parmaklar tarafından yönlendiriliyormuş gibi açıldı. Kumaş esneyip uzadıkça, gözlerimin önünde bir elbise şeklini alan muhteşem roze altın renkli ipeğe baktım. Üzerinden bir tül parçası kayarak ipeği kapladı ve bir tür korse oluşturdu. İncimsi iplikler havada süzülüyor,

minik boncuklarla bir tür narin kemer işliyorlardı. Bir an için elbise önümüzde asılı kaldı: Derin bir yakası ve yandan oldukça cüretkâr yırtmacı olan bir elbise. Bir kumaş parçası, arkasında pelerin gibi aşağı sarkıyordu. Bu, 1930'ların film yıldızları gibi görünüyordu, ki buna bayılırdım.

Sonra, bileğinin bir hareketiyle Madam Sioba onu bana doğru yönlendirdi. Yumuşak tüller çıplak bacaklarımı okşuyor, saten bir eldiven gibi bedenimi sararken kaburgalarımı kavırıyordu.

Shalini nefesini bıraktı. "Bu çok güzel."

Biri kapıya vurdu.

"Yalnız bir saniyelik işim kaldı," diye bağırdı Madam Sioba. bana dönerek. "Ayakkabı numaran kaç?"

"Otuz yedi."

Sioba elini tekrar salladı. Başımı kaldırır kaldırmaz bir çift krem rengi topuklu ayakkabının belirdiğini gördüm. Onları döndürdü, sonra sedirin ayak ucuna doğru yönlendirdi.

Ben ayakkabıları giyerken Madam Sioba dışarı seslendi. "Tamam, o hazır."

Kapı tekrar açıldı ve Kral Torin'in artık tanıdık gelen mavi gözlerinin parıltısını dosdoğru üzerimde hissettim.

"Ava hazır, ama danışmanın kıyafetini tamamlamam gerek," dedi Madam Sioba.

Kral Torin, pembe terlikleri ve geniş tişörtüyle duran Shalini'ye göz attı. "Aeron seni bekler," dedi. "Ben Ava'yı götüreceğim. Açılış töreni on dakika içinde başlıyor."

Gerçeği söylemek gerekirse, sedirden inip koridora doğru ilerlerken muhteşem hissettim. Torin'in benim için tuttuğu kapı, o çıktıktan sonra arkasından kapandı.

Bana bakarken dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Tören salonuna girdiğimizde en iyisi dikkatleri çok fazla üzerine çekmemen, anlaşıldı mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. “İlgi odağı olmaktan nefret ettiğimi sana söylemiştim. Bunu bile bile yapacağımı nasıl düşünürsün?”

Durdu ve tek kaşını kaldırarak bana döndü. “Tanıştığımız gün *Hitched and Stitched*’teki Chad hakkında bağırıp çağırıyordun. Bana hoş görünümlü bir dangalak dedin ve dişlerimle ilgili bir şeyler saçmaladın.”

Derin bir nefes aldım. “Benim için olağan bir gece değildi.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” İfadesi ciddileşirken karanlık sihri etrafına toplandı. “Ama büyük salona girdiğimizde altı prenesten hiçbirisiyle konuşmanı istemiyorum.”

Artık hakarete uğradığımı hissediyordum. “Bak,” diye fısıldadı, “ben senin tarafındayım. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim ve olay çıkarmayacağım. Cidden hiç ortalığı dağıttığın ve bir pislik gibi davrandığın olmadı mı?”

Gözlerini benden ayırmadan, “Aşırıya kaçmayı sevmem, özellikle de çok iyi tanımadığım insanların yanında,” dedi.

“Çok iyi tanımadığım,” dediği anda omurgamda sıcak bir ürperti hissettim. Bunu görmezden gelerek alaycı bir gülümseme takındım. “Elbette aşırıya kaçmayı sevmezsin. Herkesin içinde saçların bozulabilir ve bu korkunç olur. Açılış töreninden ne beklemeliyim?”

Suratı asıldı. “En iyi kıyafetleri içinde şampanya içen ve ilgimi çekmek için yarışan bir oda dolusu insan göreceksin. Hiçbir anlamı olmayan konularda konuşuyor olacaklar.”

“Yani... Aslında bu bir parti. Partileri hiç mi sevmezsin?”

Kaşlarının ortasında bir çizgi belirdi. “Açıkçası anlamsız buluyorum. En azından *bu tür* partileri.”

“Haklısın. Partiler eğlencelidir ve eğlenmek sana göre değil gibi görünüyor.” İşin aslı, o esnada eğlence fikri bana da pek yakın sayılmazdı. Ama Torin’i iğnelemek, hayattan koparabildiğim küçük bir eğlence kırıntısı gibi görünüyordu.

Hafifçe omuz silkti. “Her şekilde, *bu tür* partilerden hoşlanmıyorum.”

“Prensesli şato partileri senin için yeterince havalı değil mi?”

“Benim için yeterince Seelie değil.”

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu bilerek yaptığından şüpheleniyordum; buraya ait olmadığımı, kendi halkımı tanımadığımı vurgulayan küçük bir hatırlatma gibiydi.

Tek kaşını havaya kaldırdı. “Zamanımız olduğunda, barda yeni tanıştığın erkeklere bağlamak dışında ne yapman gerektiğini anlatacağım, Bayan Jones. Sanırım programında, hakkında hiçbir şey bilmediğin insanlar hakkında acımasız yargılar oluşturmak için de yer ayırman gerekiyor.”

“Peri hiyerarşisi hakkında zaten çok fazla şey biliyorum Torin,” dedim. “Hayatımı sürgünde geçirmemin tek nedeni bu. Sen de şu ana kadar, bu konuda düşündüğüm her şeyi doğruladın.”

“Bu iyi, tatlım; çünkü dediğim gibi, sevemeyeceğim birini arıyorum ve sen şu ana kadar mükemmel bir eşleşme oldun.”

Haklısın Torin, çok da sevilesi biri değilim. Andrew tarafından reddedildikten sonra sözleri biraz canımı acıtmıştı ve tam olarak farkında olmadan kendimi ona ortaparmağımı gösterirken buldum.

Şaşkınlıkla parmağıma baktı.

Kendimi çocuksu hissederek elimi tekrar aşağı indirdim. “Yani, hepsi bu mu? Sadece bir parti mi?”

“Kanepeler eşliğinde yapılan anlamsız sohbetin ardından turnuanın kurallarını açıklayacağım.”

Dudağımı ısırdım. “Bana şunu açıkla mısın, onurlu davranmaya bu kadar önem veren biri neden tüm bu maskaralığı yayınlamaları için bir televizyon ekibi çağırır?”

Elini duvara yaslayıp bana yaklaştığında topraksı, erkeksi aroması burnuma geldi. “Çünkü ben yapması gereken neyse onu yapan bir adamım. Şu anki durumda her yıl daha da uzayan kışlar yüzünden krallığım aç kalma tehlikesiyle karşı karşıya. Peri Ülkesi kıtlık yaşadığı için son yirmi üç yıldır insanlardan yiyecek satın almak zorunda kaldık. Fakat insanları daha fazla vergi vermeye zorlayamam. Yayın için bana bölüm başına yüz elli milyon dolar ödeyecekler, böylece insanlara olan borçlarımı karşılayabileceğim.”

Gözlerimi ona diktim. “Periler bu yüzden mi insanlara görünmeye karar verdi? Yiyeceğe ihtiyacınız olduğu için mi?”

“Tam olarak öyle. Yalnızca bu son kışı da atlatmamız gerekiyor, sonra kraliçenin yardımıyla sihir ülkemize geri gelecek.” Elini çekip omuz silkti. “İnsanların her şeyden çok eğlenceye ihtiyacı var gibi görünüyor, bu yüzden onlara istediklerini vereceğim.”

“Haklı olabilirsin.” Sivri kulaklarına göz gezdirdim. Bunca zaman sonra benim gibilerin yanında olmak tuhaf hissettiriyordu. “Peki, madem paraya bu kadar ihtiyacın var, neden sevdiğin birini bulmak yerine paranı bana ve tüm bu maskaralığa harcıyorsun?”

“Çünkü aşk bana göre değil, Ava.”

Gözlerimi kıstım. “Ortak bir noktamız varmış. Ne yaşadın? Biri kalbini mi kırdı?”

Arkasını dönüp yürümeye başladı, aceleyle ona ayak uydurmaya çalıştım. “Biliyor musun, insan eğlencelerinin sahteliği konusunda üzerime fırlattığın tüm o zehirli sözlere rağmen senin de bu cazibeye kapılabildiğini fark ettim.”

“Sorumu güzel geçıştirdin.”

“Chad ve dişleri konusunda epey bilgili görünüyorsun,” diye ekledi.

Omuz silktim. “Gizli zevkim. Romantizm saçma ama kavga ettikleri zaman eğlenceli oluyor. Her zaman içlerinden bir deli çıkıyor.”

Bana sert bir bakış attı. “Nedense içimde sizin grubun delisinin sen olabileceğine dair bir his var.”

“Yeni tanıştığın insanlar hakkında ani yargılara varmayı sevdiğin için olabilir mi? Ah, kahretsin. Başka bir ortak noktamız daha mı var?” Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. “Duygusal bir karmaşanın içine girmeden önce konuşmayı bıraksak iyi olacak.”

“Doğru.” Dudaklarında bir anlığına bir gülümseme belirdi. “Daha hızlı, Ava.”

Ve bu ani emirle adımlarını hızlandırdı, pelerini arkasında dalgalanıyordu.

9

AVA

Kral Torin koridorda öyle hızlı adımlarla ilerliyordu ki ona yetişmek için koşmam gerekti. Topuklularımı ayağımdan fırlatıp elime aldım ve nefes nefese onu takip ettim.

Kendimi sersemlemiş hissediyordum, zihnim birkaç dakika da bir Andrew ve Ashley'e gidip geliyordu. Şu anda ne yapıyorlardı? Mutfağımızda yemek mi pişiriyorlardı? Yatağımızda sevişiyorlar mıydı? Düğünlerini mi planlıyorlardı?

Bir kır düğünü planlamıştık. Planlara gizlice, kendi başıma başlamıştım, ama genel fikre o da katılmıştı. Her an evlenme teklif edebileceğini biliyordum, bu yüzden gelinliği ve masa düzenini çoktan seçmiştim.

Kır çiçeklerinden bir taç takacaktım ve canlı müzik olacaktı. Kahretsın.

Gerçekten ölesiye üzgündüm.

Belki de bu küçük macera benim için o kadar da kötü sayılmazdı. Güzel bir şato. Güzel insanlar. Zihnimi asla gerçekleşmeyecek olan düğünden uzaklaştıracak bir sürü şey.

Yeni mantramı kafamda tekrar ettim: *Elli milyon dolar*. Bu işin en önemli kısmı buydu.

Koşuştururken uzun pelerinin arkamda sürüklendiğini hissediyordum.

Şatonun içinde aceleyle ilerlerken bir şekilde normal koşu tempomdan daha hızlı ilerleyebiliyordum. Hareket ederken bir yandan etrafı inceliyordum. Batan güneşte kızıla dönmüş güzel avlular... Süslü oymalar ve uzun pencereler. Sonsuza kadar uzuyor hissi veren dolambaçlı bir merdiven boşluğu.

Artık ciğerlerimin patlayacağını hissettiğim anda Torin yavaşladı ve kemerli koridorda yükselen meşe kapının önünde durdu. Nefes almak için çırpınan göğsümü tuttum. Cildim belli belirsiz ter damlalarıyla parıltıyordu.

Torin başıyla kapıyı işaret etti. “Yarışmacılar buradan geçecek ama ben ayrı bir yerden gireceğim. Ve unutma...” Parmağını dudaklarına götürerek bir kaşını kaldırdı.

Usturuplu davranabileceğime dair gerçekten de pek az inancı vardı.

Bunu söyledikten sonra uzaklaştı ve yukarı uzanan dar bir merdiven boşluğuna doğru ilerledi.

Topukluları tekrar ayağıma geçirip kapıyı açtım. Önümde, yükselen gotik kemerlerin altında, ipek, saten, tül ve taftadan oluşan bir okyanus buldum. Kadınların birçoğunun saçlarında kır çiçekleri ve başlarında yapraklardan oluşan çelenkler vardı. Bu göz kamaştırıcı kadınlar, bir yaylı çalgılar dörtlüsünün tınıları eşliğinde sohbet ediyorlardı. Torin’in uşakları, yaldızlı ordövr tabakları taşıyarak aralarına karıştı.

Torin için tüm bunların korkunç derecede can sıkıcı olduğuna şüphe yoktu.

Gözüm salatalıklı üçgen sandviçlere kaydıda ve isteksizce, bir şeyler yemem gerektiğini hatırladım. Dürüst olmak gerekirse yemekler de harika görünüyordu: Karides şiş ve kokteyl sosu, taze krema ve havyarlı bilini ve pastırma ile sarılmış sıcak hur-

ma. Eğer iştahım yerine gelirse, sadece yemek için bile bu anlaşılmaya değerdi.

Kadınlar pek bir şey yiyor gibi görünmüyordu ama alkol ikramını geri çevirmiyorlardı. Şampanya kadehleri ellerinde parıltıyordu. Normalde bir bardak şampanyaya hayır demezdim ama dün gecedен sonra değil. Onun yerine sıcak hurmalardan birini ağzıma attım. Tanrım, çok lezzetliydi.

Fazla göze batmamaya çalışarak salonun kenarlarına doğru ilerledim. Taş duvarlarda büyük duvar halıları asılıydı, üzerlerine incelikle işlenmiş yemyeşil sahnelere, orman ve bahçelere göz gezdirdim. Önümdeki sanat eserlerine dalıp gitmişken omzumda bir dokunuş hissettim. “Hey, Ava.”

Arkamı döndüğümde Shalini’yi gördüm, öyle muhteşem görünüyordu ki gülümsedim. Bol tişörtünün yerini, benim elbisem gibi pembe altın renginde ama bir şekilde çok daha seksi, kolsuz bir tulum almıştı. Derin göğüs dekoltesi ve açıkta kalan kol dövmeleleriyle onu fark etmemek zordu.

“Madam Sioba bir danışmanın takım giymesi gerektiğini söyledi ama tulum fikrime itiraz etmedi.”

“Muhteşem görünüyorsun!”

Başını eğip kendisine baktı. “Emin misin?”

“Sana ne zaman yalan söyledim?”

Gözleri parıltıladı. “Haklısın. Yalan söylemek konusunda berbat...” Sözüünü yarıda kesip dirseğimden yakaladı. “Ava, şuraya bak.”

Kalabalığın arasından salonun ucundaki küçük bir grup perikadını işaret etti. Yanı başımızdaki kadınlardan çok daha gösterişli giyinmişlerdi, elbiseleri inci ve değerli taşlarla parıltıyordu. Çiçek ya da yapraklardan oluşan çelenkler yerine küçük gümüş taçlar takıyorlardı.

“Prensesler,” dedi Shalini heyecanla. Altı taneler, her biri farklı bir klandan.

Beni yarışmacıların oluşturduğu ana kalabalığın arasından geçirerek onlara doğru çekistirmeye başladı.

Bana söylendiği gibi, onlarla konuşmaya niyetim yoktu. Ama kendimi onları izlerken buldum. Yenmem gereken rakipler onlardı.

Görünüşe göre Torin kazanmama yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı, çünkü umutsuzca *sevemeyeceği* birine ihtiyacı vardı. Zaten her şeyden nefret ettiği için bu düşünceye fazla alınmamaya çalıştım.

Shalini kolumu yakalayarak yeniden durdu, baktığı yöne başımı çevirdim.

Prenses grubunun diğer yanında küçük bir insan grubu duruyordu; Shalini’nin dairesinin önünde beni sıkıştıran haber ekibi, şimdi yepyeni bir kamerayla karşımdaydı. Reality şovun sunucusu heyecanla kameraya konuşuyor ve şatoya girerken tanıştığımız prensesi işaret ediyordu. “Muhteşem siyah elbiseli kadın ise, Dearg-Due’ların en büyüğü olan Prenses Moria. Bu akşam ne içtiğine dikkat etmemiz gerekecek.” Kameraya bilmiş bir bakış atarak bir kaşını kaldırdı. “Hepimizin bildiği gibi Dearg-Due’lar dolaşımsal sıvıyı tercih ederler.”

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Gerçekten kan mı içiyordu?

Muhabir, siyah saçlarını ve zengin bronz tenini vurgulayan pırıltılı, altın bir elbise giyen bir başka güzel peri prensesi önünden geçerken derin bir nefes çekti. Kameramana objektifi ona odaklamasını işaret ederek heyecanlı bir tonda konuşmaya başladı:

“Şimdi de Banshee’lerin prensesi Cleena’yı görüyorsunuz. *Vanity Fair* onu gezegendeki en güzel kadın olarak tanımladı.”

Prenses yalnızca birkaç adımlık mesafede duruyordu ama muhabiri duyduysa bile en ufak tepki vermedi.

Muhabir, güzelliği konusunda haklıydı. Koyu renk saçları güzel bukleler halinde sırtından aşağı sarkıyordu ama en çok dikkat çeken gözleriydi. Geniş açılı ve koyu altın sarısı gözlerini fark etmemek imkânsızdı. Prenses Cleena'nın bakışları odanın içinde ağır ağır hareket ediyordu. Tamamen soğukkanlıydı.

Muhabirle göz göze geldiğimizde nefesim kesildi. Bir an birbirimize baktık ve sonra açgözlü bakışlarla bana doğru ilerledi.

Torin beni unutması için ona büyü yapmıştı, öyle değil mi?

“Ava Jones?”

Kahretsin.

Kameraman kadın, objektifini bana odakladı.

“İşte burası önemli, bu son yarışmacımız,” dedi. “Tüm ülke barda ikisi arasındaki çatışmayı izledi. Tanrım, kıvılcımlar havada uçtu! Ama bunların doğru kıvılcımlar olduğundan emin değilim. Sanırım hiçbirimiz bu öfkeli periyi burada yarışmacı olarak görmeyi beklemiyorduk, ama anlaşılan olaylar ilginç bir hal aldı.”

Bir adım geri çekildim, Shalini ise destekleyici bir tavırla sırtıma dokundu.

Muhabir gözlerini kıstı, “Yanınızdaki kim Bayan Jones?”

Derin bir nefes verdim. “Danışmanım, Shalini.”

Gözlerini ondan ayırmadan başını salladı. “Peri Ülkesi’nde bir insan danışman. Vay canına, bahse girerim yerinde olmaya can atan bir sürü kişi vardır. Mikrofonu yüzüne uzattı. “Bayan Jones’u kontrol altında tutabilecek misiniz, yoksa başka öfke patlamaları da beklemeli miyiz?”

Shalini bana baktı. “Kendisi gayet sakin. Sadece kötü bir geceydi, hepsi bu.”

Etrafımızda bir uğultu yükseliyordu ve kalabalığın üzerimizdeki ilgiyi fark ettiğini hissediyordum. Umutsuzca gölgelerin arasına çekilmek istedim.

Bir trompet sesi dikkatleri dağıtarak beni kurtardı. Salonun ucundaki kapılar yavaşça açıldı ve bir muhafız içeriye adım attı. Altın işlemelerle süslü, son derece abartılı bir takım elbise giymişti. “Bayanlar ve baylar,” dedi gür bir sesle, “akşam yemeği servisi başlamıştır.”

Daha fazla yemek mi? Harika. Turnuvarın bitmesini istediğimden hiç emin değildim.

Muhabir mikrofonunu yüzüme doğru tutarak kral bara geldiğinde yaşadığım sinir krizinin nedenini sordu, ama ben ondan uzaklaşarak kalabalığın arasına karıştım. İnsanlar arasında bir peri olarak geçirdiğim koca bir hayattan sonra, fark edilmeme sanatı hakkında bir şeyler öğrenmiştim.

Daha uzun boylu bir peri kalabalığının arasına karışarak, masaların bir çift dev tahtın etrafında yarım daire şeklinde dizildiği yeni bir salona geçtik. Gri granitten yapılmış tahtlar sanki doğrudan taş zeminden yükselmiş gibiydi. Zeminde beyaz mermer üzerine muhteşem bir bronz geyik kakması vardı. Yüksek tavan birbirine dolanmış ağaç dallarından oluşuyordu. Yüzlerce minik, parlak ışık, dalların arasında ateşböcekleri gibi uçuşuyordu.

Shalini’ye göz attığımda, mest olmuş ifadesini yakaladım. Şaşkınlıkla tavanı incelemeye devam ettim.

O sırada Aeron dirseğimden yakaladı ve başıyla masalardan birini işaret ederek, “Bu taraftan,” dedi.

Yarışmacılar çoktan yerlerini almışlardı, prensesler de kalan yerlere oturdu.

Bakışlarım yakınımnda oturan bir prensese takıldı. Güneş ışıklarının altındaki deniz gibi ışıldayan zarif, yeşil bir elbise giymişti. Kahverengi gözleri kocamandı ve uzun kirpiklerle çevrelenmişti, beyaz saçlarına deniz yosunlarından bir taç yerleştirilmişti. Solgun teni, ışıkların altında parıltıyor, neredeyse yanardöner görünüyordu. “Burada olduğumuz için hepimiz çok

şanslı değil miyiz?” diye sordu yanındakilere. “İçimizden biri gerçek aşkı bulacak. Kralın çocuklarını doğurabiliriz.”

İçtenlikle gülümsedi ama kimse ona cevap vermedi.

Gerçek aşk. *Seni zavallı, saf şey.*

“Bu kim?” diye fısıldadım Shalini’ye.

Shalini başka kimsenin duyamayacağı kadar yakına eğildi. “Prenses Alice. O bir *kelpie*, göl perisi. Çok ağlak olabiliyorlar ama tüm bunlar onu fazlasıyla heyecanlandırmışa benziyor.”

“Hmm.” Bunun ne anlama geldiğini hayal meyal hatırlar gibiydim. Sanırım atlarla ilgili bir şey, diye düşündüm.

“Onun yanındaki de, Leannán Sídhel’lerden Etain.”

Bakışlarını takip ettiğimde esmer tenli, saçları günbatımı, deniz salyangozu ve mercan renginde bir kadın gördüm. Narin incilerden bir taç takmış ve soluk menekşe rengi bir elbise giymişti ve o esnada Moria’ya ortaparmağını göstermekle meşguldü.

“Burada hepimize emir verebileceğini sanma, kan-içici.”

“Leannán Sídhel nedir?” diye sordum.

“Sanırım bir tür baştan çıkarıcı,” diye fısıldadı. “Bu da...” derken yeşil saçlı bir güzeli işaret etti, “Eliza, Selkie klanının prensesi.”

Sarı-sıcak ışıklar Eliza’nın yeşil saçlarında ve bronz teninde parıldıyordu. Eliza kristal kadehini kaldırarak, “Bana kralın cömertliğinin eşsiz olduğu söylendi,” dedi. Sonra da zoraki bir ifadeyle gülümsedi.

“Ve bu güzel şampanya da kesinlikle bu görüşü destekliyor.”

“Selkie?” diye fısıldadım.

“Deniz kıyısında yaşarlar,” dedi Shalini. “Klanın sembolü bir fok balığıdır. Onun sağında da Redcap Sydoc var. Yalnız... belki de ondan uzak durmalısın. Redcapler ürkütücü olabilir.”

Sydoc parlak kırmızı bir elbise ve şapka giymişti, bu renk soluk teniyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu ve uzun kuzguni

saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Kimseyle konuşmuyor, sadece şarabını içiyor, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

O noktada, peri kökenlerime daha fazla ilgi duymuş olmayı diledim.

Büyüdüğüm kasabadaki tek peri çocuk olduğum için dikkat çekmek istemiyordum. İnsan çocuklara benzemek için elimden gelen her şeyi yaptım; onların televizyon programlarını izledim, dinledikleri pop müziği dinledim, kulaklarımı gizlemek için saçlarımı uzattım ve diğerleri gibi olsun diye kahverengiye boyadım. Her üç haftada bir dip boya yaptırdığım için artık kendi mavi saçlarımın tonunu bile tam olarak hatırlamıyordum.

O zamana kadar yapmış olduğum gerçekten perilere özgü tek şey lisede eskrim öğrenmekti, tam da perilerin daha marjinal ve havalı insanlar arasında moda olmaya başladığı sıralarda. Eskrim, bir peri sporuydu. Küçük peri sever grubumla birlikte flöre, epe ve kılıç sanatını öğrenmiştim. Bu bana, daha önce yaptığım her şeyden daha doğal gelmişti.

Sonunda, lise ikinci sınıfa geldiğimde, bazı çocuklar gerçekten havalı olduğumu düşünüyordu ve artık kimse beni çit direklerine bağlamıyordu.

Geçtiğimiz birkaç yılda insanlar giderek perilere daha fazla saplantılı hale gelmişti. Artık paparazziler ve haberciler her hareketimizi takip ediyor ve modayı periler belirliyordu. Raflardaki pembe ve mor saç boyaları anında tükeniyor, renkli kontakt lensler eBay'de binlerce dolara alıcı buluyordu. Plastik cerrahlar insan kulaklarına silikon uzantılar eklemeye başlamıştı.

Ama bu beş yıl önceydi ve o zamandan beri bir kılıca dahi dokunmamıştım.

Gürleyen bir trompet sesi beni anılarımdan kopardı ve başımı kaldırdığımda Kral Torin'in siyahlar içinde salona girdiğini gördüm. Solgun bakışları kalabalığın üzerinde gezindi. Mermer

zeminde uşakları ve muhafızlarıyla birlikte yürürken tam anlamıyla bir kral gibi görünüyordu.

Gümüş işlemeli, mürekkep siyahı uzun bir pelerin giymişti. Kalçasında, oniks kabzalı mızrağının parıltısını görebiliyordum. Ama asıl dikkatimi çeken başındaki koyu gümüş renkli, sivri uçlu boynuzlardan oluşan tacıydı.

Sırtını granit tahtlara vererek salonun ortasında durdu. Muhafızı yanından uzaklaştı ve balo salonuna bir sessizlik çöktü. Bu kez, muhabir bile sessizdi. Tüm gözler Kral Torin'in üzerindeydi.

Kraliyet büyüğü bize eğilmemizi emrediyor gibiydi.

Kralınızı onurlandırın.

Etrafımdaki kafalar eğildi ama ben gözlerimi ondan ayırmadım. Sanırım sürgün edilmeme hâlâ içerliyordum.

Torin'in gözleri bir an için benimkilerle buluştu ama ifadesi hiçbir şeyi ele vermedi. "Evime hoş geldiniz. Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için hepinize minnettarım. Altı Seelie klanının iktidarını güçlendirmek için Peri Ülkesi'ni yönetecek bir kraliçe seçmemiz... seçmem büyük önem taşıyor. Annemin tahtı çok uzun zamandır boş ve krallığımızın yüce bir kraliçenin gücüne ihtiyacı var."

Dinleyicilerden bir takdir mırıltısı yükseldi.

"Başlamadan önce, turnuvanın kurallarını açıklamak istiyorum." Kral Torin'in gözleri salonda dolaştı ve bana diğerlerinden sadece bir kalp atışı daha uzun süre takıldı. "Büyük Seelie tarihçisi Oberon'un kadim yazıtlarına göre, bu yarışmalar yüzyıllardır süren bir gelenek haline gelmiştir. Son aşama, arenada gerçekleştirilen bir kılıç dövüşüdür. Yarışmaların amacı, gerçek bir peri kraliçesinin özelliklerine sahip olanları belirlemektir: Güç ve çeviklik, kıvrak bir zekâ, akıl ve elbette kılıç kullanma becerisi. Peri tarihinde, insan dünyasıyla kaynaştığımız bir döneme denk geldiğimiz için bu kez onların kültürünün unsurlarını da

bünyemize kattık. Seelie'nin Yüce Kralı ve altı klanın hükümdarı olarak, insanların bize saygı duymaya devam ettiğini görmem gerekiyor.”

İlginç. Sanırım bu atıf televizyon içindi.

“İlk yarışma, aranızdan en güçlü ve en hızlı olanları belirlemek için bir yarış olacak. Zerafet, akıl, çekicilik ve duruşunuzu ölçmek için partiler düzenleyeceğim ve birlikte, birebir vakit geçireceğiz. Son elemeyi geçenler bir eskrim turnuvasında yarışacak.”

“Ekselansları?” Porselen ciltli, beyaz saçlı bir prenses elini kaldırdı. “En zarif ve çekici olanın kim olduğunu nasıl belirleyeceksiniz?”

“Orası,” dedi Kral Torin gülümseyerek, “tamamen benim bileceğim bir iş.”

❧ 10 ❧

AVA

Torin'in konuşmasından sonra bir garson somon, pilav ve kır çiçeği salatası tabaklarıyla masamızda belirdi.

Aç olsaydım, bu yemek ağzımı sulandırabilirdi. Somon mükemmel pişmişti ve üzerinde ince, parlak bir glaze tabakası vardı. Küçük bir ısırık aldım. Ben yerken, birisi bardağımı lezzetli bir beyaz şarapla doldurdu. Belki de bir *Sauvignon blanc*'di.

Tanrım, bu inanılmazdı. Aşçılar yemeklere büyü yapmış olabilir miydi?

Kral Torin prenseslerin her biriyle ve bazı sıradan perilerle konuşmak için zaman ayırarak salonun içinde ilerledi. Son somon parçasını bitirmek üzereyken masamıza yaklaştı.

“Yemeği beğendiniz mi?”

“Evet, şahaneydi.” Şaşkınlıkla tüm tabağı bitirdiğimi fark ettim. Kalbim kırıldığı zamanlar bu genelde asla olmazdı. “Dün gece yemek yememiştim, sanırım çok acıkmışım.”

Torin öne eğilerek fısıldadı, “Evet, hatırladığım kadarıyla akşam yemeğinin çoğu kıyafetinin üzerindeydi.”

Bu ufak yorumu yapar yapmaz Prenses Alice'in masasına yönelerek yanımdan ayrıldı.

Boş tabağımın yerini krem şantiyle süslenmiş taze yaban mersinli tart aldı. Garsonlar narin porselen fincanları çay ve kahve ile doldurdular.

Tartımdan kalan son çatalı ağzıma atarken Aeron bize doğru eğildi. "Kral bu gece için dinlenmeye çekildi. Siz iki genç hanımı odalarınıza götürmem gerekiyor. Gerçi sizi nereye yerleştirmem gerektiği konusunda bir fikrim yok. Torin bundan hiç bahsetmedi."

"Bir odamız yok mu, Aeron?" dedi Shalini gözlerini kocaman açarak.

Koyu sarı saçları gözlerinin önüne düştü. "Kralla konuşacağım. Bana bir dakika izin verin lütfen."

Aceleyle yanımdan ayrıldı, geniş bedeni kapı aralığında kayboluncaya kadar uzaklaşmasını izledim.

Shalini kulağıma eğildi ve "Belki de Aeron onunla uyumamıza izin verir," dedi.

Kahvemden bir yudum alıp diğer kadınların sırayla salondan ayrılışını izledim. Birkaçı yanımdan geçerken gözlerini bana dikti ve fısıltılarını işittim: *Sarhoş... Akıl hastası... Kendini bilmez sersem şey...*

Moria yanımdan geçerken bana sert bir bakış attı ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Kralın sürtük bir taverna kızını ağırlamak istemesi senin için ne büyük şans," dedi.

Arkadaşları bir kahkaha patlattı ve salondan çıktılar.

Belki de bu, tüm kalenin üzerinde karanlık bir sis gibi hissettiğim istenmeme duygumu açıklıyordu.

Aslında o kadınlar öncesinde bana hiç dikkat etmemişlerdi. Belki de Torin'in kulağına bir şeyler fısıldaması onları kızdırmıştı. Bir tür iltimas göstergesi.

Kahve fincanını dudaklarıma götürdüm ve bakışlarımı Shalini'ye kaydırdım. "Tuhaf."

"Aldırma onlara," diye mırıldandı. "Senin rakip olduğunu biliyorlar. Hem sürtük bir taverna kızı olmakta yanlış bir şey yok. En iyi arkadaşlarımdan bazıları tavernada çalışıyor."

Kıkırdadım.

Sonunda, ışıkları kısılmış balo salonunda yalnızca ikimiz kaldık.

Shalini bana baktı. "Burada öylece bekleyecek miyiz?"

Omuzlarımı silktim. "Başka ne yapabiliriz, bilmiyorum." Zihnimden geçen karanlık bir düşünce tüm kaslarımı gerginleştirdi. "Sence Andrew bardaki görüntülerimi izlemiş midir? Tanrım, sence ailesi de görmüş olabilir mi?"

"Şu anda Andrew hiç umrumda değil ve senin de umrunda olmamalı."

Aeron yüzünde kendinden memnun bir ifadeyle ve bu kez elinde bir fenerle döndü. "Tahmin edin bakalım siz ikiniz için kim bir şeyler ayarladı?"

Shalini şarabını yudumladı. "Yoksa sen mi, Aeron?"

Masadan kalktım. "Bizimle ilgilendiğin için teşekkürler."

"Zevkle," dedi, kahverengi gözlerini Shalini'den ayırmadan.

Bizi farklı kapılardan geçirerek kasvetli bir salona soktu. Gölgelede karanlık şekiller belirliyor gibiydi. Doldurulmuş hayvan kafalarını incelemek için yavaşladım; büyük boynuzlu bir geyik, dev bir ayı kafası ve keskin dişleri olan devasa bir sürün-gen gözüme çarptı. "Bu da ne?"

Aeron duraksadı, gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Ah, bu mu?" dedi kayıtsızca. "Yalnızca bir ejderha. Artık nesilleri tükendi."

Ona bakakaldım. *Yalnızca bir ejderha.*

Aeron'un feneri yeşil pulları sıcak bir ışıkla aydınlattı. Canavarın altındaki levhada şöyle yazıyordu: ORMAN EJDERHASI, KRAL SEOIRSE TARAFINDAN KATLEDİLDİ.

Işık başka avların, devasa bir yaban domuzunun ve aslana benzeyen bir yaratığın üzerinde gezindi. Shalini ani bir tepkiyle nefes aldı, ona döndüğümde grotesk bir insan kafasına benzer bir şeyin yanında duruyordu.

“Hey, dikkatli ol. Biraz geri çekil.” Aeron onu dirseğinden tutarak uzaklaştırdı.

“Ona dokunmadım,” dedi panikle.

Tiksintiyle dudaklarımı bükerek yakınlaştım. Buruşuk ve gri bir kafa, uzun, beyaz saçlar. Ama en rahatsız edici olanı, gözlerinin dikilerek kapatılmış olmasıydı.

Omurgamdan bir ürperti yükseldi.

“Bu da ne böyle?” diye sordum.

Çenesini sıkarak ona baktı. “Bu Erlking, Torin’in babası tarafından öldürüldü.”

Fenerin ışığı altında, ürkütücü kafanın üzerinde gölgeler kıvrılıyordu.

“Yani o bir kral mıydı?” diye sordu Shalini.

Çenesinde bir kas seğirdi. “Hayır, gerçek bir kral değil. Erlking bir periydi ama bir iblis, bir yaratık gibi vahşileşmişti. Ormanın derinliklerinde yaşardı.” Göz göze geldik, yüzünde kaygılı bir ifade vardı. “Bir zamanlar ormanlar öldürdüğü kişilerin cesetleriyle doluydu. Meşelerin arasına saçılan peri cesetleri bir toplu mezara dönüşmüştü.”

Ürperdim. Bu şeyden bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

“Kral Torin’in babası Erlking’i eve getirdiğinde,” diye devam etti Aeron, “onu tamamen mumyalaşana kadar güneşte kurumaya bıraktılar.

AERON BİZİ GÖLGELERLE DOLU KORİDORLARDAN GEÇİRDİ. Koyu renkli taş duvarlara silahlar ve zırhlar asılıydı. En üst kata geldiğimizde yavaşlamaya başladı ve gözlerim soylu kıyafetler ve kürkler içindeki muhteşem peri portrelerine takıldı. Portreler sonsuza kadar devam ediyor gibiydi.

“Bu kraliyet ailesi mi?” diye sordum. “Neden bu kadar kalabalıklar?”

Aeron yürümeyi bıraktı ve resimleri işaret etti. “Bunlar Kral Torin’in akrabaları. Soyu neredeyse beş yüz nesle uzanıyor ve hepsi de özenle kayıt altına alınmış. Peri âleminde resim, insan dünyasından çok önce gelişmiştir, bu yüzden binlerce yıl öncesine ait gerçekçi resimler görebilirsiniz.”

“Vay canına.” Siyah kürkler içinde, boynuna altın bir kolye başıyorsa bronz bir taç takmış bir adamın resmini inceledim.

“Atalarını böyle görmek harika olurdu, değil mi?” dedi.

“Ya da en azından öz ailemi,” diye mırıldandım.

Aeron bizi yüz metre kadar daha götürdükten sonra büyük bir kapıya vardık; meşe ağacından, çiçek oymalarıyla süslü bir kapı. Kapıdan gül şeklinde pirinç bir tokmak uzanıyordu. Tokmağı çevirdi ve yavaşça ittiği kapı, sekizgen şeklinde nefes kesici gotik bir odaya açıldı.

Shalini sıırttı. “Aman Tanrım, bu inanılmaz.”

Üzerimizde gotik bir katedrale benzer kubbeli bir tavan yükseliyordu. Bazı yükselti ler taş oyma güllerle süslenmişti. Kıp kırmızı kadife perdelerle çevrili, sivri kemerli yüksek pencereler neredeyse yirmi metreydi. Duvarların bazılarında duvar halıları asılıydı; orman manzaraları ve yosunlu taş kalıntıları. Goblenlerin arasında iki kapı uzanıyordu.

Bir köşede dört direkli bir yatak, karşısında kadife sandalyeler ve bir kanep e bulunan bir şömine duruyordu. Maun bir masanın

üzerinde kristal sürahiler ve bardaklar sıralanmış ve odanın etrafındaki oyuklara soluk ciltli kitaplar sıkıştırılmıştı. Yassı taşlarla döşeli zemine işlemeli bir kilim serilmişti.

Aeron onu takip etmem için işaret ederek hızla diğer kapılardan birine yöneldi. “Banyo burada.” Kapıyı iterek açtı ve içinde ayaklı bir küvet olan taş odaya girdi. Bir pencereden yıldızlarla dolu gökyüzü parlıyordu ve başka bir duvarda bir ayna asılıydı.

Döndüğümde Shalini’nin kendini yatağa bıraktığını gördüm. “Aman Tanrım, Ava. Bu yatak muhteşem.”

Aeron bir sonraki kapıya geçti. “Pekâlâ, istediğiniz yerde uyuyabilirsiniz ama burada bir danışman odamız var.”

Küçük bir kütüphaneye benzeyen odanın kapısını iterek açtı; duvarların ikisinde kitaplar ve birer şifonyer, üçüncü duvarda ise bir şömine vardı. Yıldızları gören uzun pencerelerin yanında bir yatak vardı ve üzeri siyah kürklü bir battaniyeyle örtülmüştü.

“Aman Tanrım, Ava!” diye bağırdı Shalini yataktan. “Burası harika bir yer.”

Arkamı döndüğümde onun elinde bir kitapla yatağa yerleştiğini gördüm.

Aeron tedirgin bir şekilde odaya baktı. “Bu oda normalde artık kullanılmıyor ama...” Devamını getirmedi.

“Neden?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Biraz meraklısın, değil mi?” Boğazını temizledi. “Dinle, eğer kazanırsan, lütfen bu söylediğimi unut.”

Shalini yatakta yanındaki yere vurdu. “Gel yanıma otur Ava. Bu üzerine oturduğum en rahat yatak.”

Onun yanına kendimi bırakırken Aeron göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bize baktı. “Çekmece ve dolaplardaki kıyafetleri kullanabilirsiniz.” Derin bir nefes aldı. “Meraklı...” Kendini durdurmuşa benziyordu, boğazını temizledi. “Buraya gelen insan

habercilerin anlaşmanın parçası olarak bazı teknoloji talepleri oldu. İnsan telefonlarınız için elektrik şarj üniteleri taktırdık ve de...” Sesini alçalttı. “Telefonlarınıza havadan video ve resim yüklemenize yarayan şey her neyse ondan.”

“Cep telefonu alıcıları ve internet,” dedim. “Teşekkürler!”

Madam Sioba’nın lanet olası cep telefonumu eriterek yok ettiğini söyleme gereği duymadım.

Andrew’dan mesaj gelip gelmediğini saplantılı şekilde kontrol etmemi engelleyen her ne olursa olsun muhtemelen iyi bir şeydi.

Aeron yanaklarında gamzelerle gülümsedi. “Siz hanımlar rahatınıza bakarken ben de artık gideyim.”

Muhafız odadan çıkarken arkasından seslendim. “Teşekkürler Aeron. Bu geceki yardımların için gerçekten minnettarım.”

“Ah, hiç önemli değil.” Aeron Shalini ile göz göze geldi. “Söylediğim gibi, benim için bir zevkti.” Kadifemsi, tok sesi “zevk” kelimesini söylerken hafifçe edepsiz bir ton almıştı.

Aeron odadan çıkar çıkmaz onu dürtükledim. “Senden hoşlanıyor.”

“Göreceğiz.”

Kapının tıklatılma sesi geniş, taş odada yankılandı. “Gördün mü? Senin için geri geldi.”

Kapı bu kez daha yüksek, ısrarlı bir sesle çalındı.

“Geliyorum!” diye bağırdım.

Kapıyı açtığımda karşımda kapı pervazına yaslanmış, buz mavisi gözlerini üzerime dikmiş halde Torin’i buldum. “İyi iş çıkardın.”

“Hiçbir şey yapmadım.” Kaşlarımı çattım. “Ah, yani başka bir rezalete sebep olmadın, demek istiyorsun. Burada ne arıyorsun?” diye sordum. “Epey geç oldu.”

“Yarın için konuşmamız gerekiyor.” Odaya girdi. “Sabah bir koşu yarışına hazır olacak mısın? Düzenli olarak koşuyorsun, öyle değil mi?”

Shalini yatakta telefonunu çıkarmış, *Hitched and Stitched*’in eski bölümlerinden birini izlemeye koyulmuştu.

“Sanırım bunu halledebilirim,” dedim. “Ama hiç koşu kıyafetim yok. Madam Sioba hepsini yaktı. Yeni koşu ayakkabılarına ihtiyacım olacak. 37 numara, tercihen Nike marka. Bir de şort ve tişört, her ikisi de S beden.”

Başını salladı. “Tamam. Sabah sana eşyalarını getirip parkuru göstermek için erkenden gelirim. Gerçi diğer periler çıplak ayakla ve geleneksel hayvan derileri içinde yarışacaklar.”

“Öyleyse sanırım bir avantajım olacak.”

“Hızlısın, Ava. Bu yüzden başlangıç için bir koşu yarışını tercih ettim. Genellikle geleneksel bir peri dansı ya da müzik aletiyle başlanır ama koşarken avantajlı olacağını düşündüm.”

Başımı salladım. “Hızlı olduğumu nereden biliyorsun?”

“Şatoda ilerlerken seni test ettim. Bana ayak uydurabildin.”

Gözlerimi ona diktim. “Ama sen sadece yürüyordun. Senin yürüme hızında koşabilmemin neresi etkileyici?”

Omuz silkti. “Ben kralım, Ava. Birçok şeyde doğal olarak üstün olmam beklenir.”

Bakışlarımı çevirmeden gözlerimi kırptım. “Bunun kulağa nasıl geldiğinin gerçekten farkında değil misin?”

Dudak kenarlarının küçük bir eğlence ifadesiyle yukarıya kıvrıldığını görür gibi oldum. “İyi geceler Bayan Jones.”

Döndü ve kapı arkasından kapandı.

❧ 11 ❧

AVA

Shalini telefonuna dalmıştı, ben de kitaplıklardan birine geçtim. Bakışlarım *Pamela veya Erdem Ödüllendirildi*, *Jane Eyre*, *Gurur ve Önyargı* ve *Uğultulu Tepeler* gibi klasiklerin sırtlarında dolaştı.

Ama gözlerim odağını kaybetmeye başladı.

Burada tamamen yönümü şaşırmış hissediyordum ve Shalinin varlığına rağmen bir sisin içinde kaybolmuş gibiydim.

Sorunum rutinlerle ilgiliydi, kendi rutinimi tamamen kaybetmiştim. Küçükken okuldan eve gelir, Chloe evi temizlerken ödevlerimi yapardım. Her seferinde önüme koyacak bir atıştırma bulurdu. Birlikte akşam yemeği yer, sonra televizyon izlerdik ve ardından banyomu yapardım. Her zaman ne olacağını bilmenin rahatlatıcı bir yanı vardı.

Evden ayrıldıktan uzun süre sonra Andrew ile kendi rutinimizi oluşturduk. Bir şişe şarap açar, biraz mısır patlatır ve battaniyenin altında birlikte kitap okur veya film izlerdik. İşten sonra sırayla birbirimize yemek yapardık. En güzeli haftasonlarıydı; öğlene kadar pijamalarımızı çıkarmadan kahve içip gazete okurduk.

Şimdiyse tüm rutinlerim onları yapmaktan keyif aldığım kişilerle birlikte hayatımdan çıkmıştı.

Ava, benim için mutlu olman gerekir.

Gözlerimi kırıştıtırıp yaşları sildim.

Duvarlardaki özenle işlenmiş duvar halılarına baktım. Bana en yakın olanı, orman gibi bahçeleri olan yıkık dökük bir kaleyi tasvir ediyordu. Çalılıkların arasında garip yaratıklar saklanıyordu; tek boynuzlu atlar, insan başlı atlar ve çöl şeytanları.

Bir de periler vardı. Lordlar ve leydilerin keyif anları. Piknikte, yüzmede, süslü enstrümanlarla müzik yaparlarken. Bir sahnede, yabandomuzunun peşindeki bir av partisi resimlenmişti. Av lideri, geyik boynuzu şeklinde gümüş bir taç takıyordu, peri kral muhafızıyla birlikteydi.

Başka bir duvar halısına geçtim, bu çok daha karanlıktı, gölge- li bir orman devasa böceklerle doluydu; dev örümcekler ve abartılı büyüklükteki kelebekler. Ağaçlar bile uğursuz görünüyordu; sarp dalları vardı ve gövdelerine alaycı suratlar oyulmuştu.

Bir köşede, küçük bir ateşin etrafında toplanmış, bazıları ke- lebek kanatlı bir grup figür vardı. Diğerlerinin kafaları böcek bi- çimindeydi; birkaçı yosunlu kürklerle kaplıydı. Ortada liderleri olduğu anlaşılan bir kadın dikenli bir taç takmıştı ve elinde yeşi- limsi bir ışıkla parlayan bir asa tutuyordu. Hepsinin sivri kulak- ları vardı ama hiçbiri bildiğim perilere benzemiyordu.

Resim tuhaf biçimde güzeldi, gözlerimi ondan ayıramıyor- dum. Büyülenmiş gibiydim ama bir yandan da ona baktıkça göğsümde yıkıcı bir keder toplanıyordu. Adını koyamadığım bir tür kayıp hissi.

“Shalini?” diye seslendim. “Kanatlı ve kürklü periler olduğu- nu duymuş muydun? Ya da boynuzlu?”

“Hayır.” Yataktan çıktı. “Neye bakıyorsun?”

“Şunu gördün mü?” Sağdaki duvar halısını işaret ettim. “Bunlar normal periler. Hatta içlerinden biri Torin’inkine benzer bir taç takmış. Bu kral olmalı.”

“Doğru.”

“Peki öyleyse diğerleri ne?” Tam karşıda duran halıdaki tuhaf figürleri gösterdim. “Binlerce yıl önce periler böyle görünüyor olabilir mi? Belki, tarih öncesi çağlarda?”

Shalini başını salladı. “Açıkçası, bilmiyorum. Daha önce böyle görünen perilerden söz edildiğini hiç duymamıştım. Belki sadece sanatsal bir çizimdir.” Bana döndü. “Bunca zaman sonra kendi türünün içinde olmak tuhaf hissettiriyor mu?”

Başımınla onayladım. “Hem de nasıl, ama bunu para için yapıyorum. Peki ya senin bu maceraya bu kadar istekle atılmana sebep olan ne?”

Bana baktı. “Bütün hayatım iş oldu. Öncesindeyse sürekli ders çalışıyordum. Hiç mezuniyet balosuna gitmedim, romantik bir randevuya çıkmadım. Asla partilere katılmadım. Şimdi, artık çalışmaya ihtiyacım yok ama onca şeyi kaçırmış gibi hissediyorum. Ava, sonunda derin bir uykudan uyanmış gibiyim. Ama kendimle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Çünkü Tinder buluşmaları bok gibi ve havalı barlara gitmek birkaç seferden sonra sıkıcı hale geliyor. Öylece durup kendi düşüncelerimle yalnız kalamayacağımı da biliyorum.”

“Niyeymiş?”

Tüyleri diken diken oldu. “Reality TV kaygısı bastırıyor. Dünyada korkulacak çok şey var. Muhtemelen her iki dünyada da var ama en azından bu benim için yeni ve dikkat dağıtıcı.”

Başımı salladım. “Burada ne olursa olsun, sıkılmayacağımıza eminim. Dikkatimizi kendi fani dünyamızdan uzaklaştıracak çok şey olacak.”

“Şahane.”

Kapı tekrar, bu kez daha nazikçe çalındı.

“Kim o?” dedim kapıyı hafifçe aralayarak.

Kapının önünde ipek bir sabahlık giymiş, ufak tefek bir peri kadın duruyordu. Soluk sarı saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Bana baktığında gözlerinin süt beyazı olduğunu gördüm.

“Sen Ava mısın?” diye sordu sessizce.

“Evet,” dedim temkinli görünerek.

“Ah, güzel.” Yüzü aydınlandı. “Ben Prenses Orla.”

Evlenmek için fazlasıyla genç görünüyordu. “Sen de turnuva-ya katılmak için mi buradasın?”

Prenses Orla güldü, sesi karanlık koridorda çınladı. “Ah hayır, Kral Torin benim ağabeyim.”

Shalini yanıma ilişti. Prenses açıkça kör olmasına rağmen Shalini’nin varlığını hissediyor gibiydi. “Siz kimsiniz?” diye sordu çenesini kaldırarak.

“Ben, Shalini. Ava’nın danışmanıyım.”

Orla hafifçe eğilerek selam verdi. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

“Bir şey mi istemiştiniz, Prenses?” dedim kabalık etmediğimi umarak. “Saat epey geç oldu.”

“Ah, affedersiniz,” dedi Prenses Orla. “Şu sıralar saati tahmin etmekte güçlük çekiyorum. Sadece Gül Oda’da birilerinin olduğunu fark ettim ve meraklandım. Bu kadar geç olduğunun farkında değildim. Gitsem iyi olacak. Yarın için iyi şanslar dilerim,” dedi yumuşak ses tonuyla.

Cevap vermeme fırsat kalmadan karanlık koridora doğru ilerledi ve gölgelere karıştı.

Gül Oda mı? Shalini'ye baktım ama o yalnızca omuz silkti. “Bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Kapalı bir kutu gibiler.”

Karanlık pencerelere göz attım ve üzerimi bir bitkinlik dalgası kapladı, kaslarımın sızlayıp gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Ama böylesine hüzünlüken yatağa girmekten çekiniyordum.

Shalini küçük odaya yöneldi.

“Ah, hayır,” dedim. “Büyük yatağı sen al. Ben küçükte uyurum.”

Gözleri parıldadı. “Emin misin?”

“Küçük odalarda kendimi daha rahat hissediyorum.”

Shalini dört ayaklı yatağa kendini attı ve hemen battaniyenin altına girdi.

Kütüphane odasına döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Bir an için kapıya yaslandım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Bu hafta tam bir kasırga gibiydi.

Alışageldiğim hayatım ayaklarımın altından çekilip alınmıştı. Hem reddedilmiş hem de evsiz kalmıştım. Birkaç saat sonra ise, kendimi ipek giysiler içinde muhteşem bir peri sarayında bulmuştum.

Bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu. Tam olarak anlayamadığım bir şey, neden burada eve dönmüş gibi hissetmediğimdi. Her zaman, Peri Ülkesi'ne geri dönersem her şeyin tanıdık geleceğini hayal etmiştim.

Balo elbisemi çıkardım ve kapıdaki kancaya astım.

Taş şöminedeki ateş hâlâ yanıyor ve odayı sıcacık yapıyordu. Işığı kapatıp yatağa girdim. Küçük olmasına rağmen şaşırtıcı derecede rahattı, yorganı boynuma kadar çektim.

Perdeleri açık bırakmıştım, ay ışığı çift camlı pencerelerden içeri süzülüyordu. Doğrulup camın arkasına baktım. Hava soğuk ve rüzgârlıydı, bazı camların üzerinde kırağı oluşmuştu ama kürk battaniye bacaklarımı ısıtıyordu. Pencereden şatonun

arazisini seçemiyordum, sadece ağaç zirveleri olduğunu tahmin ettiğim uzak bir çizgi görünüyordu. Bu gece ay dolunaydı ve yıldızlar uzakta parıldıyordu.

Ben ayı incelerken, bir gölge karanlık gökyüzünde daireler çizerek onun önünden geçti. Devasa kanatların ve uzun, kıvrımlı bir kuyruğun silueti nefesimi kesti. Bir an için gökyüzü aydınlandı ve karanlığın içine büyük bir ateş fııskırdı.

Nefesimi tuttum. Ejderhalar *gerçektir*.

Uykunun karanlık sisinin beni sarıp sarmalamasını ve yüzeyin altına çekmesini umarak uzandım.

Uyuyamasam bile, uykusuzluk kalp atışlarımı hızlandırırken izleyecek güzel bir manzaram vardı.

❧ 12 ❧

AVA

Torin'i gölgeli koridorlarda takip ederken gözlerimi ovuşturdum, hâlâ uyku sersemiydim.

Güneş doğmadan önce beni uyandırmış, koşu kıyafetleri, tozluklar ve orman yeşili ile kahverenginin yumuşak tonlarında tunik benzeri bir şey getirmişti. Kıyafetler üzerime tam oturmuştu ama uyanmak için mücadele ediyordum. Sadece bir saat kadar uyumuştum ve şatonun ürkütücü boşluklarından birine kıvrılıp tekrar uykuya dalma dürtüsüyle savaşıyordum.

“Yarış ne zaman başlıyor?” diye sordum esnememin arasından.

Bana sinirli bir bakış attı. “Yarı ölü gibi görünüyorsun. Dün gece yine içki içmek için mi ayaktaydın?”

Tartışmak için ağzımı açmıştım ki fikrimi değiştirdim. Ona Andrew ve Ashley yüzünden ağlayarak uyandığımı söylemek istemedim. Bu, içkili bir geceden çok daha acınası bir durumdu.

“Evet ama iyi olacağım. Yarış gerçekten bu kadar erken mi başlıyor?”

“Üç saat sonra,” dedi Torin.

Sabırımı toplamak için gözlerimi kapattım. “Peki şimdi neden buradayız?”

“Çünkü yarışın bazı bölümleri tehlikeli ve buraları ölmeden geçeceğinden emin olmak istiyorum.”

Gözlerimi kırptım. “Tehlikeli mi?”

“Bunu halledeceğiz. Bir planım var.”

Sonunda meşe bir kapıyı iterek karla kaplı ağaçlar ve tarlalardan oluşan pırıl pırıl kış manzarasının içine daldı. Dışarı adımımı attığımda buz gibi hava yüzümü ve ellerimi ısırdı.

Gördüklerimin sade, kristal güzelliği nefesimi kesti; yükselen güneş karlı dünyayı altın ve şeftalinin çarpıcı tonlarına boyamıştı. Nefesim başımın etrafında bir buluta dönüşüyordu. Rüzgâr tenimi yakıyordu, titreyerek kollarımı göğsüme sardım. Ayaklarım karın içinde üşümeye ve ıslanmaya başlamıştı bile, nem spor ayakkabılarımdan sızıyordu.

Torin dönüp bana baktı ve pelerininin altından iki şey çıkardı, küçük bir kese kâğıdı ve bir termos. Metal kaptan küçük buhar bulutları yükseliyordu.

Sıcaklık için minnettar kalarak uzanıp termosu aldım ve kahve kokusunu içine çektim. Ah, Tanrı’ya şükür.

Bir yudum alır almaz beynimin yeniden çalışmaya başladığını hissettim.

Kalın, siyah pelerinini üzerinden çıkardı ve arkama geçerek omuzlarımın üstüne koydu. İyice içine sokuldum. Sıcaklığının bir kısmını muhafaza etmişti ve kaslarım anında gevşemeye başladı. Kokusunu içime çektim, bu kokuyu tanımlayan belirli notaları seçebiliyordum: Yosun, ıslak meşe ve belli belirsiz çam iğnesi.

“Artık soğuğu hissetmiyorum bile,” dedi sakince.

Önümde durduğunda siyah yün pantolon ve atletik vücudunu saran koyu lacivert bir kazak giydiğini gördüm.

Kaban omuzlarımdayken etrafı daha rahat izleyebiliyordum. Şato küçük, karla kaplı bir tepenin üzerinde duruyordu ve beyaz

tarlalarla çevriliydi; bu tarlalar uzaktaki bir sıra ağaca doğru hafifçe dalgalanıyordu. Her iki tarafta ise karanlık bir orman uzanıyordu.

Kese kâğıdını bana verdi. “Böğürtlen reçelli taze kruvasan.”

Çöreği çıkardım ve tereyağlı yoğun lezzetin ve ekşi meyvelerin tadını çıkararak bir ısırık aldım. Tadı kesinlikle enfesti.

Torin beni etkilemek isteseydi bunu nasıl yapacağını çok iyi bildiğini söyleyebilirdim.

Buz parçalarını andıran gözleriyle manzaraya baktı. “Ayaz üze-rimize çöküyor ama Peri Ülkesi yine de her zamanki kadar güzel.”

Parlak ışıktaki gözlerimi kırptım. “Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Mükemmel bir kış sabahına, bozulmamış bir manzaraya uyanmak.” Nefes aldım, serin havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. “Normalde asla bu kadar erken kalkmam.”

“Bunun avantajları var,” dedi Torin.

“Sabah erken kalkmak kutsal rutininizin bir parçası mı?” diye sordum.

Bana döndü ve ortaparmağını belirsiz bir gülümsemeyele yukarı kaldırdı.

Gözlerimi kırptım.

“Doğru yaptım mı?” diye sordu.

“Yaptın, evet. Etkileyici.”

“Benim kutsal rutinime gelince, sabahları siz geç saatlere kadar uyurken, ben şafakta kalkıp antrenman yapıyorum. Bir Seelie kralı her şeyden önce güçlü ve caydırıcı görünmelidir.” Belli belirsiz bir gülümseme daha. “Tabii kraliçesi de öyle.”

Yürümeye başladı, beni karlı tarlaların yanından geçirip şatonun etrafında kıvrılan bir patıkaya yönlendirdi. Nemli ayakkabılarım donarak düzleşmiş çimenlerin üzerinde gıcırdıyordu. “Eğer güçlü ve caydırıcı birini arıyorsan,” dedim, “yanlış periyi seçtin.”

“Sana anlaşma teklif ederken bunu zaten biliyordum. Ama öyleymişsin gibi yapacağız ve esas önemli olan da bu.”

“Öyleyse hile yapmakta sakınca görmüyorsun.” Kahvemi yudumladım, getirmeyi akıl ettiği için ona hâlâ minnettardım.

Kral Torin’in gözleri parladı. “Gerekli olduğunda, evet. Kimse bizi görmeden buraya çıkmamız gerekiyordu. Eğer sana haksız bir avantaj sağlarken yakalanırsam, diskalifiye olabilirsin.” Gözlerime baktı. “Ve kazanmana ihtiyacım var.”

Bir köşeyi döndük ve başlangıç çizgisini gördüm: Rüzgâr, iki süslü direğin soğuktan donmuş renkli kurdelelerini kırbaçlıyordu. Aralarına asılmış ipek pankartta BAŞLANGIÇ yazıyordu.

Yol, çorak ağaçlardan oluşan bir sırta doğru kıvrılıyordu.

“Parkurun uzunluğu ne kadar?” diye sordum.

“Sadece üç mil. Patika dün gece temizlendi. Yaklaşık bir mil ormanda, iki mil de tarlalarda. Son milde kalenin diğer tarafına doğru geri döneceksiniz ve kalabalık kazananı belirlemek için orada bekliyor olacak.”

Donmuş otlardan oluşan geniş bir patika, tarlaları boydan boya kesiyordu. Yürürken ayakkabılarım buzlu zeminde gıcırdadı. Tarlaları geçtiğimizde, burnum çok sayıda yeni kokuyla dolup taşıtı: ham toprak, kabanının yününü iyice ısıtan güneş ve bir miktar yanık odun kokusu. Burada büyümüş olsaydım acaba nasıl biri olurdu?

Havada kar taneleri uçuşuyor ve uzaktaki buz tutmuş sazlık çatılar parıltıyordu.

Karlı tarlanın derinliklerine doğru yürüdük ve dönüp şatoya baktım. Kilometrelerce uzanıyor gibi görünen devasa iç mekânına rağmen, dışarıdan o kadar da büyük görünmüyordu. Evet, şık siyah taşları ve sivri kuleleriyle göz korkutucuydu ama kilometrelerce uzun değildi. İşin içinde bir tür sihir ya da büyü olup olmadığını merak ettim.

Sabah güneşinde tam anlamıyla parılıyordu. En yüksek kulesinden lacivert bir geyik başıyla süslenmiş beyaz bir bayrak dalgalanıyordu.

Uzaktaki kulübelere ve bacalarından tüten dumanlara göz atınca içimde bir merak uyandı. “Bana Peri Ülkesi’nden bahsetsene,” dedim. “Buradaki insanlar neler yapar? Yani turnuva dışında.”

Derin bir nefes aldı. “Çiftçilik yaşamımızın önemli bir parçası. Bir prens olarak doğmuş olmasaydım bu işi yapıyor olacaktım. Çiftçiler peri toplumunun vazgeçilmez üyeleridir. İnsanlarımızı doyuran ekinleri büyütürler. Onlar olmasa hepimiz aç kalırdık. Fakat uzayıp giden ayaz yüzünden işleri her zamankinden daha zor hale geldi.”

“Peki buradakiler eğlenmek için ne yapıyorlar?” Kahvemden bir yudum aldım. “Ah zaten senin bundan haberin olmuyordur, değil mi?”

“Aslına bakarsan, oluyor. Peri Ülkesi’nde yaz mevsimi sizin 1 Mayıs dediğiniz tarihte başlar. Ve biz Beltane’yi o zaman kutlarız.”

“Nasıl bir kutlama?”

Kuşkucu bir bakış attı. “*Gerçekten* bilmiyor musun? O günü insanlar bile kutluyor.”

Başımı salladım. “Artık değil.”

“Bence kutlamalılar. Dünyalar arasındaki perdenin inceldiği zamana denk geliyor. Bir zamanlar insanlar bize yiyecek ve içecek ikram ederdi. Sanırım bugünlerde bu artık hiç olmuyor. Burada açlıktan ölmemize şaşmamalı.” Rüzgâr koyu renkli, dalgalı saçlarını savurdu. “Beltane bir ateş festivalidir. Çocuklar ormandaki ağaçları ve dikenli çalıları alev gibi sarı kurdeleler ve çiçeklerle süslerler. Onlar yattıktan sonra da eski tanrılara kurban keseriz. Genellikle topraklarımıza izinsiz giren bir ya da iki insan kurban edilir.”

Aniden midem bulandı. Kendimi nasıl bir belanın içine sokmuştum? “Sana eğlenmek için ne yaptığınızı sordum ve senin cevabın insan kurban etmek mi? Nasıl ölüyorlar?”

“Onları yakıyoruz.” Bana sert bir bakış attı. “Kulağa geldiği kadar korkunç değil. Önceden uyuşturuluyorlar ve çığlıkları bastırmak için davullar var.”

Yüzümde dehşete düşmüş bir ifade olmalı ki biraz savunmacı bir tavırla ekledi: “Bu bizim kadim geleneğimiz ve burada, Peri Ülkesi’nde hâlâ kutsal olana dair bir hassasiyetimiz var. İlkel ormanlara, toprağın cömertliğine ve acımasızlığına karşı bir saygı. Eski tanrıların bereketini istemek için sığırları iki şenlik ateşi arasında gezdiririz. Bu onları korumaya yardımcı olur. Bir de orman ritüelleri var. Tanrılarımız bizim için çok önemli ve erkek geyikler de öyle.”

Kalenin bayrağına tekrar baktım. “Bu geyik kafası erkekliğe özgü bir şey mi?”

“Geyikler, yaşayanlar ve ölüler, insan ve peri dünyaları arasında gidip gelebilir. Güçlü ve hükmedicidirler. Doğanın kendisi gibi, mistik, güzel ve aynı zamanda acımasız.” Bakışlarıma karşılık verdi. “İstediklerini alırlar. Bu festival için de yılda bir gece, yaşlı tanrı Cernunnos bizi kutsar. Sisler orman meşelerinin arasından dolandır. Boynuzlu Tanrı bir geceliğine değerli erkekleri geyiğe dönüştürür. Ormanda yarışır ve birbirimizle dövüşürüz. Bazen ölümüne. Eğer geyik formundayken bir dövüşü kaybedersem, tahttan indirilirim.”

Pekâlâ. Belki de kralın düşündüğümünden daha karanlık bir tarafı vardı. “Bunların hiçbiri kulağa eğlenceli gelmiyor. Daha çok... ürkütücü görünüyor.”

Bakışlarımla buluştuğunda, gözleri buz gibi bir parlaklıkla alev almış gibiydi. “Ama biz periler böyleyiz. Bizler toprağın ve sislerin yaratıklarıyız. Bizler savaşçıyız. En iyi halimizdeyken,

bedenlerimizi aşar ve tanrılarla iletişim kurarız. En son ne zaman gerçekten yaşadığını hissettin Ava?”

Yakın zamanda değil, bu konuda haklıydı. “Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen barda sana bağırırken.”

“Bu oldukça üzücü.”

Kahvemi yudumladım. “Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, ‘iyi zamanlarım’ ormanda insanları öldürmekle geçse daha mı iyi olurdu?”

“Beltane’nin daha zevkli yanları da var,” dedi, tok sesi şehvetli bir tona bürünmüştü.

İçimde bir şeylerin kasıldığını hissettim ama görmezden geldim. “Yavru hayvanları sopayla falan mı dövüyorsunuz?”

Bana döndü ve parmağını çenemin altına yerleştirip başka yöne çevirmemem için yukarı kaldırdı. Solgun gözleri kalbimi hızlandıran baskın bir vahşilikle yanıyordu; beni büyüleyen ve aynı zamanda bakışlarımı düşürmek istememe neden olan dünya dışı bir güç.

“Hayır, Ava. Meşe ağaçlarına karşı birbirimizi sertçe beceriyor, ormanın atmosferini uyarıcı hapların etkisindeki seslerimizle parçalıyoruz. Şenlik ateşlerinin etrafında, alevlerle yıkanarak sevişiyoruz.” Daha yakına eğildi, parmağı yüzümün yanını hafifçe okşadı. Dudakları kulağımdayken topraksı, erkeksi kokusu yasak bir okşayış gibi etrafımı sardı. “En son ne zaman adını unutacak kadar yoğun bir zevkin içinde kendini kaybettin? Kendi ölümlülüğünü unutturacak kadar? Çünkü peri olmanın anlamı budur. Sana sende bir sorun olduğunu düşündüren her bir insanın adını unutturana kadar zevkten kıvrınmanı sağlayabilirim.”

Parmağının ucuyla sivri kulağımı okşadı, o kadar hafif ve yine de öylesine yasak bir heyecandı ki ürpermeme ve kendimi sımsıkı kasmama neden oldu.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve bu beklenmedik yakınlık karşısında o yasadışı, elektrikli heyecan sarsıntısını hissettim. Gözleri üzerimdeyken, sanki beni okuyor gibiydi. Bu testten geçemediğimi hissediyordum.

“Şenlik ateşlerinin etrafında birbirinizi beceriyorsunuz...” Aptal gibi tekrarladım.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. “Bunun seni ne kadar heyecanlandırıldığını göremediğimi, kalbinin atışını duyamadığımı sanıyorsan Ava, yanıyorsun. Çünkü sen ve ben Beltane’deki meşe korusunda olsaydık, adımı haykıracağından eminim. Bana kralım derdin. Bedeninin her emrime karşılık vermesini, zevkten titremesini sağlardım, ta ki insan dünyasının varlığını unutuncaya kadar.”

Nasıl konuşulacağını unutmuş gibiydim. Sonunda, “Anladım,” diyebildim.

“Eğer yapabilseydim,” diye mırıldandı. “Sana gerçekte ne olduğunu öğretirdim ve bunu asla unutmamayı sağlardım.”

Bakışları beni öpecekmiş gibi dudaklarıma kaydı ve bunu ne kadar istediğime şaşırdım. Bu olmayınca hissettiğim hayal kırıklığıysa beni daha da dehşete düşürdü. “Ama tabii ki bu olmayacak. Çünkü aramızda hiçbir şeyin yaşanması mümkün değil.”

Benden uzaklaşmak için döndüğünde nefesim kesildi ve davayı çoktan kaybetmişim gibi hissederek, “Bu da neydi şimdi?” diye mırıldandım.

Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu, hepimizden daha iyi ya da daha kötü olmadığın halde şaşırtıcı derecede önyargılı olmanla ilgiliydi. Şimdi bunu biliyorsun. Hepimiz gibi senin de ait olduğun yer burası, tüm periler gibi sen de Beltane’de sevişmek istiyorsun.”

Nabzım kontrolden çıkmıştı ve sanki ona karşı bir tür savaş kaybetmiş gibi hissediyordum. Özellikle de ormanda çıplak

tenimi, ellerinin kıcımı kavradığını, bedenlerimizin birbirine sürtündüğünü hayal etmeden duramadığım için. Kendimi, peri kralı beni göklere doğru inletirken, her bir zerremi orman havasında titretirken, parıldayıp ona kenetlenirken hayal edebiliyordum. Arzudan kaygan, utanmaz, dört ayak üzerinde... tamamen kontrolden çıkmış gibiydim.

Demek *gerçek* bir Seelie partisi böyle oluyordu.

“Sizden daha kötü değil miyim?” Düşüncelerimi toparlayarak tekrarladım. “Görünüşe göre hakkımdaki düşüncelerin iyiye gitmiş.”

“Ayık halde ve zamanında uyandığın için.” Kral beni karanlık ağaç sırasına doğru yönlendirdi.

“Neden gerçek bir eş istemediğini şimdi anlayabiliyorum. Kurban sonrası seks partilerini kaçırırsın. Bahse girerim tüm peri kadınları, geyik dövüşleri yüzünden kana bulanmış yakışıklı krala bir şans vermek için can atıyorlardır.”

Bakışları benimkilere kaydı. “Bu bana ikinci kez yakışıklı deyişin. Bu yüzden mi benden bu kadar nefret eder gibi davranıyorsun? Nasıl görüldüğümü düşünmeden edemiyorsun.”

Yakışıklılığının farkında olduğundan emindim. Fark etmeden geçilebilecek türde bir güzellik değildi.

Termosuma uzanıp kahveden bir yudum aldı. Sanırım birbirimizden hoşlanmıyorsak da aynı termosu paylaşacak samimiyete erişmiştik.

Neredeyse ağaçların sınırına ulaşmıştık; dalları kar ve iğnelerle kalınlaşmış karanlık ve yemyeşil bir çam sırası.

Ağaç gövdelerinin arasında sis dönüyordu ve ormanın içinde birkaç metreden ilerisini seçebilmek mümkün değildi. Omurgamdan aşağı inen bir ürperti hissettim.

Periler çok güzel ve zarifti ancak ne kadar acımasız olabileceklerinin tam olarak farkına varamamıştım. Bu turnuvalar sırasında gerçekten ne kadar tehlikede olacağımı merak ettim.

Sonra, gözümün ucuyla soluk bir tenin ışıltısının ağaçların arasından kaydığını gördüm.

Döndüğümde uzun, siyah saçlı ve gümüşü tenli güzel bir kadının buz gibi bir akarsuda bir bezi yıkadığını gördüm. Kumaş kıpkırmızı kanla lekelenmiş gibiydi. Sessizce şarkı söylüyordu, anlayamadığım bir dilde kederli bir şarkı. Yine de kalbimi sıkıştırdı ve gözlerimi yaşarttı.

Yürümeyi bırakıp onu izlemeye başladım.

Torin bana doğru eğilip fısıldadı: "*Bean nighe*. Periden çok bir ruh gibidir."

"Muhteşem," dedim nefesim kesilmiş halde.

Beni duymuşa benziyordu, arkasını dönüp siyah gözlerini üzerime kilitledi. Dudakları yıkadığı kumaştaki kanla aynı renkteydi, elleri de kana bulanmıştı. Sadece incecik beyaz bir elbise giymişti. Kömür siyahı gözleriyle krala döndü. "Majesteleri?" dedi alçak sesle. "Ölüm Peri Ülkesi'ne yaklaşıyor."

"Her zaman öyledir. Ormana girmek için iznimiz var mı?"

Önce bana, sonra tekrar krala baktı.

"Elbette Majesteleri," dedi sonunda.. "O da buraya, vahşi doğaya ait."

Kral Torin saygıyla başını eğdi. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Beni buzlu ormanın derinliklerine götürdü ve sis etrafımızı sarıp sarmaladı.

Ürkütücü görünümlü kadın haklıydı. Kendimi gerçekten buraya *ait* hissediyordum.

❧ 13 ❧

AVA

İlk birkaç ağacı geçer geçmez Kral Torin elini kaldırarak durmamı işaret etti. “Tamam,” dedi. “Burası ilk mil işareti. Ormana kadar endişelenecek pek bir şey yok.”

Etrafımda dalgalanan sise baktım ve soğuk bir dehşet duygusu omurgamdan yukarı tırmanmaya başladı. “Peki burada endişelenmem gereken şey ne?”

“Yarışanların en çok burada, ormanda ciddi şekilde yaralanmasını bekliyorum. Endişelenmen gereken şey diğer yarışmacılar.”

Kabanın altında kendime sarıldım. “Sözleşmeyi imzalarken bundan söz etmemiştin.”

“Ufak bir risk yüzünden elli milyon dolardan vaz mı geçecektin?”

Hayır. “Belki. Tam olarak ne yapacağız? Erkek geyikler gibi birbirimizi mi avlayacağız?”

“Bu yarışın amacı güçlü ve çevik olanı belirlemek. Her yarışma hile, oyun ve ölümcül saldırganlık içerebilir.”

Çenem gerildi. Beş yıl boyunca insanlar için kokteyl hazırlamak beni ölümcül saldırganlığa pek de hazırlamamıştı.

Ve görünüşe göre yanılmıştım. Bunun *Hitched and Stitched*'e benzer hiçbir yanı yoktu.

“Bu kadınlar kazanmak için her şeyi yapacaktır,” diye devam etti, “ve kurallarda şiddeti yasaklayan hiçbir madde yok. Bir peri kraliçesi acımasız olabilmelidir, yani bu aslında beklenen bir şey. Önlerine çıkan herkesi alaşağı etmek için sihir de kullanacaklar. Bu yüzden kazanan her zaman bir prenses olur. Senin gibi sıradan periler sihir yapamaz.”

Midem dönmeye başlamıştı. “Nasıl kazanabileceğimi açıklayacağın kısma gelecek misin?”

Karanlık bir gülümsemeyle bana döndü. “Neyse ki tüm sihirler için sihir yapmayı bilmek gerekmiyor.” Torin elini cebine attı ve üç küçük cam şişe çıkardı. Bir tanesini bana uzattı. “Bununla çok dikkatli olmalısın.”

Küçük şişe elimde tuhaf bir şekilde uğuldadı.

Camın içinde koyu turuncu bir duman dönüyordu. “Nedir bu?” diye sordum.

“Saflaştırılmış sihirle dolu bir ampul.”

“Bununla ne yapmam gerekiyor?”

“Bu,” dedi, içinde turuncu duman parlayan şişeyi göstererek, “çok güçlü bir buhar içeriyor, içine çekersen burnunu ve gözlerini yakar. Koşarken arkana atarsan cam paramparça olur. On metre yakınındaki herkes buhardan etkilenecek ve en az beş dakika boyunca göremeyecekler.”

Vahşice.

Bana iki cam şişe daha uzattı. Biri neredeyse opaktı ve beyaz bir buhar içeriyordu, sonuncusunda ise soluk yeşil bir sıvı vardı. Tek bir cam ampul değildi, üzerinde ayrıca vidalı bir kapak da vardı.

“Bu nedir?” diye sordum opak kabı elime alarak.

“Bu basit bir büyü sisi. Tıpkı baharat buharı gibi, onu yere atarsın. Aradaki fark, bunun bir duman perdesi olması. Kimseye zarar vermez ama kimse bir şey göremez. Şu anda gördüğünden yüz kat daha kalın. Zor bir durumda kaçmana yardımcı olabilir.”

Kullanışlı görünüyor. “Peki ya diğeri?” diye sordum yeşil şişeyi yukarı kaldırarak.

“Ağrı kesici iksir. Golden Shamrock’ta tekila shot yapıyormuş gibi davran ve hepsini bir dikişte iç. Yaralanırsan, en az on dakika boyunca acı hissetmezsin. Yine de içerken dikkatli ol. Hiçbir şey hissetmeyeceğin için kendini daha fazla yaralayabilirsin.”

“Bunu kullanmama gerek olmayacağını umalım.”

Kral Torin’in ifadesi ciddileşti, bunun pek mümkün olmadığını düşündüğü izlenimine kapıldım.

Başıyla ormanı işaret etti. “Hadi devam edelim, olur mu?”

Ormana doğru ilerlemeye başladı, ben de onu takip ettim. Patika daraldı ve kalın bir çam örtüsü üzerimize kapandıkça sıcaklık düştü. Karların arasında kalan yolu yosunlar kaplamıştı. Orman tabanından, gövdeleri sarp kabuklarla kaplı devasa ağaçlar yükseliyordu. Dikkatlice bakmama rağmen üzerlerine kazınmış herhangi bir yüz görmedim.

Çam iğnelerinden oluşan örtü gökyüzünü tamamen kapatıyordu. Birkaç yerde ışık huzmeleri aşağıya süzülüyor ve zemini altın rengi beneklerle kaplıyorlardı. Işığın parlak olduğu yerlerde, küçük kümeler halinde parıldayan mavi ve mor kelebekler kış havasında uçuşuyordu.

“Ne demek istedi?” Nefesim etrafımda bir buhar bulutuna dönüştü. “Çamaşırcı kadın ölümün yaklaştığını söylediğinde?”

“Hiçbir zaman açıklamaz ama her şey olabilir. Yaşlı bir peri şu anda ölüyor olabilir. Bir kraliçe bulamazsam krallığın kendisi kışın ölümcül sancılar içinde olacak.” Bana baktı. “Ya da tabii ki yarış sırasında biri ölebilir.”

“Harika.”

Hava tamamen durgundu ve nefesimi tuttuğumu hissettim. Çok güzeldi ama aynı zamanda bir şeyler yolunda gitmiyor gibiydi. Boynumun arkası sanki izleniyormuşum gibi rahatsız edici bir hisle karıncalandı.

“Torin,” dedim, “ormanda ne tür hayvanlar yaşıyor?”

“Geyikler ve yabandomuzları. Belki birkaç ayı.”

“Ejderhalar yok mu?”

Kaşlarını çattı. “Hayır, ejderhaların nesli tükendi.”

Uçan ejderhayı rüyamda görüp görmediğimi düşünerek kahvemden bir yudum aldım. Ama uyanık olduğumdan emindim. “Hepsinin soyunun tükendiğinden emin misin? Dün gece gökyüzünde onlara benzer bir şey gördüm.”

Kral Torin aniden durarak bana döndü. Açık mavi gözleri, ormanın loş ışığında parıldıyordu. “Bana tam olarak ne gördüğünü anlat.”

“Ayın önünden uçarak geçti,” dedim. “Büyüktü ve kanatları vardı, ateş püskürdüğünden oldukça eminim.”

Verdiği derin nefes hemen buharlaştı. “Nereye gittiğini gördün mü?”

Başımı salladım. “Hayır, sadece yıldızların önünden uçup gitti.”

Kral Torin omzumun arkasından etrafa göz attı, sonra fısıltıyla konuşmadan önce öne eğildi. “Bu da krallığa ölümün dönüşüyle ilgili. Sadece kışlar değil. Sihri tazeleyecek bir kraliçe olmadığı zaman kötü yaratıklar ve yıkıcı güçler de gölgelerin arasından yeniden doğacak gücü buluyorlar.”

“Ejderhalar da onlardan biri mi?”

“Aynen öyle. On yıl önce onlardan birini asla göremezdin ama karanlık, sihrin yarattığı boşluğu dolduruyor.” Gözlerinden gölgeler geçti. “Ve ne yazık ki Ava, dışarıda ejderhalardan daha kötü şeyler de var.”

❧ 14 ❧

AVA

Buzlu ormanda yürümeye devam ettik ve sık ağaçlar seyrermeye başladı. Ağaçların arasındaki boşluklardan güneşli, karlı alanlar görünüyordu; ta ki yarışın son miline, şatoya doğru uzanan berrak, donmuş yola ulaşıncaya kadar. Ahşap tribünlere yaklaştığımızda, birkaç kişinin çoktan oturduğunu fark ettim.

“Torin,” dedim, “sanırım şimdiden orada insanlar toplanmaya başlamış.”

Yeni yapıldığı belli olan tribünlere doğru baktı. “Kahretsin. Bu saatte burada ne yapıyorlar?” İç geçirdi. “Neyse, artık yapacak bir şey yok.”

Hızlı adımlarla tribünlere doğru ilerlemeye başladı. Tribünlere yaklaştığımızda midem bulanıyordu. Moria ve Cleena en önde oturuyorlardı, dar hayvan postları giymişlerdi. Göz temasından kaçınmaya çalıştım ama iki kadın süzülerek yoluma çıktı.

Moria’nın göz alıcı bordo saçları omuzlarına dökülüyordu ve beni bariz bir düşmanlıkla inceledi.

“Kralla yürüyüşe mi çıkmıştınız?” Ses tonundan zehir damlıyordu.

“Sadece karşılaştık,” dedim hızlıca. “Sanırım ikimiz de erken kalkanlarız.”

Torin’in duyamayacağı uzaklıktaydık ve Moria doğrudan saldırıya geçti. “O pelerinin altında ne giyiyorsun?” Cleena’ya döndü. “Biliyorsunuz Prenses, çoğu kadın erkeklerin dikkatini çekmek için her şeyi yapar. Ava gibi kalçalarını gösterip kralın dikkatini çekmeye çalışırlar. Yüzeyin altında, boş bir kabuk olduklarını gizlemek için.” Bakışları tekrar bana döndü. “Ama Cleena ve benim gibi kadınların bu tür taktiklere başvurmasına gerek yok. Çünkü kralın ilgisini üzerimizde tutabilecek, bir erkek kadar keskin zekâlıyız. Ayrıca krallara özgü o iştaha, hem yemek hem de savaş için. Ormandaki ufak bir akıl karışıklığı onu biraz oyalayabilir ama akranı olan bir kadınla yapacağı zekice bir sohbet o kadar çabuk unutulmayacaktır.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Lütfen bu zekânızı sergileyecek olursanız bana haber verin. Kulağa çok benzersiz geliyor. Yani bir kadın için.”

Moria’nın gözleri kısıldı. “Görünüşe göre bu sabah kendine haksız bir avantaj sağlamışsın. Sırf onunla seviştin diye seni seçeceğini sanıyorsan, korkarım ki yanıliyorsun. Her Beltane döneminde sevişecek bir sürü sıradan peri bulabilir ama hiçbirinin adını bile hatırlamaz.”

Cleena’ya baktığımda, kana susamıştan çok sıkılmış görünüyordu. Sevişme falan olmadığını anlatmaya çalışsam mı diye düşündüm ama prensesin kararını çoktan verdiğiinden emindim.

Surat ifademi toparladım. “Ormanda kaybolmuştum ve kral yolumu bulmama yardımcı oldu. Hepsi bu.”

Uzun, siyah kirpiklerinde kar taneleri buza dönüşmüştü. “Dün gece şans eseri arabasıyla seni buraya getirdiği gibi mi?”

“Hayat tesadüflerle dolu,” dedim.

Uzaklaşmaya başlamıştım ki Cleena kolumdan yakaladı. “Senin adı ne, sıradan peri? Ebeveynlerin kim?”

“Ava.” Sessizliğin havada asılı kalmasına aldırmadım. Ailem hakkında açıklama yapma zahmetine girmeyecektim.

“Pekâlâ Ava,” dedi Moria, “ateşle oynarsan ellerin yanar.”

“Ya.” Gözlerimi açtım. “Bunun gibi mi?” Ona ortaparmağımı gösterdim, anlaşılan bu benim yeni ve son derece olgun alışkanlığım haline gelmişti.

Hemen ardından, daha fazla tartışmaya girmeden şatoya geri dönmeyi umarak hızla yanından uzaklaştım.

Şatonun kapısına erişmeden tribünlerin gölgesinden bir el uzandı ve Torin beni seyirci koltuklarının altındaki karanlığa çekti.

Hoşnut görünmüyordu. “Sana prenseslerle konuşmamanı söylemiştim.”

“Onlardan kaçmam imkânsızdı.”

Gözleri parladı. “Bir tehdit olduğunu düşünürlerse seni ortadan kaldırmak için birlikte çalışacaklardır. Korkarım bundan sonrasında tehlikede olabilirsin.”

“Bizi birlikte gördüler. Zaten tehlikedeyim.”

Bana yaklaştı; bir eli dirseğimde, diğeriye belime yakın bir yerdeydi. Mavi gözleriyle yüzüme bakarak alnımı, kaşlarımı, burnumu, dudaklarımı ve çenemi karış karış inceledi.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıladım.

“Sana nasıl bir büyü yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.”

“Pestilimi çıkarmamaları için mi?”

“Başka türlü on dakika bile dayanamazsın.”

Büyünün nasıl hissettireceğini sormama fırsat kalmadan Madam Sioba’nın balo elbisemi yaparken kullandığı peri dilinde

bir şeyler fısıldamaya başladı. Tenime hoş bir sıcaklık yayıldı ve bu his omuzlarıma doğru ilerlerken kollarımdaki tüylerin ürperdiğini hissettim.

Kral Torin derin bir konsantrasyon içinde, gözlerini sımsıkı kapatmıştı ama ben, başka bir yöne bakamıyordum. Kirpiklerinin koyu renk kıvrımlarını ve çatık duran kalın, siyah kaşlarını inceledim. Muhtemelen büyüünün etkisiydi ama güçlü bir bağın bizi birbirimize bağladığını hissettim. Bir an için bakışlarım dudaklarına kaydı.

Büyünün sıcaklığı karnıma ve kalçalarıma yayıldı.

Havayı beklenmedik bir koku sardı, çilekli dondurmaya benzediğini birkaç dakika sonra fark edebildim.

Büyü boynumda uğuldadı, göz kapaklarıma dokundu ve dudaklarımda dönüp durdu; sonunda parlak mavi gözlerini açana kadar. “İşte,” dedi alçak bir sesle, “bu işe yaramalı.”

Torin uzanıp saçlarımdan bir tutamı gözlerimin önünden çekince nefesim kesildi. Siyah saçlarımdan uçları soluk bir menekşe rengine dönüşmüştü. “Şimdi gerçek bir peri gibi görünüyorsun.”

Olumlu düşünmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

“Bu... çok güzel.”

“Beğenmene sevindim çünkü bir süre böyle kalacaksın.”

“Büyüyü tersine çeviremez misin?” diye sordum.

“Hayır ama birkaç hafta içinde kendiliğinden geçecek ve eski haline döneceksin.” Torin yanına asılı deri kılıftan küçük bir hançer çıkardı ve bıçağı havaya kaldırarak bana parlak yüzeyindeki yansımamı gösterdi. Menekşe saçlarıma ek olarak Torin kaşlarımı koyulaştırmış ve dudaklarımı koyu kırmızıya boyamıştı. Gözlerim artık saçlarımla aynı menekşe rengindeydi.

Bıçaktaki görüntüme baktım. “Dudaklarım ve kaşlarım da birkaç hafta boyunca böyle mi kalacak?”

Başını salladı. “Sadece saçların. Ama yarış başlayana kadar kimseye görünmemelisin, Ava. Seni tekrar gözlerine kestirdikleri an hepsi boşa gider.”

❧ 15 ❧

AVA

Başlangıç çizgisinde beklerken kimse dönüp bana bakmadı. Buz gibi kış rüzgârı üzerimizden hızla esiyordu, başımı öne eğdim ve menekşe buklelerim yüzümün etrafında dalgalandı.

Haber ekipleri yarışmacıların oluşturduğu kalabalığın kenarlarında durmuş, kameralarını öndeki prenseslere çevirmişlerdi. Başlangıç çizgisinin yakınında kendi küçük gruplarını oluşturmuşlardı, diğer sıradan periler ise onların arkasında oyalanıyordu. Şimdilik geride kaldığım için mutluydum.

Moria ve diğer birkaçı yüzlerini parlak mavi savaş boylarıyla boyamıştı ki bu heyecanımı yatıştırmama pek de yardımcı olmuyordu. Eğlenceli bir pazar koşusuna değil, açıkça savaşa gidiyorduk.

Sonunda Kral Torin'in muhafızlarından biri, mavi üniformasının üzerinde uzun kırmızı örgüler olan bir adam, büyük adımlarla başlangıç çizgisinin önüne yürüdü. Elindeki gümüş asayı donmuş toprağa iki kez vurdu. "Otuz saniye içinde, trompet sesleriyle yarış başlayacaktır."

Bu anonsla gerilen sinirlerimi yatıştırmak için yumruklarımı sıkarak kendi kendime mantramı tekrarlardım.

Elli milyon dolar. Elli milyon dolar.

Etrafımda yarışmacılar iyi pozisyon alabilmek için itişip kışıyorlardı ama kimse prenseslere doğru ilerlemiyor gibiydi. Kendimi yaklaşık bir sıra geride, pembe saçlı kaslı bir peri ile gizemli bir şekilde sıırıslıklam ıslanmış bir peri arasında sıkışmış halde buldum.

Sağ tarafıma göz attım. Bir muhafız trompetiyle başlangıç çizgisine doğru uygun adım ilerliyordu. Trompeti dudaklarına götürdü ve nefesimi tutarak sesi bekledim.

Yarışmacılar başlangıç çizgisini geçip tepeden aşağı inmek için çılgınca bir telaşla ileri atıldılar. Ben prenseslerin arkasında makul bir hız tutturmuştum ama onlar son sürat koşuyorlardı. Bu tempoyu nasıl sürdüreceklerdi? Burada hepimiz periydik ve onların benden daha fazla koşarak zaman geçirdiklerinden şüpheliydim. Yarım mil içinde tükeneceklerdi.

Aramızdaki mesafe uzadıkça göğsümde bir kuşku oturdu. Acaba nasıl bir planları vardı?

Ben kışın keskin soğuşunda tepeden aşağıya doğru koşarken, güneş bulutların arkasından çıktı. Altın rengi ışık taşların üzerinde parıldıyor, etrafımızda uçuşan kar tanelerinde ışıldıyor ve buz tutmuş ağaç dallarını ısıltılı kristallere dönüştürüyordu. Önümdeki prenseslerden nefes bulutları yükseliyordu, kapasitelerinin en üst sınırında koşuyorlardı.

Bir kameraman küçük bir araçla yanımızda ilerliyor, buradaki manzarayla tamamen uyumsuz görünüyordu. Daha çok öndeki yarışçılara odaklanmıştı.

Ne planladıklarından emin oluncaya kadar enerjimi tasarruflu kullanmak istiyordum. Ormanın kıyısına ulaştığımızda birbirlerine tek kelime etmedikleri halde aynı anda daha da hızlı koşmaya başladılar.

Öncesinde anlaştıkları belliydi ve belki de kafalarındakini gerçekleştirenceye kadar ön sıralarda yer almaktan kaçınmalıydım. Çünkü bu sadece bir yarış değil, bir savaştı.

Torin'in ormanın yarışın en tehlikeli bölümü olduğuna dair uyarısını anımsayarak geriledim ve arkadaki yarışçı grubuna dahil oldum.

Ağaçların gölgesine girdik ve etrafı saran yapay, buz gibi bir sis görüş mesafemi tamamen sıfıra indirdi. Tek duyabildiğim ritmik nefes alış verişler ve ayakların yere vuruşuydu.

Önümde birkaç kadın koşmaya başladı, acı dolu çığlıklar sessizliği delip geçmeden belki beş saniye önce görüş alanımdan çıktılar. Kalbim küt küt atmaya başladı ve biraz geri çekildim. Çığlıklara doğru koşmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

İleride, bir başka dehşet dolu çığlık havada inledi. Hiçbirimiz ne olduğunu göremiyorduk ama sesi vahşiceydi.

Belli ki prensesler geri kalanımız için bir tuzak hazırlamıştı. Etrafımdaki diğer sıradan periler sisin kıyısında durdular, sisin içinde yalnızca silüetlerini seçebiliyordum.

“Neler oluyor?” diye sordu yakınlarda biri. “Şimdi ne yapmamız gerekiyor?”

Hiçbirimiz -ben dahil- sorunun cevabını biliyor gibi görünmüyorduk ama zaman tükeniyordu. Çok fazla beklersem onlara yetişme şansım olmayacaktı ve şimdiden yarışı kaybetmiş gibi hissediyordum. Elemeleri geçmek için prenseslerden en az bir tanesini geçmek zorundaydım ve şimdiden hepsi çok fazla ilerlemişti.

Seçeneklerimi düşündüm. Sis ormana yayılmıştı. Etrafından dolaşmak mümkün görünmüyordu.

Elimdeki iksirler işe yaramazdı: Gaz bombası, sis bulutu ve ağrı kesici...

Belki de ağaçlardan birine tırmanmalıydım?

Tam o esnada *bean nighe*'nin yumuşak, kederli şarkısını duydum. Sese doğru ilerledim ve onu derenin kenarında dururken buldum. Bana baktı, gözleri kömür gibi siyahtı, teni ay ışığında yıkanmış gibi gümüş renkte parlıyordu. Doğaüstü güzelliği karşısında nefesim boğazımda düğümlendi.

Döndü, sisin içine doğru kaydırıldığı karanlık bulut etrafımı sardı.

Rüzgâr etrafımızda yüksek sesle uğulduyor, *bean nighe*'nin şarkısını bastırıyordu. Başımı kaldırıp baktığımda rüzgârın ağaçlardaki karları savurduğunu ve dalları salladığını gördüm. Dondurucu fırtına sisi de süpürüp götürmüştü. Ama rüzgâr beraberinde azap seslerini de taşıyordu. Çığlıklar dalların arasından süzülüyordu.

Bunu *bean nighe* mi yapmıştı?

Sis dağıldığında, dört yaralı periye bir an için gözüm ilişti ve midem yerinden oynadı. İçlerinden biri patikanın ortasında sağ ayak bileğini tutarak iki büklüm yatıyordu. Midem bulantıyla dönerken kısa bir nefes aldım. Ayağı tamamen kesilmişti ve etrafındaki kar kanla kaplanmıştı. Yüzü şoktan griye dönmüştü.

“Aman Tanrım,” dedi yanımdaki kadınlardan biri.

Bakışlarım kanlı karın içinde kıvranan diğer yarışmacıya kaydı. Her iki ayağı da yoktu, bacakları kanlı kütüklerle son buluyordu.

Dehşet içinde bakakaldım. Burada -bu insanların yaptığı- barbarlığın daniskasıydı.

Etrafımdaki koşucular panik içinde çığlık atıyordu.

Prensesler yaralı koşucuların biraz ötesinde durmuş nefeslerini toplamaya çalışıyorlardı. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, erkenden yaptıkları atak onları çok yormuştu ve kendilerini tamamen tüketmişlerdi.

“Lanet olası psikopatlar,” diye mırıldandım. Koşmak istiyordum ama tuzağın nasıl çalıştığından hâlâ emin değildim. Prenseslerin olacakları izlemek için orada bekliyor olmaları da henüz her şeyin bitmediğini düşündürüyordu.

Karlı zemini tarayarak bacaklarını neyin yaraladığını anlamaya çalıştım. Birkaç saniye sonra havada belli belirsiz bir ısıltı fark ettim, yol boyunca uzanan ince bir çizgi. Üzerinden birkaç kırmızı kan damlası damlıyordu; beyazın üzerinde mükemmel daireler şeklinde kırmızı damlalar, kardaki çobanpüskülü meyveleri gibi. Prensesler jilet gibi keskin bir çeşit büyümlü telle tuzak kurmuşlardı.

Acı çığlıkları buz gibi havada yankılanmaya devam ediyordu. Homurdanarak eğildim, ince bir ağaç dalını kaptım ve telin üzerine fırlattım. Ağaç dalını kesip geçti ve diğer taraftaki prenseslerin kıkırdamalarını duydum.

“Sizce bu çok mu komik?” diye bağırdım. “İnsanları yaralayıp sakat bırakmak?” Arkamı döndüm. “Jiletli bir telle tuzak kurmuşlar!”

Etrafımdaki diğer periler prenseslere küfürler savurmaya başladı.

Prenseslerin sesi kesildi ve Moria’nın gülümsemesi kayboldu. Arkasını döndü ve karda tepinerek uzaklaştı. Tekrar koşmaya başlarken onu izledim, ancak halsiz ilerleyişi başlangıçta yaptığı atağın onu yorduğunu gösteriyordu.

Telin üstünden atlayıp geçebilirdim ama herkesin beni duyduğundan emin olamıyordum. Elli milyonu istiyor muydum? Hem de nasıl. Ama bu kadar para bile hafızama kazınacak onlarca parçalanmış uzvun vicdani bedelini ödeyemezdi.

Patikanın kenarında duran yosunlu kayaya göz attım. Onu yerinden kaldırdım, birkaç adım daha yaklaştım ve tele doğru fırlattım. Tel, keskin bir tıngırtı sesiyle koptu.

Daha fazla tuzak kurmadıklarını umarak koşmaya başladım. Koşarken bir yandan yeri taradım, umutsuzca olabilecek başka bir telin soluk parlaklığını yakalamaya çalıştım.

İleride, prensesler yorgun görünüyordu. Onlara yaklaştırmaya başlamıştım. Ormandan çıktığımızda prenseslerin en fazla beş metre gerisindeydim.

Bir hız patlamasıyla kollarımdan sertçe güç aldım ve en arkadaki prensesi geçtim, koyu tenli narin bir güzeldi ve sesli bir şekilde nefes alıyordu. Beyaz saçlı bir perinin parçalanmış cesedinin yanından koşarak geçtim, kafası boynundan kopmuş, kolları koyu kırmızıya boyamıştı.

İleride kızıl saçlı bir prenses uzun pençelerini bir başka sıradan periye geçirmiş, göğsünü yırtıyordu.

Aman Tanrım.

Her şeye rağmen hızlı ilerliyor, prenseslere yetişiyordum. Hırıltıyla soluk alıp verdiklerini duyabiliyordum.

Önümde, bitiş çizgisi belki de üç yüz metre kadar uzaktaydı. Son bir deparla hepsini geçebilirdim. Birini daha atlatıp Moria'ya yaklaştım.

Ama ben arayı daraltırken, bana bakmak için arkasını döndü. Dirseği göğsüme öyle bir çarptı ki beni sırtüstü yere serdi. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başka bir ayak beni yan taraftan yakaladı. Bir şey kırıldı, kırılan kemiğin rahatsız edici sesi...

Ah, *kahretsin...*

Garip bir histi, hemen acı vermedi ama sonra içime bir ağrı saplandı. Prenselerin peşinden koşmaya başladığımda, acı yan tarafımı delip geçti. İleride Moria bitiş çizgisini geçti, bordo saçları arkasına dökülüyordu, kolları başının üzerindeydi.

Koşmaya çalışarak ilerledim.

Acı göğsümü sardı, nefes alışımında bir sorun vardı. Öksürdüm ve kara kan sıçradı. Kırmızı damlacıklara dehşetle baktım.

Ciğerimde lanet olası bir delik açmışlardı.

Sendeleyerek ilerliyor ve yere sıcak kan tükürüyordum. Nefes nefese, uzaktaki tribünlere ve tepeden şatoya doğru koşan prenseslere baktım.

Kaybetmek üzereydim.

İleriden bir kadının seslendiğini işittim, “Ciğerinde bir delikle koşamazsın!”

Yan tarafımı tutarak ileriye doğru tökezledim. Manzaranın üzerinde yükselen şatoya bir milin beşte biri kadar mesafe kalmıştı ama artık koşmak bir yana, yürüyemiyordum bile.

Elimi cebime doğru kaydırıp Torin’in bana verdiği büyüleri yokladım. Bir gaz bulutunun içinde koşmak ister miydim? Kesinlikle hayır. Bu aşamayı geçip elli milyona yaklaşmamın tek yolu bu olabilir miydi? Büyük ihtimalle evet.

Titreyerek elimi cebime soktum ve şişelerden birini çıkardım, parmaklarımın arasında parıldayan soluk turuncu ışığa baktım. Tam da Torin’in bana *yapmamamı* söylediği gibi, onu önden giden prenseslerin önüne fırlattım.

Şişe patladı ve havaya turuncu bir sis yayıldı.

Durduğum yerden bile soluk almak deli gibi acıtıyordu ve kırık bir kaburga ve yaralı bir akciğerle solumak kör edici, çıldırtıcı bir ıstıraptı. Önümden gelen çığlıklara bakılırsa, sadece yirmi adım ötede durum daha da kötüydü.

Neyse ki hiçbir şey hissetmememi sağlayacak, küçük bir şişem daha vardı.

Cebime uzandım ve ağrı kesici iksiri çıkardım. Titreyerek içindekini yudumladım; mide bulandırıcı tatlı ve şifalı bitkilerden oluşan bir karışımdı. Gözlerimi kapattım, göğsüme yayılan bir sıcaklık hissettim ve ağrı hemen kayboldu.

İleride, koşucular durmuş, zehir bulutunun içinde yere düşmüşlerdi.

Tekrar hareket etmeye başladım, tam hızda değil ama bir ayağımı diğerinin önüne koyarak ilerliyordum. Kendimi pembemsi bulutun içinde sürüklerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Pus dağılırken diğer periler -her iki ciğeri de çalışanlar- tekrar yanımdan geçmeye başladılar. Ayaklarımı sürüyerek ilerlemeye çalıştım, kendimi tepedeki siyah şatoya ve bekleyen kamera ekiplerine doğru sürükledim.

Kuzguni saçlı bir prenses yanımdan geçerken bana sert bir bakış fırlattı, ancak bu noktada daha fazla saldırı için fazlasıyla yorgun görünüyordu.

Diğer yarışmacılar birer birer bitiş çizgisinden geçerken gürleyen bir ses isimlerini anons ediyordu. Bir trompet sesi duyuldu ve kalabalık çığlık çığlığa bağırdı.

Ayaklarım buzlu toprağa çarparak gümbürderken bakışlarım tribünlere odaklandı.

Kral, üzerinde bordo ipekler, alnında gümüş bir taç ve etrafında muhafızlar olan yükseltilmiş bir kürsüde sakince oturuyordu.

Delinmiş ciğerimin acısını hissedemesem de nefesimdeki hırıltıyı, inlemeyi duyabiliyordum. Oksijen eksikliğinden başım dönüyordu.

Dudaklarımdan bir kan damlası karın üzerine düştü, ama çok uzak görünüyordu, gölgelerle kaplıydı.

Buzun üzerine yığıldığımda görüntü tamamen karardı.

Televizyon sunucusunun, uzaktan, hayal meyal, “Bir sonraki tura kalmayı başaran tek sıradan peri!” diye bağırdığını duydum.

❧ 16 ❧

AVA

Gözlerimi açtığımda biri beni taşıyordu. Güçlü kollar tarafından kucaklanmışım, başım bir adamın göğsüne yaslanmıştı. Eski bir ormanı ve biraz da dağlardan gelen bir akarsuyu andıran, hoş bir kokusu vardı.

Havada uzaklardan gelen çığlıklar uçuşuyordu. Bu seferkiler acı değil sevinç çığlıklarıydı.

Yarışı kaybetmiş miydim?

Bu düşünceler karahindiba tozları gibi zihnimde uçuşuyordu çünkü ağrı kesici iksirin etkisi kaybolmaya başlamıştı.

Uzaktaki sızı şimdi sıcak ve keskin bir acıya dönüşmüştü.

Öksürdüm ve gözümün önünde beyaz bir şimşek çaktı.

Yüzümün yanında sıcak bir nefes hissettim, alçak bir ses kulağıma fısıldadı, “İyi olacaksın, yanımdayım.”

Bu tok ses tonu... Onu tanıyorum ama bu Torin olamazdı, öyle değil mi? Gözlerimi açtım ve buğulu görüntü mükemmel bir yüze odaklandı: Gölgelerle keskinleşmiş elmacık kemikleri ve dosdoğru bana bakın solgun gözler.

“Torin?” diye inledim.

“Konuşma,” dedi. “Korktuğum gibi seni haklamışlar. Fena yaralanmışsın.”

Elli milyon dolar için hâlâ yarışta olup olmadığımı bilmek istiyordum, kelimeleri toparlamaya çalıştım ama bir sonraki nefesim cam kırıklarını yutuyormuşum gibi hissettirdi.

Tam o anda belki de tüm bunların kazanacağım paraya değmeyeceğini düşünmeye başladım. Belki bu da ömrüm boyunca aldığım kötü kararlar içinde bir diğer kötü karardan ibaretti.

Torin’in bakışları üzerimde gezindi ve işin aslını bilmesem alındaki kırıışıklığın sebebinin benim için endişelenmesi olduğunu düşünebilirdim. Bu bana ölmek üzere olup olmadığımı düşündürdü, onunsa en iyi planı belki de suya düşecekti.

Yüzümün yan tarafını kavrayıp teni benimkiyle doğrudan temas ettiğinde, büyüsunün üzerimden aktığını hissedebiliyordum. Sessizce, peri dilinde mırıldandığı, alçak ve hipnotik sözcükler tenimi titretti. Büyüyü mırıldanışında ritmik bir şeyler vardı, teni sihirle parlıyordu. Gerçek anlamda mest ediciydi, davul seslerini, yıldızlı bir gökyüzünün altında yanan ateşleri çağrıştırıyordu.

Gözleri benimkilere kilitlendi, eli yüzümün yanından aşağıya, göğüslerimin tam ortasına kaydı. Kalbim hafifçe dalgalandı. Koşullar farklı olsaydı -bunların sahte olduğunu bilmeseydim ve hayatım tam bir karmaşa olmasaydı- kesinlikle bu adama âşık olurum.

Sessizce telaffuz ettiği her bir sözcükle, parmak uçlarının her bir dokunuşuyla acı zayıflamaya, kaslarım daha az gergin ve yumuşak hissettirmeye başladı. Seelie Kralı beni bir sanatçı edasıyla iyileştirirken bedenimin kontrolü tamamen ona geçmiş gibiydi. Bundan gerektiği kadar nefret etmediğimi fark ettim.

Acaba yine kalbimin atışını duyabiliyor mu diye düşündüm, çünkü uyguladığı bu büyü türünün rahatsız edici derecede şeh-

vetli bir yanı vardı ve bana neredeyse hiç dokunmadığı halde vücudumun dolup taşığını hissediyordum.

Yüzünü indirdi, bakışları gözlerime kaydı. Beni yeniden incelemeye başladı. Vücudumun tepkilerini okuyordu. Sadece acıyı benden uzaklaştırmıyordu, büyüğü *içime* akıyordu. Elinin vücudumla buluştuğu noktadan göğsüme uzanan ısı dalları bedenimin merkezine doğru iniyordu.

Zihnimde Peri Ülkesi'nin imgeleri titreşti; sonra da ormanda avlanırken gömleği olmadan nasıl göründüğünü hayal ettiğim davetsiz görüntüler. Öldürmek için avlanmıyordu. Sevişmek, kadınları inletmek ve onları topraktan aldığı güçle doldurmak için avlanıyordu.

Tanrılar ve onun ilkel *gücü*, toprağın kendisine dokunmak gibi olmalıydı...

Gözlerimi kapadım, ıslak giysilerimin tenimde nasıl hissettirdiğinin, bana nasıl yapıştığının farkına vardım ve onları yırtıp atmak istememe sebep olan rahatsız edici bir hisse kapıldım. *Beni* çıplak görmesini, elleri yerine dudaklarını üzerimde gezdirmesini istiyordum... Gerçek bir *Seelie* partisindeki gibi.

İçimde büyüyen sancıyı kabullenemezdim, çünkü bundan böyle bu tür piç adamlara âşık olmamaya kararlıydim.

Andrew. Andrew'u düşün. Ama zihnimde canlanan tek şey Torin'in iç çamaşırımı yırtışı, kalçalarımı kavraması ve beni bir meşeye dayayıp adımını unutana kadar sertçe sevişmesiydi.

Lanet olsun, onunla sadece bir gün geçirmiştım ve anlaşılan güzel bir adamın büyüğüne kapılmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Peki ya kendime verdiğim söz ne olacaktı?

Dişlerimi sıkarak doğruldum ve elini üzerimden ittim. "Bu kadarı yeterli," dedim derin bir nefes alarak. Tamamen giyinik olmama rağmen sanki çırılçıplakmışım gibi örtüleri göğsüme çektim. Kendime hakim olmaya çalışırken sesim kibirli çıkmıştı. Hatta emredici.

Torin şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. “Henüz bitirmemiştim.”

“Artık iyi hissediyorum. Benden uzaklaşabilirsin.” Başımınla kapıyı işaret ettim. “Biraz uyumam gerek. Teşekkür ederim.”

Hayatımda hiç bu kadar resmi ve kuralcı, manastırdaki bir kütüphaneci edasıyla konuştuğumu hatırlamıyordum.

Lanet olsun. Belki de yargılayıcı olduğum konusunda haklıydı.

Aklım daha önceki konuşmamıza gitti, partilerden nefret ettiği için onunla dalga geçmişim. Peki ya şimdi dar görüşlü olan kimdi?

“Gerçek bir Seelie partisi” demişti.

Ne demek istediğini tam olarak şimdi anlamıştım.

YUMUŞAK, TEMİZ ÇARŞAFLAR ÜZERİNDE UYANDIM ve derin bir nefes aldım. Serin bir esinti tenimin üzerinde gezindi. Shalini ipekten bir koltuğa kaykılarak oturmuştu, güneş ışığı üzerine vuruyordu.

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri parladı. Elindeki kitabı aniden kapattı. “Uyanmışsın!”

Gözlerimi küçük odaya dizili kitapların üzerinde gezdirirken göğsüme dokundum. Beni dün gece uyuduğum odaya geri getirmişlerdi. Ciğerlerimi havayla doldurdum ve acının neredeyse tamamen gittiğini görünce rahatlardım, ardından kaburgalarımın etrafındaki çürüğü hissederek yüzümü buruşturdum. “Sanırım daha iyiyim.”

Ayağa kalktı. “Bir saniye bekle. Sağlık görevlisiyle konuşabilirsin.” Kapıya yürüdü ve eliyle birine gelmesini işaret etti.

Bir saniye sonra Torin odaya girdi ve delici bakışlarını üzerime dikti.

Güçlkle yutkundum. “Elemeyi geçip geçemediğimi hâlâ söylemedin.”

“Ucu ucuna,” dedi. “Delinmiş bir akciğer ve iki kırık kabur-gayla. Bitiş çizgisini geçtiğinde ciğerlerin tükenmek üzereydi. Boğularak veya kan kaybından ölmene ramak kalmıştı.” Bir kaşını çattı. “Elemeyi geçen son kişi sen oldun. Çizgiyi son anda geçtin ama bunu başardın.”

Yavaşça uzun bir nefes aldım. “Oh, Tanrı’ya şükürler olsun.”

Torin, yatağa, yanıma oturdu ve şiltenin onun ağırlığıyla alçaldığını hissettim. “Dokunduğumda acıyan bir yer hissedersen söyle.”

Ah, Tanrım. İşte sınavım başlıyor. Yavaşça “Tamam...” dedim ve bunun istemsiz bir şehvet döngüsüne kapılmama sebep olmayacağını umdum. Dirseklerimin üzerine doğrulmaya başlamışken elini kaldırıp yatar pozisyonda kalmamı işaret etti.

Torin örtüleri çekti, bense üzerimdeki terden nemlenmiş tişörte baktım. Parmak uçlarını sağ taraftaki kaburgalarımın üzerinde gezdirdi. Konsantre olmaya çalışırken iki kaşının arasında bir çizgi oluşuyordu. “Bu canını acıtıyor mu? Seni iyileştirmeyi tamamlamamıştım, açıkçası ne olduğunu duymaktan memnun olacağım bir sebepten buna izin vermedin.”

Açıkçası, ben bundan memnun olmazdım.

Göğsümün altındaki kaburgalara dokunduğunda irkilerek “acıtıyor,” dedim. Nazik olmaya çalışıyordu ama buna rağmen göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissetmiştim. “Doktorluk eğitimi falan mı alıyorsun?”

“Burada, Peri Ülkesi’nde, en güçlü sihre sahip olanlar en iyi doktorlardır ve benim sihrim bu bölgedeki her periden daha güçlüdür. Bunu hissetmiş olmalısın.”

“Peki ya bacakları kopan kadınlar?” diye sordum.

“Bitiş çizgisini zamanında geçmeyi başaramadılar, bu yüzden geldikleri sıradan peri kasabalarında tedavi görecekler.”

Kaşlarım havaya kalktı. *Buz gibi merhametsiz*. Paramı alır almaz buradan gidecektim. Her zaman diğer perilere şüpheyile yaklaşmışım ama buranın ne kadar ürkütücü olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım.

Durdu, gözlerinden muzip bir ışıltı geçti. “Tabii benim yakınında olmamdan korkmanı gerektirecek bir sebebin yoksa, Ava.”

“Komik olma. Sadece birinin sürekli benimle uğraşmasına ihtiyacım yok.” Yine daha önce hiç kullanmadığım o *resmi ve kurallı* ton ortaya çıkmıştı. Derinden bastırılmış bir Viktorya dönemi mürebbiyesine dönüşmüştüm.

Yan tarafımı kavradı ve büyüğü içime süzüldü. Bedenimde bir sıcaklık alevlendi ve ani bir nefes aldım. Tenimin üzerinden ılık su gibi yatıştırıcı bir his aktı ve kaslarımı gevşetti. Sonra büyüğü içime işledi ve onun gerçek, ilkel gücü vücudumu tam ve olgun hissettirdi...

Uzuvlarımı halsiz ama yumuşacık hissettiren doğaüstü bir histi ve beni konuşturan Viktorya dönemi mürebbiyesine rağmen gerçekte bunun sona ermesini hiç istemiyordum.

“Şimdi tamamen iyileşmiş olmalısın.” Bana yarım bir gülümsemeyle baktı ve hemen sonra enfes büyüğünü içimden çekip aldı. “Kendini bitiş çizgisine kadar sürüklenmen çok etkileyiciydi.”

Başımı salladım ve zihnime karanlık bir görüntü üşüştü; bacakları kopmuş iki kadın kendi kanlarının içinde acı çığlıklar atıyorlardı. “Öyleyse bu ikimiz için de güzel bir gün sayılabilir. Ben hâlâ parayı kazanabilirim, seninse duygu karmaşasına girmeyeceğin potansiyel bir kraliçen var.”

İfadesini çözmek imkânsızdı. “Bir kral için olması gerektiği gibi.”

“Bugün olup bitenler çok vahşiceydi,” dedim. “Turnuvalar sırasındaki sakatlama ve cinayetleri yasaklamayı hiç düşünmedin mi?”

Bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. “Bu perilere göre değil, Ava. Sadece sıkıcı insanların içinde, onların kültürünün getirdiği rahatlıkla birkaç yıl yaşadın diye bizi değiştirmeye çalışma. Biz vahşi av yaratıklarıyız ve hiçbir zaman bundan başka bir şey olamayız. Fazla ileri gittiğimizi düşünüyorsan bunun tek sebebi kendi doğana aykırı bir yalanın içinde yaşıyor olman.” Dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Her şey bir yana, aslında sen de hepimiz kadar tehlikelisin.”

Bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Shalini’ye tedirgin bir bakış attım ve başından beri ilk kez onun da gözünün korkmuş olduğunu fark ettim. Bana dönüp umarsızca omuz silkti ama kaşlarının çatılmasından buraya gelmekle kötü bir karar verip vermediğimizi merak ettiğini anlayabiliyordum.

Torin kapıda duraksayıp arkasını döndü. “Daha sonra geri geleceğim. Hazırlanmamız gerekiyor. Bugünkü yarışın vahşice olduğunu düşünüyorsan bir sonrakini nasıl atlatacağından emin değilim.”

Etrafımı buz gibi bir kaygı sisi sardı ve kendimi battaniyelerin altına gizledim.

En azından artık Andrew’u düşünmüyordum.

❧ 17 ❧

AVA

Uyandığımda gün ilerlemişti. Akşamüstü güneşi pencereden içeri süzölmüş, odayı bal rengi bir ışıkla doldurmuştu. Eski kitap sırtlarını ve siyah kürk battaniyeyi altın rengine boyuyor ve taş zemine uzun, koyu mavi gölgeler düşürüyordu. Burada ışık bile büyülenmiş gibiydi; daha zengin, daha canlı görünüyordu.

Yavaşça yataktan kalkıp acıyan yerleri kontrol etmek için ellerimi kaburgalarımnda gezdirdim. Acı epey azalmıştı, en fazla hafif bir morluk gibi hissettiriyordu.

Aşağı bakınca biraz tiksinererek hâlâ koşu kıyafetlerimle olduğumu gördüm. Ama sanırım etrafta beni bunun için yargılayacak kimse yoktu.

Gözlerimi kırpıştırarak büyük odaya geçtim ve Shalini'yi yatağa serilmiş, kitap okurken buldum. Kafasını kaldırıp sırttı. "Hey, şimdiden iyileşmiş görünüyorsun."

Başım akşamdan kalmaymışım gibi zonkluyordu. "Neredeyse." Yatağa, onun yanına atlayıp gözlerimi kapattım. Kral Torin'in iyileştirici büyüü işe yaramış görünüyordu ama kaburgalarımın ve kaslarımın arasındaki eklemlerin ağrısı geçmemişti. "Bir sonraki

yarışmayla ilgili bir şey duydun mu? Torin öncekinden de vahşi olacağını söyledi.”

“Kahretsin. Hayır, hiçbir şey duymadım. Aeron biraz önce yemek getirmek için geldi ama bir şey söylemedi.”

Karnım gurulduyordu, olduğum yerde doğrudum. Kapının yanındaki küçük ahşap masanın üzerinde gümüş kapaklı tabaklar duruyordu.

“Tavuk ve bir tür iekli ot salatası var,” dedi Shalini ve “şaşır-tıcı derecede lezzetli,” diye ekledi.

Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp masaya yaklaştım ve kubbeli kapaklardan birini açtım. Yemek enfes görünüyordu, salata baharın ve gün batımının rengrenk tonlarıyla doluydu: yeşil, menekşe, havuç rengi, kanarya sarısı ve erik moru.

Tabaklardan birini aldım ve yemek için bir masaya geçtim, sonra keskin bir portakal sosu ile tatlandırılmış küçük sarı bir çiçeği ağzıma attım.

Zihnimin arkalarında derin bir endişe gezindi.

Umarım Torin tüm bunlar bitinceye kadar hayatta kalmamı sağlar.

YEMEĞİ BİTİRDİĞİMDE BANYOYA GEÇTİM ve bakır ayaklı küvetin musluklarını açtım. Dışarıda parlak kıvıll bir gün-batımı gökyüzünü renklendirmiş, karı kırmızıya boyamıştı. Kirli koşu kıyafetlerimi çıkarıp ayağımı sıcak suya daldırdım.

Kendimi suyun içine bıraktım, etrafımı buhar sararken cildim pembeleşti. Buraya ait değildim. şatonun siyah taşları bile bana bunu hissettiriyordu. Kulaklarıma ve genetik yapıma rağ-men tepeden tırnağa bir insandım, Chloe’nin kızıydım.

Gözlerimi kapattığımda karın içine sızan kan görüntüleri görmeye devam ediyordum.

Bu görselleri zihnimden çıkarmaya zorlayarak kollarımı başımın yukarısında esnettim ve sıcak suyun Torin'in büyüğü gibi üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Artık göğsümdeki yumruların ve gerginliğin gevşediğini hissedebiliyordum. Kaburgalarımın üzerindeki deri lekesizdi ve hiç yara almamış gibiydi. Torin'in iyileştirici dokunuşu mucizevi bir şekilde etkili olmuştu.

Sabunlardan birini alıp vücudumun üzerinde gezdirdim. Çam ağaçları ve yağmurdan sonraki toprak gibi kokuyordu.

Ancak su soğumaya başladığı zaman bedenimi küvetten çıkarabildim. Bir havluyla vücudumu ve saçlarımı kuruladım. Hâlâ nemli halde büyük odaya girdiğimde artık yalnız olmadığımızı gördüm. Torin geri dönmüş ve kendini kadife bir koltuğa bırakmıştı. "Çalışmamız lazım." Gümüş bir matara çıkarıp bir yudum içti. "Hazır mısınız?"

Ona baktım. "Hazır gibi görünüyor muyum?"

"Hadi giyin, Ava. Önümüzdeki yarışmanın bugünkünden iyi geçeceğine emin olmamız lazım." Başıyla, daha önce yemek olan masada duran güzelce katlanmış beyaz kıyafetleri işaret etti. Koltuktan kalktı ve matarasını tekrar cebine yerleştirdi. "Şatonun yarım mil doğusunda ormanın içinde açık bir alan bulacaksın. Bir mezarlık. Ağaç dallarının arasında yanan meşalelere doğru git, beni orada bulacaksın."

Kapı arkasından kapandığında hâlâ havluya sarılı ve kaşlarım çatık halde Shalini'ye döndüm. "Patronluk taslamaya bayılıyor."

"O neredeyse sınırsız sihir gücüne sahip bir peri kral, sanırım bu kadarına şaşırmamalıyız."

"Mezarlık mı dedi?" Masadaki kıyafetleri aldım. "Ne yapacağımızı söylemiş miydi?"

"Tek kelime etmedi." Yataktan atlayıp üzerine bir palto aldı. "Ama ben de seninle geliyorum."

“Neden burada sıcakta kalmıyorsun?” Shalini, yanında havluyu atıp giyinmeye başlayabileceğim kadar yakın arkadaşımı.

“Çünkü buraya macera için geldim ve istediğimi kitap okuyarak alamam. Gerçi bazı müstehcen bölümler gerçekten çok iyi yazılmış.” Sırıttı.

Beyaz bir pantolon, ona uyumlu bir gömlek, üzerime de yünlü beyaz bir pelerin giydim. Çıkıp dışarıdaki kara karışmak için mükemmel. “Eğer bir sonraki yarışmada ölürsem sence burada kalıp Aeron’a çıkma teklif edebilir misin?”

“Bunun cevabını hiç öğrenmemeye ne dersin?”

Shalini’nin üzerindeki kırmızı pelerine kaşlarımı çatarak baktım ve bir kış kuşatmasından beyazlar içinde kamufle olarak kaçan ortaçağ İngiliz kraliçesini düşündüm.

“Benimle gelmek istiyorsan gerektiği gibi giyinmelisin. Tamamen beyaz. Sanırım kimsenin bizi görmemesi gerekiyor, yoksa prensesler yeniden kaburgalarımı kırmaya kalkar.”

Shalini başıyla onayladı ve koyu kahve gözlerinde sıcak bir ışık parladı. “Dinle Ava, burası tahmin ettiğimden biraz daha ürkütücü ama bence devam etmelisin. Sonuçta sen bir perisin. Bugün Moria ve diğer prenseslerin videolarını izledim. Önlerine çıkan hiç kimseye merhamet göstermiyorlar. Sen de en az onlar kadar acımasız olmalısın.”

“Bugün bir grup insanı hardal gazı ya da onun gibi bir şeyle *zehirledim*,” diye itiraf ettim. “Hayatım boyunca böyle bir şey yapacağımı hiç düşünmemiştim.”

“Güzel. Bir daha sana sataşmaya kalkarlarsa şahdamarlarına saldır. Çünkü ya sen, ya onlar hayatta kalacak ve inan bana tercihim senden yana olurdu.”

KARANLIK ARAZİYİ GEÇERKEN PELERİNİME SIKICA SARILDIM, buz gibi rüzgâr yanaklarımı yakıp geçti. Shalini

kendine birkaç beden büyük gelen beyaz bir pelerin bulabilmişti ve o da yanımda güçlkle ilerliyordu. Dişlerinin titrediğini duyabiliyordum ama bir kez bile şikâyet etmedi. Karanlık ormana girdik. Ay ışığı, donmuş ağaç dallarının arasından süzülüyordu.

“Sence prensesler şimdi ne yapıyordur?” diye sordu.

“Belki sıcak bir banyo. Şampanya eşliğinde. Zaferlerini kutluyorlardır.”

“Senin bir sonraki zaferinden sonra biz de aynısını yapacağız,” dedi neşeyle.

Sesindeki cıvıltıda küçük bir zorlama notası işittim ve gösterdiği çaba için minnettar hissetim. Tüm bunların nereye varacağı konusunda endişelendiğini sezebiliyordum ama bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Karanlık ağaç gövdelerinin arasında sıcak ışıklar titreşti. Yakınlaştıkça ağaç dallarını süsleyen kurdelelere ve bibloları baktım. Rüzgârda sallanan ışıltılı tılsımlardan birini incelemek için durdum. Küçük altın bir çerçeve içinde yüksek yakalı bir elbise giymiş güzel bir kadın portresi vardı. Mücevherler, biblolar ve maymuncuk anahtarlar ipek kurdelelerin ucunda sallanıyor, küçük küreler içinde minik oyuncaklar duruyordu. Küçük portrelerin bazılarını çocuk yüzleri süslüyordu. Tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değildim ama içimi bir ürperti kapladı.

Rüzgârda dönüp duran küçük oval portrelerden birine bakmak için tekrar durdum. Arkasına şu sözler kazınmıştı;

Gel ey insan çocuğu!

Sulara ve vahşi doğaya,

El ele bir periyle,

Çünkü dünya fazlaca gözyaşıyla dolu,

Anlayabileceğinden çok daha fazla.

Bu sözcüklerin hüznü içime oturmuştu ve aslında bu dizeleri daha önce, Yeats'in "Çalınmış Çocuk" adlı şiirinde okuduğumu anımsamam birkaç saniyemi aldı.

"Bana mı öyle geliyor," diye fısıldadım, "yoksa bu yer tuhaf biçimde ürkütücü mü?"

"Sana öyle gelmiyor," diye fısıldadı Shalini. "Ağaçlardan sarkan çocuk portreleriyle dolu bir orman kesinlikle tüyler ürperticidir."

"Ava..." Torin'in seslenişi yavaşça rüzgârda savruldu ve kalbim hızlanmaya başladı.

Boş araziye buluncaya kadar titrek ışıkları takip ettik. Eğri büğrü mezar taşları, korkunç büyüklükteki dişler gibi karlı topraktan yukarı uzanıyordu. Yakından baktığımda taşlardaki yazıların üzerine ölülerin yüzlerinin oyulduğunu gördüm.

Boşluğu çevreleyen tüm ağaçlardan kurdeleler ve biblolar sarkıyor, bazıları rüzgârda birbirlerine vurarak çınılıyordu. Torin bir meşe ağacının gölgesinde Aeron'ın yanında ayakta duruyordu.

Öne doğru adım attı ve ellerinde iki kılıcın parıldadığını gördüm.

Pelerinine bir kalkanı tutar gibi sarıldım. "Burada ne yapıyoruz?"

Kılıçlardan birini kaldırıp bana fırlattı. Havada bir yay çizdi, kabzasından yakalayabilmek için ileri atıldım ve alıştığımdan çok daha ağır olduğunu görünce şaşırdım. Bu pratik yapmaya alıştığım modern türlerden biri değil, *gerçek* bir kılıçtı.

"Eskrimdeki güvenlik protokollerinden pek hoşlanmıyorsun sanırım?" dedim.

Torin karda ilerleyerek rahatsız edici biçimde küçük bir çocuğa ait görünen ufak bir mezar taşının üstünden atladı. Açık bir alana, mezar taşlarının arasında kalan temizlenmiş, karlı bir daireye geçti. Bir zamanlar burada bir kilise veya tapınak varmış gibi görünüyordu.

Dudaklarının kenarı muzipçe kıvrıldı. “Bir eskrim şampiyonu olduğumu biliyorum, ama bu insan dünyasındaydı. Peri standartlarında ne seviyede olduğunu öğrenmem gerek.”

“Niçin ormanın içinde bir mezarlıktayız?” diye sordum. “Bu yer de ne böyle?”

“Buradayız çünkü buraya hiç kimse gelmez.” Torin, bir kedi kadar zarif bir tavırla, temizlenmiş çemberin içinde sinsice yaklaştı. Benden sadece birkaç metre uzaktayken durdu ve sanki buradaki tuhaflığı ilk kez fark ediyormuş gibi etrafına bakındı. “Burası uzun zaman öncesinde acibelerin gömüldüğü eski bir yer.”

“Acibe?” diye sordu Shalini. “Bu ne anlama geliyor?”

“Buraya getirdiğimiz insanlara eskiden böyle denirdi. Uzun zaman önce varlıklı periler genç insan acibeleri dünyamıza getirip burada yetiştirirlerdi.” Omuz silkti. “Yüzlerce yıl önce böyle bir moda varmış.” Bana baktı. “Seni de insanlar büyötmüş.”

“Her ikiniz de acibe kabul edilirdiniz,” diye ekledi Aeron. “Başka bir dünyaya ait egzotik yaratıklar. Her ne kadar biriniz teknik olarak peri olsa da.”

“Hayır,” dedi Torin, gözlerini üzerime dikerek. “Ava daha çok bir kefare^{*}t olurdu.”

“Bir dakika,” dedim. “Yani periler... insan çocukları mı kaçırıyordu?”

Torin içini çekti. “Onlara çok iyi bakılıyordu.” Bakışları bir sıra minik mezar taşına kaydı. “En azından istenen buydu. İnsanlar öylesine hassas ki bu bizim için kafa karıştırıcı olabiliyor. Gerçekten çok kolay ölüyorlar.”

“Bu çok eskidendi,” diye ekledi Aeron omuzlarını silkerek.

Torin başıyla onayladı. “Ayrıca acibeleri alan periler insan ebeveynlerine genellikle birer kefare^{*}t perisi bırakırdı. Bunlar ge-

* *Changeling**: Avrupa halk hikâyelerinde, periler tarafından çalınan bebeğin yerine bırakılan mahluk. (ç.n.)

nellikle biraz kaçık ve vahşi, peri dünyasında hiçbir amaca hizmet edemeyecek periler olurdu. Ama insan bebekler gibi görünmeleri için büyü yapıldı böylece ebeveynleri gerçeği hiç öğrenemezdi.” Bana bakarken başıyla işaret etti. “Tıpkı senin gibi, Ava.”

“Pekâlâ, ben onlardan biri değilim,” diye atıldım. Lanet olsun. Onlardan biri olamazdım, değil mi?

Torin kılıcını kaldırıp ay ışığında inceledi. “Açıkçası bu insan-peri ilişkileri için gerçek bir gelişme sayılır, binlerce yıl öncesinde ormanda bizi fark eden insanların dillerini ve gözlerini çıkarıyorduk.”

“O zaman gayet mantıklı.” *Bu lanet olası yer...* “Artık eskrim geçebilir miyiz?”

Başını salladı ve kendisinden birkaç adım öteyi işaret etti. “Şuradan başla.” Shalini ve Aeron’a döndü. “Biraz uzaklaşmanız iyi olabilir. Epey hareketli olacağız.”

“Peki.” Ona yaklaştım ve kılıcı sahte bir beceriksizlikle kaldırdım. “Doğru yapıyor muyum? Kafam çabucak karışabiliyor, çünkü gerçek insanlarla değil acibelerle vakit geçirdim.” Kılıcı sinek avlayacakmış gibi salladım.

Shalini kıkırdadı.

Kral Torin iç geçirdi. “Açıkçası şaka yapıp yapmadığını tam olarak anlayamıyorum bu yüzden doğrudan açıklamaya başlayacağım. Amacın kılıç darbesi almamak.”

Ona dimdik baktım. Eskrim sporuyla tecrübem buna hiç benzemiyordu, öldürülme tehlikesi yoktu. “Affedersin, ne dedin? Buradaki gerçek kurallar neler?” Flöre için vuruş bölgesi lame, yani tüm gövde yeleği idi. Epe için hedef tüm vücuttu. Kılıç içinse belden yukarısı. Kılıç kesici bir silahtı ama flöre vuruşları ucla yapılmak zorundaydı. Son derece spesifik kurallara alışkıttım.

Bu kılıçla, Peri Ülkesi’nde ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Başını salladı. “Sana gerçek kuralı söyledim. Kılıç darbesi almamaya ve beni kılıçla yaralamaya çalış. Bunu yaptığında bir puan alırsın.”

Öyle olsun. Ona doğru yürümeye başladım. Kılıcını rahat bir şekilde tutuyordu ve yeterince yaklaştığımda kendi kılıcımınla onunkine vurdum.

“Kılıcı hedef alma,” dedi. “Esas hedefin ben olmalıyım.”

Sözünü bitirmesini beklemedim. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kılıcımın ucunu göğsüne sapladım ve pelerinde yirmi santimlik bir yarık açtım.

Kral Torin gözünü benden ayırmadan geriye sıçradı ve dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Güzel.” Hemen karşı saldırıya geçti.

Bu kez onu sertçe savuşturdum ve kılıcını yere doğru ittim. Sonra, o tepki veremedi kılıcının kabzasını yakaladım ve elinden çekip aldım. Kılıcı fırlattım ve buzlu karın üzerinde kaymaya başladı. Döndüm ve kılıcımı hafifçe boğazına bastırdım.

Tamam, bu standart bir eskrim hareketi değildi, ama bu da standart bir eskrim değildi ve bu kılıçlar, çalıştığım hafif flörelere benzemiyor; ortaçağdan kalma, gerçek tehlikeli kılıçlar gibi görünüyordu.

Bir kaşımı kaldırdım. “Nasıl gidiyorum?”

Mavi gözleri karanlıkta parladı. Birkaç saniye sonra gülümsememe karşılık verdi. “Belki de acibelerin arasında bir şeyler öğrenmişsindir ya da çok hızlı adapte oluyorsun.” Elini kaldırdı. “Aeron. Kılıcım.”

Aeron çoktan kılıcın yanına dikilmişti. Ayağının ucuyla kılıcı ustaca havaya savurdu ve Torin onu zahmetsiz biçimde yakaladı.

“Pekâlâ,” dedi kılıcını bana doğrultarak. “Bu kez, kiminle savaştığımı biliyorum.”

Sol kolunu yukarı kaldırdı ve sağ elinde duran kılıcın ucunu bana doğru uzattı. Ayaklarımı başlangıç pozisyonuna kaydırıp sağ ayağımı ona çevirdim ve ben de aynısını yaptım. Yıldırım hızıyla hareket ederek kılıcın ucunu bana savurdu. Onu savuşturdum, kılıcını yukarıya, başımın üstüne doğru sürdüm. Hızlı bir dönüşle kılıcımı ileri ittim ve omzuna sapladım. Pelerinini delip geçen küçük bir bıçak darbesiydi ama yaraya baktığımda midem kalktı. “Affedersin.”

Pratik yaptığım kılıçlar kimseyi şişlemek için tasarlanmamıştı, ama Peri Ülkesi’nde tam olarak bunun için yapılmışlardı.

“Özür dileme.” Homurdandı. “Yedi oyunun en iyisi.”

“Ava üç, Torin sıfır,” diye bağırdı Shalini sadece kibirli olarak tanımlanabilecek bir ses tonuyla.

Torin bu kez daha ihtiyatlı yaklaştı. Dikkatlice etrafımda dolaştı, kılıcını savurdu ve çalım attı, reflekslerimi test etti. Biraz fazla ileri atılana kadar bekledim ve onu sertçe savuşturarak dizine bir darbe indirdim. Torin sessizce küfrederek hızla yolumdan çekildi.

“Bana öğretmek istediğin başka teknikler var mı?”

Gülümsedi. “Hayatta kalmaya çalış.”

Beni tekrar çembere almaya başladı, çalım atıyor ve test ediyordu. Savunma stratejimi sürdürdüm, vuruşlarını savuşturdum ve vuruş menzilinden uzak durdum. Ne kadar iyi olmamı istese de son derece rekabetçi davranıyordu. Skoru eşitlemek istiyordu bense bunun için onu uğraştırmaya fazlasıyla istekliydim.

“Pekâlâ.” Torin bana muzip bir gülüş fırlattı. “Bir de serbest stil deneyelim. Aeron bana bir kama yolla.”

Aeron görünüşe bakılırsa bu talebi zaten bekliyordu ve Torin’e doğru kısa bir kama fırlattı. Torin boştaki eliyle uzanarak onu yakaladı.

“Peki ya ben?” dedim. “Ben de bir savunma kaması alabilir miyim?”

“Danışmanın hazırda bir tane getirmiş mi?” Torin avına gözünü dikmiş bir avcı gibi beni çembere almaya devam etti.

“Mutlaka getirirdi,” dedim, “eğer biri buraya neden geldiğimizi söyleseydi.”

“Bende Ava,” diye bağırdı Shalini.

Göz ucuyla havada kavis çizen bir gümüş gördüm, ardından bir hançer ayaklarımın dibindeki kara saplandı.

O andan itibaren savaş gerçekten başlamıştı.

Benim aksime, Kral Torin’in çift bıçakla savaşmaya alışık olduğu ortaya çıktı. *Acibeler* arasında eskrim popüler bir spor olmasına karşın modern stille ve tek kılıçla yapılırdı. Zaten eskrim pistinde olmadığım ve kar üzerinde daireler çizdiğim için kendimi aşmıştım. İşin içine bir de silah eklemek yeteneklerimin sınırlarını zorluyordu. Yine de elimden gelen en iyi mücadeleyi verdim.

İyi savunma yaptım ama Torin beni alanın kenarına doğru sürerek sert bir şekilde savaştı. Her an geriye, çocuk mezarlarının üzerine düşmek üzereydim.

Ben sendelerken, o vuruş hamlesini yaptı ve ben savuşturmayı ıskaladım. Mızrağının ucu omzuma saplandı.

Başını eğdi. “İşte böyle.”

Öfkeyle kılıcımı kaldırdım. “Hâlâ iki puan geridesin.”

Torin çemberin içine geri adım atarak başlangıç pozisyonunu aldı. Sürpriz bir saldırıyla ileri atıldım ama o her nasılsa hazırды. Kolaylıkla kılıcımı elindeki kamayla meçnin arasına sıkıştırdı ve kılıcımı elimden çekip aldı. Bir anda diğer omzumu da sıyırdı.

Dişlerimi sıktım, öfkemin arttığını hissedebiliyordum. Ama çenemi kapalı tuttum çünkü küskün bir kaybeden olmaktan daha iyisini yapabiliirdim.

“Üç-iki.” Kralın gözleri neşeyle parılıyordu. “Bir sonraki dokunuş maçı bitirir.”

Torin’in kılıcı havadaydı ve küçük gülümsemesi kendine güveninin tam olduğunu gösteriyordu. Beni çözdüğünü, bu son sayının onun lehine sonuçlanacağını bildiğini hissediyordum. Ama öyle olmaması için elimden geleni yapacaktım.

Kılıcımı kaldırdım ve Torin hemen ileri atıldı. Kılıcı yılan gibi kıvrılıyordu ama ben dikkatimi aynı anda hançere de vermeye alışık değildim. İki kılıcı aynı anda izleyemediğim için geri çekildim.

Kılıcını savurdu, ben de savuşturdum. Karşı hamle yaptı ve ben de kılıcına yakalanmamak için yana sıçradım. Hançeriyle bana saldırdı ama darbesinin altından sıyrılıp kendi hançerimi savurdum. Ne yazık ki Torin hazırды ve kılıcının kabzasıyla bıçağımı savuşturdu.

“Bu işe yaramayacak hanımefendi,” dedi kıl payı kurtuluşumu görmezden gelen bir ukalalıkla. Ben dengemi bulmaya çalışırken, o ileri atıldı ve hançerini sapladı. Her nasılsa kendimi savunmayı başardım ve kılıcının ucunu kendi kılıcımın siperinde yakaladım. Hançerlerimizin bıçakları birbirleriyle çarpıştı.

Torin hançeri tutan kolumu iterek aşağı indirdi ve kendi hançerini boğazıma dayadı.

“Teslim ol,” dedi alçak, kadifemsi ses tonuyla. Aklım, büyüünün içimdeki hissine gitti.

“Hayır.” Kolum titriyordu ve hançeri giderek daha yakına bastırıyordu. Son puanı almak için gücünü ve cüssesini kullanacaktı. Bunu biliyordu, tıpkı benim bildiğim gibi.

Ama bilmediği şey, her zaman kazanmak için savaştığımdı ve buna tek bir kılıçtan fazlası da dahildi.

Bacağımı kaldırdım ve ayağımı diz kapağına sertçe indirdim. Rahatsız edici bir çatırtı duyuldu ve kral bıçaklarını düşürdü.

Torin yavaşça tek dizinin üzerine çöktü, çenesindeki kasları sıkıyordu. Rüzgâr saçlarını savuruyordu ve ben onun kendini kontrol etmekte ustalaştığını hissediyordum.

Kılıcımı Torin'in boğazına doğrulttum. "Üzgünüm, tatlım. Kural yok. Sen teslim ol."

Bunun canını acıttığını biliyordum ama o bir periydi ve müt-hiş bir hızla iyileşecekti. Ne de olsa buraya gömülü insanlar gibi hassas bir canlı değildi.

Torin başını kaldırıp bana baktı, çenesindeki kaslar hâlâ gergindi. Dudakları yavaşça, çekici bir gülümsemeyle açıldı. "Kesinlikle doğru kişiyi seçmişim gibi görünüyor."

Soğuk havada tiz bir kahkaha çınladı, arkamı döndüğümde grubumuza yeni birinin katıldığını gördüm.

Orla bir meşe ağacının gölgesinde ayakta duruyor, sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Sevgili ağabeyim kulağa tehlikeli birini seçmişsin gibi geliyor. Yine de onu güvende tutmaya özen göster."

Torin ayağa kalktı ve sıcak bir gülümsemeyle ona baktı. Ama onu görmek için arkama baktığımda gitmiş, çoktan bizi çevreleyen geceye karışmıştı.

YATAĞIMA YİĞILDIM, EL VE AYAK PARMAKLARIM SOĞUKTAN uyuşmuştu. Şöminedeki ateş çıtırdıyordu ve odadaki tek ışık buydu. Battaniyemin sıcaklığı altında kaslarım erimeye başlamıştı.

Birkaç hafta sonraki eskrim turnuvası son yarışma olacaktı. Ama büyüye sahip olmayan tek peri olduğum için Torin becerilerimi geliştirmem konusunda bana her türlü avantajı sağlamaya kararlıydı. Her gece onunla antrenman yapacaktım.

O gün yorgunluktan tükenmiştim. Tam anlamıyla, insan dünyasında yapmaya alışık olduğum bir haftalık egzersize bedeldi.

“Shalini!” diye seslendim. “Her yerim ağrıyor.”

“Elli milyon!” diye cevapladı.

Doğru. Haklı bir nokta.

Ve Andrew’la Ashley her ne yapıyorlarsa, o gün yaşadıklarımın yarısı kadar bile ilginç olabileceğini sanmıyordum.

O gece gökyüzünde ejderha arayacak enerjim yoktu. Kafesli pencerelerden yıldızlara üstünkörü bir bakış attım, sonra gözlerimi kapadım ve derin, çok derin bir uykuya daldım.

❧ 18 ❧

AVA

Kralla yaptığımız pratiklerin altıncı gününde kaslarım ağrıyordu ve her ikimizin de vücudunu çürükler kaplamıştı. Topuğumla dizine vurduğum andan sonra Torin de kendini tutmayı bırakmıştı.

Tek başıma, ay ışığının karı gümüşe boyadığı gölgeli mezarlığa doğru yürüdüm. Soğuğu görmezden gelmeyi öğrenmek ve daha rahat hareket edebilmek için pelerinim olmadan egzersiz yapıyordum. Dövüştüğümüz sürece, hareketli olmak beni yeterince sıcak tutuyordu.

Torin'i mezarlıktaki açıklıkta tek başına dururken buldum, rüzgâr pelerinini kamçılıyordu. Her zamanki gibi yanında iki kılıç getirmişti. Karlı çembere adımımı atar atmaz, birini havadan bana doğru fırlattı. Hazırlıksız yakalandığım için kabzasından tutmayı ancak başarabildim.

“Bana bir dakika ver, Torin.” Sinirlenerek pelerininim düğmesini çekiştirdim. Bir tür sinsi saldırı yapacağını biliyordum, bu yüzden pelerini hızla çıkardım ve arkamdaki karın içine fırlattım.

Torin kaskatı kesildi, bakışları vücudumda aşağı doğru kayarken içime giydiğim üzerime yapışan siyah kıyafetleri inceledi.

Beni mi süzüyordu? Geçen hafta boyunca kaç yarışmacıyı bu bakışla süzmüştü? Kral kesinlikle biraz çapkındı ve bu yüzden asla gerçek bir evlilik yapamazdı. Bu sadece bir iş anlaşması olduğu sürece, suçluluk duymadan istediği gibi aldatabilecekti.

Bakışları tekrar gözlerime kaydığında ben karlı toprakta ilerlemeye başladım.

Bıçaklarımız çarpışırken bakışlarını bana kilitledi, gözlerinde heyecana benzer bir parıltı vardı. Bundan keyif aldığını, kendini daha canlı hissettiğini sezmeye başlamıştım.

Daha da ilginç, ben de aynı şekilde hissediyordum...

Andrew bana güvende hissettirirdi. Peki ya Torin? Onunlayken sert bir uçurumun kenarında, düşmek üzereymişim gibi hissediyordum. Kalbim hızla atıyor ve damarlarım dolup taşıyordu, hayatımda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Öyleyse sorun neydi? Bu sadece anlık bir heyecan, hızlıca sönüp gidecek bir mum aleviydi. Bir an için bile olsun bu düşüncenin üzerinde durmak hata olurdu. İlişkiye uygun bir adam olmadığı besbelliydi.

Kendimi daha fazla hayal kırıklığına uğratamazdım. Bir öncekinden kendimi ancak toparlayabilmişim.

Torin daha yakından hücumla geçerken nefesi başının etrafında bir buluta dönüştü, bu kez neredeyse belime saplayacaktı.

Geri sıçradım ve az kalsın karlı bir dal tarafından yere seriliyordum.

Kahretsin.

Aklım başımdan gitmişti ve bu sırada Torin beni bir ağacın gövdesine yaslamıştı.

Saldırısını savuşturdum ama kılıcını benimkine bastırarak beni ağaca yapıştırdı.

Dudağının köşesi kıvrıldı. “Görünüşe göre seni tam olarak istediğim yere getirdim, favori kefareti perim.”

“Favori mi?” Ben de ona gülümsedim. “Yoksa birbirimizden nefret ettiğimizi unuttun mu? Benim hâlâ aklımda.”

“Ama Ava.” Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, ay ışığı ve gölgeler elmacık kemiklerini daha da belirginleştiriyordu. “Beni hor görüyor olman sen kontrolüm altındayken her şeyi daha da heyecan verici hale getiriyor.” Dizini uyluklarımın arasına kaydırıp yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı. Kılıçların kenarları şimdi bana daha yakındı.

“Benden nasıl tiksindiğini düşününce,” diye fısıldadı, “çok daha heyecanlı oluyor.”

İçimde vahşi, rekabetçi bir ateş yandı. Toplayabildiğim tüm gücü toplayarak onu kendimden uzaklaştırdım. Ama yorulmaya başlamıştım ve biraz tökezledim.

Torin bir hamle yaptı, ben de savuşturdum ama vuruşunun gücü kılıcımı kırdı. Yolundan çekilmeden önce kırık kılıca sadece bir saniyeliğine bakabildim.

Artık kılıcını çok iyi kontrol ettiğini, beni gerçekten yaralayabileceğini düşünse asla saldırmayacağını biliyordum. Ama yine de, kaybetmek istemiyordu.

Sağa kaydım ve bileğinden sıkıca yakaladım. Uyluklarının içine savurduğum sert tekmeye iki büklüm olduğunda, kılıcını yere düşürünceye kadar kolunu geriye büktüm. Hızlıca benden kurtulup boks yapmaya hazırlanır gibi yumruklarını kaldırarak döndü.

Bir kaşımı kaldırarak, “Yumruk dövüşü mü yapacağız?” dedim.

“Neden olmasın? Burada kural yok.”

“Yani burada, Peri Ülkesi’nde, bir kralı yumruklamak serbest mi?”

“Hayır, bu cezası ölüm olan bir suç. Ama sen kimseye söylemezsen ben de söylemem. Şimdi, bu alandayken hiçbir kural

yok.” Alaycı bir tavırla gülümsedi. “Ve kralın olarak sana söylediğim şekilde savaşmanı emrediyorum.”

“Kralım değilsin ama öyle olsun.” Ne yapmak istediğimden tam olarak emin olmasam da yumruklarımı kaldırdım. Gerçeği söylemek gerekirse, bir Seelie kralıyla yakın mesafeden dövüşme fikri beni tuhaf biçimde baştan çıkarıyordu.

Kötü bir ayrılığı unutmak için ne gerekiyorsa o.

Ve belki de çözmem gereken *küçük* bir saldırganlık sorunum vardı.

Öne atılarak ilk ben saldırdım. Beni tekrar tekrar engellerken koluna çarpan parmak eklemlerim kırılacak gibi hissettiriyordu.

Kral, şeytani bir gülümsemeyle saldırıya geçti ama ben kolumu kaldırdım ve darbe dirseğimin yanına sertçe indi. Acı omzuma doğru dans ederken geriye kaçtım.

Nefesimi tuttuğumu hissetti ve hareketsiz kaldı. Yüzündeki gülümseme silindi, elleri hafifçe aşağı indi. “Sen iyi misin?”

Yumruğumu yanağına indirdim ve onu geriye savurdum. Ama yüzünü bana çevirdiğinde yeniden o neşeli bakışla karşılaştım. “Öyleyse kılıçlar gerçekten çekildi.”

“Ah, tabii ki. Bir kefaret perisi olarak bu krallık için fazla vahşi olduğum çok açık. Kural tanımamı bekleme.”

Rüzgâr peleriniyle oynadı ve gözleri karanlığın içinde buz gibi bir ışıkla parladı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ona vurmak için bir kez daha ileri atıldım ama bileğimi demir gibi kavradı ve kolumu çevirdi. Şimdi kolumu büküp sırtıma yapıştırma sırası ondaydı. Bu pozisyon ve ani hareketi canımı fena yaktı.

“Şaşırtıcı derecede yeteneklisin,” diye kulağıma fısıldadı. “Özellikle bir kefaret perisi için.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Anlaşılan seninle tanıştığım gecedan beri bazı öfke sorunlarım var.” Başımın arkasıyla suratına vur-

dum ve beni serbest bıraktı. “Ve yakışıklı erkekler öncelikli hedefim.”

Bitkin ve yaralı halde, ona bakmak için döndüm.

“Ah, işte yine başladın.” Bir kaşını hafifçe kaldırdı. “Bana iltifat etmeden duramıyorsun.”

Bunu söyler söylemez hava daha da soğudu, buz iliklerime kadar işledi. Havanın parıltısına bakılırsa, bunu kralın yaptığından hiç şüphem yoktu. Ama az önce kılıçların çekildiğini ilan etmişken büyüden nasıl şikâyet edebilirdim ki?

Kendimi hareket etmeye zorladım, tekrar ısınmaya çalıştım ama her şeyi tüketen bir karanlık etrafımı sardı. Sersemlemiş ve yönümü kaybetmiş halde geriye doğru tökezledim, göğsüm panik hissiyle dolmuştu, kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. *Lanet olsun.* Daha önce hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Fakat birkaç saniye içinde duyularımı geri kazandım. Bir peri olarak daima insanlardan daha iyi koku almıştım ama bu... Çevremdeki bir millik mesafedeki her şeyin kokusunu alabiliyordum: Meşe ağaçlarının kabuğu, çam iğneleri ve baykuş yuvaları, donmuş yosun, hatta karın kokusu. Ve sesler: Takırdayan dişlerim, ağaçların arasında hışırdayan ve mezar taşlarının arasındaki toprağı süpüren rüzgâr, ve Torin’in neredeyse benimkiyle aynı hızda atan kalbi...

Tabii bir de onun kokusu. Etrafımdaki ormandan daha zengin ve daha topraksıydı; berrak, kayalık bir dağ deresinden esintiler taşıyordu.

Artık terk edilmiş bir bebek gibi hissetmiyordum. Bir avcı gibi hissediyordum. Torin’in tam olarak nerede olduğunu da biliyordum, sadece birkaç adım ötede, kalbi tıpkı benimki gibi kaburgalarına vuruyordu.

Delici soğuğu görmezden geldim ve tekrar yüzüne doğru saldırmak için ileri atıldım. Elim çenesine değdiği anda büyü kayboldu ve Torin’in gözlerindeki vahşi bakışı bir kez daha gördüm.

Kolumu kavradı, tekrar arkama doladı ve devasa vücudunu benimkine yaklaştırarak beni bir ağacın gövdesine bastırdı. Ağaç kabuğu yüzümü acıtıyordu ama heyecandan uyuşturulmuş gibiydim. Torin’le dövüşmek gerçekten bağımlılık yapıyordu.

“Neden bu kadar öfkелisin?” Nefesimi yatıştırmaya çalıştım. “Birinin isteyebileceği her şeye sahipsin. Ya da kısa süre sonra zaten sahip olacaksın.”

“Peki ya sen?” diye kulağıma fısıldadı. “Arada sırada çalışan bir barmenin narin omuzlarında ne kadar sorumluluk olabilir ki?”

Topuğumu sertçe ayağına indirdim ve elleri gevşedi. Kalçamı ona doğru iterek onu savurdum. Dönüp bir yumruk savuracaktım ama yumruğumu yakaladı, sonra diğer bileğimi kaptı ve iki kolumu da başımın üstünde tutarak ağacın gövdesine bastırdı.

Yeniden, tam istediği yerdeydim. Yüzünü yüzümün yakınında, nefesinin sıcaklığını boğazımda hissederken bedenim kasıldı. Bileklerim ağacın gövdesine, kaslı vücudu vücuduma yaslanmışken, güçlü bir arzunun içimi sardığını hissettim. Topraksı kokusunu içime çektiğimde damarlarımdaki kan daha sıcak akmaya başladı. Torin’in başı boynumun kıvrımına gömüldü ve kokumu içine çekerek derin bir nefes aldığını duydum. Kasıldı, bana daha sert yaslandı, dizi uyluklarımla arasındaydı.

İnsanlar arasında birbirini bu şekilde koklamanın çok tuhaf olduğunu biliyordum. Ama bu bir peri içgüdüsiydi, sahip olduğumu bilmediğim bir içgüdü. Ne kadar doğal olsa da, derinlerde bir yerde, aynı zamanda şaşırtıcı derecede yakın hissettiriyordu.

“Sorumluluğum olmadığını mı sanıyorsun?” Nefesim hızlanmaya başlamıştı. “Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim nefes nefese. Soğuk hava ciğerlerimi yakıyordu.

Başını kaldırdı ve buz gibi gecenin ayazında nefes bulutlarımız birbirine karıştı. “Sen de öyle. Bu yüzden benim için mü-

kemmelsin küçük kefarete bebeği. Ve seninle olmaya can atıyorum.” Gözlerini kapattı ve dudakları, dudaklarımı okşadı.

Küçük bir dokunuştı ama sıcaklığı doğrudan bedenimin merkezine indi. O anda buzun üzerinde eridiğim hissine kapıldım.

Küçük bir nefes vererek uzaklaştı ve ellerimi bıraktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Bunu yapmamam gerekirdi.”

Az önce ne yaşandığını anlamaya çalışarak gözlerimi üzerine diktim.

Nefes almak güçleşmişti. “Burada ne yapıyoruz ki? Kazananı zaten sen seçeceksin. Neden bu kadar fazla antrenman yapmam gerekiyor?”

Arkasını dönüp gölgelere doğru ilerlemeye başladı sonra bana bakmak için durdu. “Sana bir şey göstermemi ister misin? Krallığıma tepeden bir bakış? Viski ikram edebilirim.”

“Bana tüm sırlarını ve neden burada olduğumu anlatacak mısın?” Onu daha önce hiç gitmediğimiz, hafif çalılıklarla kaplı dolambaçlı bir patikada takip ettim. Ay ışığı üzerimizdeki dalları delip geçiyor ve gümüş ışıklar ayaklarımızın altındaki karda dans ediyordu.

Bana alaycı bir gülümseme fırlattı. “Belki. Ama sana şunu söyleyeyim, Ava. Bu turnuvadan sağ çıkacağına emin olmam gerekiyor. Son mücadele kanlı geçebiliyor ve orada hayatta kalmanı sağlamak bana düşüyor. Daha fazla ölümün sorumlusu olmak istemiyorum. Ava Jones’un hayaletinin bana musallat olmasını istemem.” Küçük gümüş matarasını çıkarıp bir yudum aldı. “Zaten başımda yeterince intikamcı ruh var.”

Alaycı bir gülüşle nefes verdim ve soğuk hava ciğerlerimi yak-tı. “Ellerinde tam olarak kaç kişinin kanı var?”

Çenesini sıktı. “Eğer bir kraliçe seçmezsem yüz binleri bulacak. Geçmişe gelince...” Loş ışıktaki parlayan gözleriyle gözlerime

baktı. “Kralların barış zamanı düellolara katılması beklenir, ben de bunu yaptım. Kralın şeytanları ve diğer yaratıkları alt edecek kadar güçlü olduğunu göstermesi gerekir ama esas amaç diğer klanların krallarına isyan etmeyi akıllarına bile getirmemeleri gerektiğini göstermektir. Bu yüzden düellolarda soylu perileri öldürdüm, barışı korumak için bir şekilde kan dökmek zorunda kaldım. Burada, Peri Ülkesi’nde kral bir tanrı gibidir ama bir yandan da bunu sürekli kanıtlamam gerekiyor.”

Güçlkle yutkundum. “Kraliçeden de aynısı mı bekleniyor?”

Yan gözle bana baktı. “Bu yüzden sürekli pratik yapıyoruz, evet.”

“Sana musallat olan ruhlar bu düellolardaki rakiplerin mi?”

Gözleri karanlıkta parıladı. “Zihnimde sürekli ağırlığını hissettiğim bir ölü var ve bu, sevgili kefarete bebeğim, benimle birlikte mezara gidecek bir sır.”

Tabii ya, bilmem gereken *esas* sır buydu.

Matarasını bana uzattı, büyük bir yudum aldım. Yakıcı tat, dilimden aşağı yuvarlandı.

Sert bir meyilden yukarı tırmanırken karanlık orman seyrilmeye başladı, rüzgâr ağaçları kırbaçlayarak esiyordu. Tepeye vardığımızda, sarp arazi kesildi ve aşağı doğru eğim kazandı. Buradan görünen manzara nefes kesiciydi; dağlık bölge, ay ışığının altında gümüş gibi parlayan donmuş bir gölün bulunduğu vadiyi çevreliyordu. Vadinin etrafındaki siyah yamaçlar karla kaplıydı, zirvelerinden yüksek şatolar uzanıyor, pencerelerinde sarı ışıklar parlıyordu.

Peri Ülkesi’nin güzelliği nefesimi kesti. “Vay canına.”

Torin genişçe bir kayaya tırmandı, üzerindeki karı silkeleyerek benim için de yer açtı. Meşe dalları üzerimizde kavisler çiziyordu.

Viskiden bir yudum daha alıp şişeyi ona geri verdim. “Tüm bu yerler senin sorumluluğun altında mı?”

Vadinin karşısındaki karanlık dağları, sarp yamaçlardan yükselen siyah şatonun bulunduğu yeri işaret etti. “Redcap’lerin küçük krallığı orada. Şimdiye kadar altı genç redcap prensi beni düelloya davet etti.”

“Altısı da öldü mü?”

“Dördü öldü. İki hayatta kaldı ama savaşacak durumda değillerdi. Babaları, Redcap kralı bu yüzden onları infaz etti.”

“Kendi oğullarını mı öldürdü?”

“Redcap Krallığı’na mecbur kalmadıkça gitmem. Kral korkunç biri.” Solumuzdaki yamaçta duran soluk taşlı bir şatoyu işaret etti. “Dearg Due Krallığı. Bir zamanlar kanlarını emmek için insanları kendi topraklarına sürüklerlerdi. Şimdiyse geyik avlamakla yetiniyorlar.” Kristale dönmüş gölü gösterdi. “Kelpie klanları gölün çevresindeki sulak alanlarda yaşıyorlar. Eskiden şekil değiştirerek ata dönüşebiliyorlardı. Bunu artık yapmıyorlar. Diğer klanlar buradan görünmüyor.”

“Burası çok güzel bir yer.”

“Ama çok da kırılgan. Klanlar bir zamanlar birbirleriyle savaş halindeydi, şimdi de çok az ortak noktaları var. Onları bir arada tutmak benim görevim. Bir kraliçeye sahip olmak ve Peri Ülkesi’ni yeniden hayata döndürmek zorundayım.” Matarayı tekrar bana uzattı.

“Ya bir gün gerçekten evlenmek istersen?”

“Böyle bir şey olmayacak.”

Dişlerim titremeye başlamıştı, Torin bana doğru eğildi. Kıyafetlerinin üzerinden bana geçen sıcaklığı kabul etmek istemesem de çok hoşuma gitti.

“Biliyor musun Ava,” dedi sakince, “ilk tanıştığımızda berbat durumda olduğumu düşünmüştüm. Öyle görünüyordun. Ama hiç ait olmadığın bir dünyada yaşadığın halde seni yargılamak haksızlıktı.”

“Buraya ait olduğumdan da emin değilim,” dedim içimi çekerek.

“Ailemizin olduğu yere aitiz. Ama ikimizin de bir ailesi yok, öyle değil mi?”

Zihnim annemle olan anılarım ve küçükken hissettiğim sıcaklık duygusuyla doldu. Her zaman ona olabildiğince yakın olmak isterdim.

Ayağa kalkıp ısınmak için kollarımı ovuşturdum ve karda pelerinine bakındım. “Ben artık döneceğim. Geliyor musun?”

“Hayır, teşekkürler. Burada bir süre daha oturmak istiyorum.”

Pelerini üzerime geçirip karda ilerlemeye çalışmadan önce ona son bir kez baktım. Meşe ağacının karanlık gölgesinde, omuzları düşmüş, oturuyordu. Kar taneleri etrafımızda dönerek yere düşüyorlardı.

Kral, var olan en güçlü peri olmasına rağmen, tamamen ve gerçekten yalnız görünüyordu.

❧ 19 ❧

TORIN

Uzun masanın ucuna oturdum, salondaki ince ahşap işçiliğine ve lambri kaplamanın üzerindeki kıpkırmızı duvarlara baktım. Maun ağacının üzerinde eski zırhlar asılıydı ve önümde siyah beyaz kareli bir zemin uzanıyordu. Geniş taş şöminede yanan ateş sırtımı rahatsız edecek kadar çok ısıtıyordu.

Bakışlarım duvardaki korkunç duvar halısına kaydı: Seelie'lerin üç bin yıl önce iblisleri fethi. Kral Finvarra, altın boynuzları ve siyah gözleri olan kesik bir iblis kafası tutuyordu. Resimde gösterilmeyen şey ise iblislerin bizi lanetlediği idi. Fetihten sonra iblisler bizi sonsuz kışlara mahkûm etti, ta ki biz onları bir kraliçe ve bir tahtın gücüyle nasıl uzak tutacağımızı öğrenene kadar. İblisler, her yüz yılda bir buzlu ölümlerini yaymak için gelen Erlkingler* ile bizi tekrar tekrar lanetlediler.

Onlarla son bir kez barışmaya çalıştığımızda ise tüm ailemi lanetlediler. Orla'yı kör ettiler. Anne ve babamı öldürdüler. Beni de, sevdiğim her kadını öldürmeye mahkûm ettiler.

* Erlking: Alman mitolojisinde çocukları öldüren kötü ruh. (ç.n.)

Bu Büyük Salon'daki duvar halısı olmasa bile, korkunç boynuzlu iblisleri ve dünyamıza yaptıklarını asla unutamazdım.

Kendime bir kadeh şarap doldurdum, düşüncelerim ölümle dans ediyordu.

Ailem bu salonda iblislerle savaşmış, fayans döşeli zemine kan dökmüştü ama bu buradaki ilk katliam sayılmazdı. Bin yıldan fazla bir süre önce, altı klanın hükümdarı Yüce Kral Trian burada iki Dearg Due prensiyle bir şölen düzenlemişti. Genç adamlar atalarının topraklarını geri almakla tehdit etmiş, Trian da barış sözü vermişti. Yemeğin ortasında hizmetkârlar, ölüm sembolümüz olan siyah bir boğanın kesik başını getirdiler. Sonra yirmi dakika içinde Dearg Due'lerin kesik başları kale kapılarımıza mızrakla asıldı.

Bir Seelie kralı barışı böyle korurdu: Karınları tok tutarak ve gerektiğinde boğazları keserek.

Ama geçmişte yaşananların hiçbiri bugün gördüklerimin dehşetiyle kıyaslanamazdı. İnsanlar televizyon ekibi ekipmanlarını salonun köşesine yerleştirmeye başladığında, midem de çoktan bulanmaya başlamıştı.

Milyon yıl geçse de bunu -prenseler her biriyle ve Ava'yla yemek yemeyi- kabul etmezdim, tabii sözleşmenin çok net bir parçası olmasaydı. Bunu yapmasaydım anlaşma iptal olacak ve yine dağ gibi bir borçla baş başa kalacaktım. İnsanlar birlikte yemek yerken bizi filme almak ve bunu röntgencilerden oluşan uluslarına yayınlamak istiyorlardı. Buna şovun "buluşma bölümü" diyorlardı.

Bir elimi çeneme götürdüm ve önümde ekipmanlarını kurmalarını sessizce izledim. Bir keresinde, insanlar âlemindeki Versailles'a yaptığım bir ziyarette, Kral 14. Louis'nin tüm saray mensuplarının hayatı hakkında mahrem bilgiler edinmesine izin verdiğini öğrenmiştim. Karısının doğum yapmasını izlemişler. Uykuya dalmalarını ve uyanmalarını izlemişler.

Görünüşe göre insanların istediği buydu: Bizim dünyamıza girmek. Bizden biri gibi hissetmek.

Bundan ne kadar nefret etsem de Seelie'yi doyurmak ve mutlu etmek için yapmam gerekeni yapacaktım.

İnsanlar etrafımda koşuşturup ışıkları ayarlarken ve çivit rengi kıyafetime bir mikrofon takarken düşüncelerim dağıldı.

Şarabımı tekrar yudumlarken bakışlarım kapıya kaydı. Yapımcılar ilk hangi kadınla buluşacağımı söylememişlerdi ve kendimi onun Ava olmasını umarken buldum.

Ona bugün ne olacağını söylemişler miydi? Benim için yemek yapması gerekiyordu. Saçmalık. Bir peri kraliçesi yemek pişirmezdi, kraliyette bunu yapacak insanlar vardı. Ava'yı yemek pişirirken düşünemiyordum, dışarıdan sipariş vermeye epey hevesli görünüyordu.

Aklımı ondan uzaklaştırmam gerekiyordu. Ava'nın beni etkilemesine tam olarak nasıl izin vermiştim? Ve neden? Elbette dış görünüşü bunda etkiliydi; o tatlı dudak büküşü, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş iri gözleri, mükemmel vücudu... Ona yaklaştığımda kalbinin hızla çarpması ve kızaran yanakları.

Ama birçok peri kadını güzeldi ve zihnimde onun gibi bir yer edinememişlerdi. Belki de benim kral olmamı umursamayan bir kadın arzuluyordum. Bir de bana olan arzusu yüzünden kendisiyle savaşması vardı ki bu da ona mümkün olan en edepsiz şeyleri yapmak, bana olan şehvetine teslim olup kıyafetlerini çıkaran kadar onu ormanda avlamak istememe neden oluyordu.

Tabii ki onu çok fazla arzulayamazdım, bu yüzden bu düşünceleri sertçe bastırarak uzaklaştırdım.

Koridorun ucundaki kapı açıldığında kendimi Moria'ya bakarken buldum. Bakışları üzerine çekmeyi gerçekten iyi biliyordu.

Fildişi sütun gibi bir elbise giymişti. Canlı kır çiçekleriyle süslenmiş bordo saçları krem beyazı teniyle keskin bir tezat oluştuyordu. Bana doğru ilerlerken ayağa kalktım, kameralar zeminde bir hayalet gibi süzülen prensesin zarif hareketlerini çekmek için kayarak ilerliyordu.

Kız kardeşine o kadar çok benziyordu ki... Ama şu anda bunu düşünmeyi göze alamazdım.

Elinde yemek yerine bir şişe şarap vardı. Moria masanın arkasına dolaştı ve yanıma oturdu.

Bana doğrultulan kameraları görmezden gelmeye çalışarak dimdik oturdum. "Bana katıldığınız için teşekkür ederim Prenses."

Gülümsedi. "Sizi yeniden gördüğüme çok sevindim. Eski dostlarınız, öyle değil mi?" Şarap şişesini havaya kaldırdı. "Garson? Bunu açın."

Bir garson elinde tirbuşonla gölgelerin arasından fırladı.

"Benden yemek yapmamı bekleyemezsiniz Majesteleri." Bana gülümseyerek çenesini eline yasladı. "Ne saçma bir şey."

"Sadece zerafetinizle bana eşlik etmenizi bekliyordum." Bir zamanlar Moria'nın yanında kendimi oldukça rahat hissetmiştim. Ama şimdi sadece suçluluğun keskin kenarlı kılıcını hissediyordum.

"Getirdiğim tek şey bu değil elbette. Şarap binlerce yıldır aileme ait olan bir üzüm bağından geliyor. Bir zamanlar atalarımdan biri olan Kraliçe Melusine'ye aitti."

"Ailenizin gerçekten soylu bir geçmişi var." Soylu... ve uzun süre kanla beslenmiş bir geçmiş. Açıkçası konu şaraba gelince biraz duraksadım ama yine de geri çeviremezdim.

"Bir ara size kalelerimizi gezdirmeyi çok isterim Majesteleri. Ve Dearg Due topraklarındaki üzüm bağlarını da." Moria gü-

lüksedi. “At üstünde okçulukta oldukça yetenekli olduğunuzu duydum. Bu doğru mu? Birlikte avlanmalıyız.”

“Atları severim.”

Garson iki kadehe şarap doldurdu ve masaya uzattı.

Moria kendi şarap kadehini kaldırdı ve sandalyesinde arkaya yaslandı. “Avlanmak benim en sevdiğim şey. Her öğleden sonra pratik yaparım. Çok güzel bir atım var, Nuckelavee. Diğer prenseslerin aksine, bir erkek peri kadar iyi ata biner ve nişan alırım. Diğer dişiler hakkında karar verirken oldukça seçiciyimdir ve sizin de öyle olduğunuzu duydum. Bu yüzden henüz evlenmediniz, değil mi? Seçici bir zevkiniz var.”

“Fazlasıyla yüksek standartlarım var.” *Yani, sevdiğim kimseyle yakınlaşamam.*

Öyleyse Ava hatalı bir seçim miydi?

Hayır, hakkımda ne düşündüğü konusunda gayet açıktı. Benim pozisyonumdaki biri için kendisine saygı göstermeyen birinin etrafında olmak şaşırtıcı derecede özgürleştirici hissettiriyordu.

Zengin, hoş görünümlü bir dangalak. Hepsi sahte...

Moria’nın bakışları değişti ve onu dinlemediğimi hissetmiş olabileceğini fark ettim.

Devam etmesi için cesaretlendirecek şekilde kaşlarımı kaldırdım.

“Kendi adıma,” dedi prenses, “başarı standartlarımı zayıf cinsiyete göre belirlemem. Dişi bir Yüksek Peri’nin beni etkileyebilmesi için bir erkek kadar yetenekli olması gerekir. Kusursuz biçimde ata binmeli ve nişan almalıdır. Peri klasikleri hakkında mükemmel bilgiye sahip olmalıdır. Elbette herhangi bir skandal-dan ya da toplum önünde küçük düşmekten de uzak durmalıdır.”

“Elbette.” Acaba ne diyordu?

Bir kahkaha attı. “Örneğin, toplum içinde sarhoşluk ve kabalık sayılabilecek herhangi bir grotesk gösteri, birini listemden çıkarır. Sizi o halde asla göremeyeceğimi biliyorum.”

Beni iki hafta önce bu etkinliği planlarken görseydi, bunu asla söylemezdi. Bugünden sonra da, tamamen sarhoş olup dağılmaya can atıyordum. Ama burada hoş ve çekici olmam bekleniyordu. Sıkıcı.

“Çok doğru,” dedim yavan bir tonda.

Sonra Ava’yı alenen aşağılamak için onunla ağız birliği yapıp yapmadığımı merak ettim.

“Etkileyici bir kadının deniz kızı gibi bir sesi olmalı,” diye ekledi prenses, “ve klasik arp eğitimi almış olmalı. Ama tüm bunların ötesinde, zarif ve şık olmalı, duruşu asil olmalı, zeki ve esprili bir konuşmacı olmalı. Tabii ki bu tanıma uyan pek kimse yok. Kız kardeşin Orla hariç tabii, ama aklıma başkası gelmiyor.” Dramatik bir şekilde iç çekti.

“Siz de varsınız, tabii ki.” Şarabımı yudumlarken bunu söylemem gerektiğinin tamamen farkındaydım. Moria dalkavukluktan her zaman zevk almıştı ve ben de onu her zaman memnun etmek istediğim küçük bir kız kardeş gibi şımartmıştım. Ama şimdi? Yaptığım şeyi telafi etmek için çaresizlik içindeydim. “Elbette listene çok önemli bir madde daha ekleyebilirim. Aynı zamanda kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır, acımasız bir dövüşçü olmalı.”

Amacım Moria’ya iltifat etmekti, ama bunu söylerken zihnimde bir görüntü parladı, menekşe gözleri ve soğukta kızaran yanaklarıyla çarpıcı ve vahşi bir peri...

Prensesin yanakları pembeleşti ve konuşurken koluma dokundu. “Aynı dünya görüşünü paylaştığımızı görüyorum Majesteleri. Gerçekten de birbirimize çok yakışıyoruz.”

Uzaktan bir zil çaldı ve bunun baş başa görüşmemizin sonu olduğunu anladım. Ayağa kalktım ve hafifçe eğildim. “Teşekkür ederim Moria. Sizinle zaman geçirmek her zaman çok keyifli.”

Moria süzülerek uzaklaşırken, hizmetkârlar koşuşturarak masayı yeniden hazırladılar.

O sırada Leannán Sídhe'den Etain, erkeklerin kalbini kırıp perişan halde bırakmasıyla bilinen dişi peri, Büyük Salon'a girmişti bile. Klanında Gean-Cánach denilen erkekler de vardı ama benden uzak dururlardı. Etain yaklaşırken kalçalarını kıvrarak yürümeye başladı. Elinde bir kâse kiraz vardı ve kirpiklerinin altından bana gülümsedi. Menekşe ve kayısı rengi saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu ve kıvrımlarını sımsıkı saran siyah bir elbise giymişti.

Yanıma oturduğunda dizi uyluğuma değdi. Dudaklarının arasında bir kiraz patlatıp sapını çıkarırken ağzına baktım. Benimle konuşuyordu ama aklım dün geceye, Ava'yla meşe ağacının altında oturduğumuz ana gitti, ta ki Etain elini uyluğuma koyana kadar.

“Başka insanların ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil,” dedi elini bacağımın yukarıya kaydırırken. “İstediğimi alırım. İstediğim masanın üzerinde bir kralla sevişmekse kimin izlediği umurumda olmaz.”

Dokunuşu bedenimi ısıtmıştı ama o anda bu sözleri bana Ava'nın söylediğini hayal ediyor, dolgun dudaklarını benimkilere deşdirdiğini düşünüyordum. Onu ağaca yaslamıştım, güzel ve vahşi tutsağımı, kalp atışlarının sesi, kısa nefesleri kulağıma müzik gibi geliyordu.

Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim. Bir Leannán Sídhe'nin varlığında düşüncelerim arzuyla alev alev yanıyordu. Ava'nın sıcak bir gölün kıvrılan buharında çıplakken nasıl görüneceğini düşünüyor, teninin tadının nasıl olacağını hayal ediyordum. Benden nefret ediyordu ama yine de adımı inlemesini sağlayabilirsem...

Neyim vardı benim? Görünüşe göre, sadece benden nefret eden birini istiyordum. Yanımda oturan ve uyluğumu kavrayan

bu muhteşem kadınlayken bile, aklım bana dallama diyen ve erkeklerden nefret ettiğini açıkça belli eden perideydi.

Tuhaf.

Belki de derinlerde kendimden nefret ettiğim içindi.

“Diğer periler tam anlamıyla kafayı yemiş,” dedi Etain. “Bunu görebiliyorsun değil mi? Ben bir âşığım, savaşçı değil.”

Programın sunucusu gülümseyerek kameranın önüne geçti. “Bu kelimeleri duyduğunuz için özür dilerim, millet.” Gergin bir şekilde güldü. “Ama periler kontrol edilemez, öyle değil mi? Tam da bu yüzden onları bu kadar büyüleyici buluyoruz. Şimdi, Kral Torin bir sonraki randevusu için başka bir prensesi seçti; Prenses Cleena, bu denemelerde açık ara önde olan bir isim. Bu randevuların bir parçası olarak, yarışmacı kadınlardan krala bir yiyecek getirmelerini istedik. Peri gelenğinde kraliçe, şatonun mutfağını yönetmekten sorumludur.”

Yan tarafa baktı ve birinin Prenses Etain’i götürmesi için telaşla işaret etti. Etain masadan ayrılırken ortaparmağını kamerasına doğru kaldırdı.

“İnsanların dünyasında, bugünlerde kadınların mutfakta kalmasını istediğimizi söylesem başım derde girerdi.” Kıkırdayarak kol düğmelerini düzeltti. “Görünüşe göre, geçmişe ‘eski güzel günler’ dememe de izin yok.” Bu kez daha yüksek sesle güldü ve kapılar bir kez daha açıldığında Prenses Cleena içeri girdi.

Koyu tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran nergis rengi elbisesi içinde gerçekten çok güzeldi. Çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde ışıltılı bir makyaj parılıyordu.

Ağır ağır hareket ederek masaya doğru ilerledi. Ben nasıl itaat edilmeye alışkınsam, Prenses Cleena’nın da kendisine hayranlık duyulmasına alışkın olduğu açıktı.

Muhabir alçak ve tuhaf bir sesle, “Banshee’lerin prensesi Cleena son yüzyılın en güzel peri prensesi olarak kabul ediliyor ve burada Banshee klanını temsil ediyor. Şimdi, umalım da adımı seslenmesin, çünkü bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz.” Sırıttı. “Bu, ölüm demek.”

Yanıma oturdu ve gülümsedi. “Sizi yeniden görmek çok hoş, Majesteleri.”

“Ben de sizi gördüğüme sevindim, Prenses Cleena.”

İçini çekti. “Sizin için bir şey hazırlattım, Majesteleri.” Kameraların arkasında duran birine işaret etti. “İşte burada.” Bir garson elinde altın tozuyla kaplı, minyatür bir düğün pastasıyla koşarak geldi. “Altın rengi en sevdiğimdir.” Pastaya bakıp gülümsedi. “Karamel katmanları ile yapıldı.” Dikkatini pastaya vermeden önce bir an bana gülümsedi. “Eğer siz yemezseniz, ben yerim.”

Hemen bir çatal aldı, açıkçası etkilenmiştim. Buraya lezzetli bir pastayla gelmişti, o pastayı yiyecekti ve benim ne düşündüğüm umurunda bile değildi.

Bir çatal dolusu kek almıştı ki, çatalı havada asılı kalarak öylece dondu. Gözleri karardı ve kasları sertleşti, bakışları kamera ekibine kaydı.

Ah, *Tanrım*. Kalbim duracak sandım.

Prenses Cleena sandalyesinden kalktı, bacaklarını masanın üzerine doğru sallarken kameraya bakıyordu, sarı elbisesi de onu takip etti. Sonra yere doğru kaydı, kameraya yaklaşırken zarif hareketler yapıyordu.

Ağzını açarak akıldan çıkarması güç bir ses çıkardı, uhrevi bir şarkı, sanki cehennem yağmalanıyordu ve tüm ruhlar çıkış yolunda yas tutuyordu. Sesin ürkütücü tınısı iliklerime kadar işledi.

“Christopher?” diye seslendi. “Christopher neredesin?”

Kamera elinde mikrofon tutan sıska, kahverengi saçlı bir adama döndü. Yüz hatlarına mutlak bir dehşet ifadesi kazınmıştı. Prenses Cleena ona doğru ilerledi ve tekrar adını seslendi. “Christopher?”

Adam elindeki mikrofonu büyük bir gürültüyle yere düşürdü ama prenses buna aldırmadı. Adamın üzerinde durdu ve titreyen sesi, dayanılmaz bir çığlığa dönüşene kadar gittikçe yükseldi.

Ya Christopher ya da çok sevdiği biri ölecekti.

Kamera tekrar Cleena’ya döndüğünde kendini toparlamış görünüyordu, ifadesi sakinleşmişti. Küçük bir gülümsemeyle masaya döndü ve altın pastayı eline aldı. Bana bakıp dalgın dalgın gülümsedi. “Gerçekten çok güzel görünüyor, öyle değil mi?”

Kendinden memnun bir ifadeyle salondan çıktı.

Ancak zavallı Christopher yapımcıların umurunda bile değildi, çünkü bir muhafız bir sonraki prensesle salona girmişti bile.

Kelpie klanının prensesi Alice, elinde kubbeli gümüş bir tepsiyle acele ederek ilerledi. Saçları, minik incilerle süslü zümrüt rengi bir elbisenin üzerinde parıldıyordu. Bana doğru yaklaşırken gözleri iri ve gergindi. Tepsiyi masanın üzerine kaydırды.

“Majesteleri.” Bana gülümseyerek sandalyeye ilişti ama gülüşü zoraki görünüyordu. “Size bir hediye getirdim.”

Selamlamasına rahatlatıcı olduğunu umduğum bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Bu çok hoş, Alice.”

Tepsinin kapağını kaldırdı. “Şeftalili turta. Şeftalileri çok sevdiğinizi öğrendim. Kendim pişirdim.” Büyük gümüş bir kaşık aldı ve titreyen elleriyle tabağıma biraz turta koymaya başladı. “Şeftalileri doğu serasındaki ağaçlardan topladım.” Sözcükler arasında bocalıyordu. Sonra yüzü düştü. “Yanında krema da getirecektim ama ne yazık ki süt ekşimiş.” Başını iki yana salladı. “Belki de ekşimiş dememeliydim...”

“Süt bozuk muydu?” diye araya girdim, omuzlarıma bir anda endişe çökmüştü.

“Evet.” Derin bir nefes aldı. “Bozulmaya devam ediyor.”

Sertçe başımı salladım. “Boggart’ların işi. Yeni bir kraliçemiz olduğunda diğer tüm kara büyülerle birlikte yok olacaklar.”

Şöminenin ışığı solgun yüz hatlarını ısıtıyordu. “Skandallarla dolu geçmişime rağmen katılmama izin verdiğiniz için çok mutluyum.”

Ona bakakaldım. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Alice bana skandal yaratacak biri gibi gelmemişti. “Geçmiş geçmişte kaldı.”

“Biliyorsunuz, o bir korsandı. Selkie klanından. Neredeyse onurumu çalıyordu ama endişelenmenize gerek yok çünkü babam beni sonsuza dek mahvolmadan önce kurtardı. Haftalarca ağladım, Majesteleri. Yemek yemedim, yataktan çıkmadım. Kalbim tamamen kırılmıştı. Çünkü beni gerçekten sevdiğini sanıyordum ama meğer birçok saf kelpie’yi mahvetmiş ve aslında paramın peşindeymiş. Beni perişan halde bıraktı.”

“Bunları bana anlatmana gerek yok,” dedim istediğimden daha sert bir tonda.

“Ama şimdi aşkı bulmak için ikinci bir şansım var, öyle değil mi? Hem çocuk sahibi olmayı da gerçekten çok isterim. Olabildiğince fazla. Etrafta koşuşturup ortalığı karıştıran bir dolu minik peri yavrusu. Onlara önce midilliye sonra da ata binmeyi öğreteceğim ve her gece kitap okuyacağım.”

Fakat sevgili Alice, gündemimizde gerçek aşka yer yok.

Zil çalıp Alice ayrılmak için ayağa kalktığında içim sıkıldı. Tüm bu gösteri gülünçtü, tıpkı Ava’nın tanıştığımız gün söylediği gibi.

Bakışlarım odaya giren Sydoc'a kaydı, elindeki tabakta çiğ bifteğe benzeyen bir şey taşıyordu.

Ona dokunmamın imkânı yoktu ve insan eti olabileceğinden korkuyordum.

İpeksi siyah saçlarının üzerine küçük kırmızı bir bere takmış ve saçları gibi parlak, kırmızı bir elbise giymişti. Yürürken müt-hiş siyah botlarının topukları yerde tıkırdıyordu. Yanıma uzanıp eti önüme koydu ve kanın paslı kokusu burun deliklerime doldu.

Kirpikleri kömür gibi siyah ve alışılmadık derecede uzundu. “Majesteleri. Yıllar önce beni kurtardığınızı hatırlıyor musunuz? Karnon Ormanı’nda, siz avlanırken. Bazı asi Redcap haydutları beni kovalıyordu. Hepsini katletmişsiniz.”

Hafızamın derinliklerinde silik bir anı belirdi; elbisesi yırtılmış, siyah saçlı bir kadın. Sis in içinden, çıplak göğüsleri kanla kaplı üç vahşi Redcap son sürat koşuyordu.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. “O siz miydiniz?”

Başını salladı. “Ve o zaman sizinle evlenmem gerektiğini anlamıştım. Çünkü beni güvende tutabilecek kişi sizdiniz.”

Kanım dondu.

Ah, hayır Sydoc. O ben değilim.

“Redcap Krallığı’nda işlerin nasıl olduğunu biliyorsunuz,” diye devam etti. “Ablam Igraine yeterince kana susamış olmadığını açıkça gösterince babam onu gölde boğdurdu ve cesedini kalenin duvarına astılar.”

Beynimdeki kan çekilmeye başlarken küçük krallıkların kendi yasalarını geliştirmelerine gereğinden geniş çaplı bir izin verip vermediğimi düşündüm.

“Ama buradaki kültür çok hoş,” dedi. “Sanat, müzik ve kitaplar var. Her şey başkalarını katletmekten ibaret değil.”

Başım la onayladım. “Düellolar hariç.”

Gözleri parlayarak koluma dokundu. “Sizi şatomuzun duvarında asılı duran portrenizi gördüğüm günden beri seviyorum ve beni Karnon Ormanı’nda kurtardığınız o gün, emin oldum. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Hayatımda hiç o kadar güvende hissetmemiştim. Onları öylesine hızlı ve ustaca katlettiniz ki.”

Garsona Moria’nın getirdiği şarap şişesini getirmesi için işaret ettim ve bana bir bardak daha doldurdu. “Evet, umuyorum ki turnuvalar Seelie için en iyi kraliçeyi seçmeme yardımcı olacak. Çünkü o yalnızca benim eşim değil, diğer altı klanın da kraliçesi olacak.”

Uzun tırnaklarını masada tıkırdattı. “Ama Ava’da bir sorun olduğunu görüyor olmalısınız, öyle değil mi?”

İşte *bu* şaşırtıcıydı. “Ava mı?”

“Sadece insanların arasında yaşamış olması değil. Hareket etme biçimi... Örneğin biz Redcap’ler avcıyız. Hareketlerimiz ahenklidir. Onun hareketleri ise ne insanlara ne de bize benziyor. Bazen kıpırdamadan öylece duruyor. Heykel gibi. Bu *sinir bozucu*.”

Benim kefaret bebeğim...

Bunların kendi bedbaht dünyasından kaçmaktan başka bir şey düşünemeyen bir prensesin çaresiz sözleri olduğunu düşündüm.

Sizi portrenizi gördüğüm günden beri seviyorum.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Beni sadece duvarlarından ablasının cesedi sarkan acımasız kaleden çıkış bileti olarak görüyordu.

Selkie’lerin prensesi Eliza salona girdiğinde Moria’nın getirdiği şişenin yarısından fazlasını içmiştim ve asla grotesk ya da halka açık bir sarhoşluk gösterisine dahil olmayacağıma dair öngörüsünü her an boşa çıkarabilirdim.

Eliza mavi-yeşil, aşırı süslü bir balo elbisesi giymişti ve içeri yürürken elbisesi arkasından sürünüyordu. İnciler ve deniz kabuklarıyla süslü yeşil saçları başında toplanmıştı ve şömineden

yansıyan ılık bronz teninde dalgalanıyordu. Dudaklarını bir çizgi halinde bastırmış, kararlı bir şekilde kaşlarını çatarak yürüyordu. Burada olduğu için benden daha heyecanlı görünmüyordu.

Yüzünde sert ve kararlı bir ifadeyle bir turta taşıyordu.

Sandalyesini çektim ve yanıma oturdum. Göz teması kurmadan turtayı kesmeye başladı. "Bana eşsiz bir tat alma duyunuz olduğu söylendi. Kendi adıma, çok fazla tatlılığın bayağılığından uzak, bu kadar güzel böğürtlenleri tatmayalı yıllar olmuştu."

Bir garson masaya hızlıca iki porselen tabak bırakıp gözden kayboldu. Eliza bıçağı kullanarak tabağıma bir parça turta bıraktı, turta dağılınca kaşlarını çatı.

"Muhteşem görünüyor."

Sonunda gözlerime baktı. "İlgi alanlarınızı inceledim, Majesteleri. En sevdiğiniz kitapların listesini çalıştım, şiirden pek anlamam ama sevmek için elimden geleni yapacağım."

Kendime bir bardak daha şarap doldurarak zihnimin salonun dışına sürüklenmesine izin verdim. İlgi alanlarımın listesini nereden bulmuş olabilirdi ki?

"Ben konuşurken gözlerinizin etrafa kaydığını fark ettim," dedi aceleyle. "Ama bir kralın fazla istekli görünemeyeceğini düşünüyorum, aksi onu zayıf gösterir. Metanetinizi ve bilgece karar alma yetinizi takdir ediyorum."

Zil tekrar çalıp da Ava salona girdiğinde korkunç bir rahatlama hissettim. Kurşuni renkte narin bir elbise giymişti. Elbisenin kumaşı şeffaftı ama öyle katmanlıydı ki altından vücudunu görmek için yanıp tutuşuyordum... Aslında herkesin odadan çıkmasını emretmek, o narin kumaşı yırtmak, kalçalarını kavrayıp güzel vücudunun her santimini keşfetmek istiyordum. Her nasılsa, onun nelerden hoşlanacağını bildiğimi sanıyordum. Ona peri olmanın, bir kralın gücüne boyun eğmenin ve kendini coşku içinde kaybetmenin ne demek olduğunu öğretmek istiyordum...

Hayır, eğer lanetlenmiş olmasaydım, ona peri olmanın yanlış bir şey olduğunu öğreten her kimse onu unuttururdum. Ava kalp kırıklığının izlerini taşıyordu, bundan sorumlu insan aptalı tamamen unutana ve düşüncelerini sadece kendi adımla doldurana kadar vücudunun şehvetli bir heyecanla çarpmasını sağlayabilirdim. Eğer lanetlenmiş olmasaydım, onun adını unutana kadar sevişirdim Ava'yla.

Ah, Tanrım. Buna bir son vermeliyim. *Lanet olsun, odaklan.* Kendimi kaybediyordum. Çünkü gerçek şu ki, lanetlenmişim.

Belki de kontrolden çıkan şey sadece içimdeki şehvetti. Bir kralın fethetme, evcilleştirme, tebaasının bedenlen ve ruhen kendisine tapmasını sağlama dürtüsü.

Öyle değil mi?

❧ 20 ❧

AVA

Oymalı meşe duvarları ve köşeli bir U şeklinde devasa bir masası olan Büyük Salon'a girdim. Bakışlarım korkunç bir duvar halısına, ormanda başı kesilmiş şeytani yaratığa kaydı.

Kamera ekibi ortada duruyordu, ışıklar ve kamera Kral Torin'e çevrilmişti. İçeri girdiğimde ayağa kalktı, beni başıyla hafifçe selamladı, solgun gözleri üzerimdeydi.

Televizyon sunucusunun beni tanıttığını duydum ve dehşete düştüm, izleyicilere benim dağınık, sarhoş sinir krizimi hatırlattı.

Görünmez olmayı dileyerek boş sandalyeye oturdum.

"Kesinlikle hiçbirimiz Ava'yı burada görmeyi beklemiyorduk. Ne de olsa kendini insan kurallarına göre oynayan bir peri ilan etmişti ve turnuvaların utanç verici olduğunu söylemişti. Utanç verici olanın ne olduğunu bilen biri varsa o da Ava Jones'tur. Ağzından kaçırıldığı sözler viral oldu ve dünyanın her köşesinde alay konusu haline geldi."

O an ortadan kaybolmayı umarak başımı ellerimin arasında aldım.

“Onun sözleriyle,” diye devam etti muhabir, “Kral Torin’in hayatı insan medeniyetinin semtikademi sayılır. Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum ama iltifat ettiğini zannetmiyorum. Özellikle de ona güzel ve zengin bir...” Muhabir sırtarak Torin’e baktı sonra tekrar kameraya döndü. “Alıntıyı tamamlamak istedim ama gündüz yayınında buna izin verileceğini sanmıyorum. Esas merak ettiğimiz şu, Ava bu gece viskinin tamamını içip bize yeni bir...”

“Bu kadarı yeterli, teşekkürler.” Torin’in sağ tarafımdan gelen emredici sesi beni şaşırtmıştı.

Ona baktım. Yüzünden öfke okunuyordu ve gözleri dosdoğru muhabire kilitlenmişti.

“Görünüşe göre kraliyet bekârımız artık içkisini tatmak istiyor,” dedi zoraki bir sırıtışla. “Bir kralın yoluna çıkmak asla âdetim değildir.”

Kameraların görüş alanından çıkar çıkmaz gülümsemesi silindi.

Muhabirin hakkımda çizdiği resim zihnimde dönerken bir an için donup kaldım. Elbette zamandan çekip alınmış tek bir an için resmettiği şey tamamen doğrudu ve tüm dünyaya yayılmıştı bile.

Ama ben tek bir geceden ibaret değildim.

Şu anda Andrew’un bu takdim şekli hakkında ne düşündüğüne bir an bile takılmamalıydım yoksa bu düşünce beni tamamen tüketecekti.

Kendimi düşüncelerimden sıyırmayı başardığımda Torin’i kaşlarını kaldırmış endişeyle bana bakarken buldum. “Bana neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum, Ava,” dedi sessizce.

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi önüme serilen kokteyl malzemelerine dikerek barmen moduna geçtim.

Önümde büyük bir şişe çavdar viskisi, daha küçük bir vermut kabı, bir şişe Angostura Bitters, buz küpleri olduğunu umduğum yalıtımlı bir kap, paslanmaz çelik bir çalkalayıcı, bir Hawthorne süzgeci, bir jigger ölçü kabı, bir soyma bıçağı, limon dolu bir kase, bir kokteyl bardağı ve istemiş olduğum Maraschino kokteyl kirazlarıyla dolu küçük bir kap duruyordu. Malzemeleri eksiksiz görünce rahatladım.

“Daha önce hiç Manhattan içmiş miydiniz?” Boğazımı temizledim. “Majesteleri?”

“Hayır.” Torin kaşlarını kaldırdı. “İsmi insan şehrinden almış, eğer yanılmıyorsam.”

Ona bakıp gülümsedim. “Yıllar önce ilk orada yapılmaya başlanmış. Viktoryen dönemde. Viski sevdiğinizi biliyorum çünkü Golden Shamrock’ta viski sipariş etmişsiniz.”

“Buna dikkat ettiğini fark etmemiştim.”

“Ah, dikkatim tamamen sizdeydi.” Ona gülümsedim, sunucunun korkunç takdimini gerçekten unutmaya başlamıştım. “Ne sipariş edeceğinizi görmek için merakla beklemiştim.”

“Scotch favorimdir.”

Başımı salladım ve aslında hafifçe yanık viski gibi koktuğunu fark ettim. “Bu çavdar viskisi, ama seveceğinizi düşünüyorum. Size ilk bardağınızı hazırlayacak, az çalışan ve sorumluluk sahibi olmayan barmen benim.”

İçten bir gülümsemeyle bana baktı.

Şişenin kapağını çatırdatarak açtım ve çalkalayıcıya iki ölçek viski döktüm. “Bu bir kokteyl hazırlama kabı. İnsanların en iyi icatlarından.”

“Burada da bir tür kokteyl yaptığımızı söyleyebilirim. Ama biz büyü kullanırız.”

“İnsan dünyasında büyü yok, tüm araçlar tam da burada devreye giriyor.” Çalkalayıcıya bir ölçek vermut koydum. “Güçlendirilmiş şarap.”

Torin birkaç damla Angostura bitters ekleyip buz kabından beş buz çıkarırken beni izledi.

“Geleneksel olan karıştırmaktır,” dedim, “ama tıpkı büyük James Bond gibi ben de çalkalanmış severim.”

“İlginç,” dedi Torin beni dikkatle izlerken. Daha önce kimseyi gerçek bir kokteyl yaparken görmediği belli oluyordu.

Karıştırıcının şeffaf kapağını kapatıp çalkalamaya başladım. Buz küpleri metale çarparken tuhaf biçimde fazla gürültü çıkarıyorlardı ama en azından kendimi yeniden rahatlamış hissediyordum. Shalini gerçekten zekice davranmış, bana iki kez düşünmem gerekmeyeceğini bildiği bir görev ayarlamıştı.

Kokteyli salladıktan sonra kapağı açıp Hawthorne süzgecini kullanarak kokteyl bardağına boşalttım.

“Kendine de bir kokteyl hazırlamayacak mısın?” diye sordu.

Başımı salladım. “Zaten tüm dünya alkolik olduğumu düşünüyor. Sabahın onunda kokteyl içmem durumu iyiye götürmez.”

Torin güldü. “Bu sabah içtiğim onca şarabı düşünecek olursak beni çoktan yargılamaya başlamışlardır.”

Dalga mı geçiyordu? Bu kadar zengin ve yakışıklı bir adam benden çok daha fazlasını yapsa da imajı hasar almadan kurtulabilirdi.

Bardağa uzandı ama elini ittirdim. Parmaklarımız birbirine değdiğinde kolumdan aşağıya akan tuhaf bir heyecan titreşimi hissettim.

“Süslemem gerekiyor.” Kokteyl kirazlarından birini kopardım ve sonra tabaktaki bıçağı kullanarak bir limonun kabuğundan ince bir şerit kestim. Bardağın üzerinde bir tur çevirdim, sonra da içine attım.

“Bunu yapman önemli mi?” diye sordu.

“Aromayı güzelleştiriyor.”

“Büyüleyici.” Bardağı burnuna yaklaştırıp gözlerini benden ayırmadan kokuyu içine çekti. “Güzel aromaları severim.”

Sesinin kadifemsi tonu tenimin şehvetle ısınmasına sebep oldu ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Gözlerini kapatıp bir yudum aldı ve içkinin tadını iyice hissetmek için bir süre dilinde yuvarlayarak bekletti. Sonunda şaşırtıcı derecede solgun gözleri tekrar açıldı. “Enfes olmuş, Ava.” Keskin bir nefes aldı. “Şimdi neden bana Golden Shamrock’ta tam olarak ne olduğunu anlatmıyorsun?”

Ona dehşetle baktım. Bunu gerçekten merak ediyorsa neden şimdi, kameralar önünde sormayı seçmişti? Bu konuyu unutmak istediğimi bilmiyor muydu?

Kameraya göz atıp yutkundum.

“Hikâyeyi bir de senden dinlemek isterim,” dedi. “Çünkü bir haftadan uzun süredir buradasın ve o gece tanıştığım insandan çok farklı yönlerini gördüm.”

O an bana bakışını yakaladım ve aslında bana tüm dünyanın önünde kendimi temize çıkarma şansı verdiğini anladım. Her ne kadar herkesin o videoyu unutmasını istesem de bu asla olmayacaktı.

Derin bir nefes aldım ve kokteyline uzandım. “Tüm bunlara gireceksem bundan bir yudum almam gerekebilir.” İçerken gözlerimi kapatıp alkolün boğazımı yakışını hissettim.

Nereden başlasam?

“Seninle tanıştığım gece, Torin, aslında benim doğumgünümdü. Ya da en azından annem Chloe beni evlat edindiğinde o günün doğumgünüm olduğuna karar vermişti. Kesin tarihi hiçbir zaman öğrenemedik çünkü beni yaklaşık altı aylıkken bir insan hastanesinin önünde bulmuşlar. Sanırım annem bana

tg: @noyaebook

kendimi normal ve ait hissettirmek konusunda her zaman çok kararlı olduğu için doğumgünü partileri konusunda aşırıya kaçmayı severdi. Dev pastalar, sihirbazlar, yirmi beş çocuk misafir... Sanırım bunun arkadaş edinmeme yardımcı olacağını düşünürdü. Lise zamanlarımda bile doğumgünlerim Karayipler veya Paris tatili gibi abartılı kutlamalarla geçerdi. Tüm bunları yapmasına elbette gerek yoktu ama muhteşem anılarımız oldu.”

Gözlerimi Manhattan’a diktim ve niyetlendiğimden çok daha fazla geriye gittiğimi fark ettim, kalbim sızlamaya başlamıştı. “Her neyse. Ben üniversitedeyken annem öldü. Hiç beklenmedik bir anda oldu ve...” Manhattan’dan bir yudum daha içtim. “O dönemki erkek arkadaşım annemin yokluğunun beni fazla üzmemesi için doğumgünlerimi özel hale getirme işini üstlendi. Bana yemek hazırlar ve pasta yapardı. Yıllar geçtikçe doğumgünleri özelliğini yitirmeye başladı ama zaten yaşlandıkça olan budur. Bu yüzden dışarıdan yemek alıp evde film izlemeye karar verdik. Benim için gayet iyi bir plandı. Esas önemli olan birlikte bir aile kurmayı planlamış olmamızdı. Artık annem orada olmadığına göre yeni ailemizde doğumgünlerinde şımartabileceğim kendi çocuklarım olacaktı.”

Salon fazlasıyla sessizdi ve tüm bunları kameralar önünde anlattığıma inanmakta güçlük çekiyordum. Ama tüm dünya beni dinliyormuş gibi hissetmiyordum. Sanki yalnızca Torin’e anlatıyordum ve beni öylesine dikkatle dinliyordu ki mükemmel dinleyici kitlem ondan ibaret olabilirdi.

“Ruh ikizi olduğumu söylerdi ve bir sürü plan yapmıştık,” diye ekledim. “Onun işletme okuyabilmesi için bir barda çalışıyordum. Ev kredisini ödüyordum. O da sonrasında kendi barımı açmama yardım edecekti. Bara annemin adını verecektim. Chloe’nin Yeri.” Gülümsedim. “Planım buydu.”

Torin'in kaşlarının ortasında bir çizgi belirdi. "Peki doğumgününde ne oldu? Tanıştığımız gece?"

Manhattan'a tekrar uzandım ve dünyanın geri kalanının hakkında ne düşündüğünü artık umursamayarak yarısını bitirdim. "Doğumgünümde Torin, eve geldim ve erkek arkadaşımı iki yıl önce tatilde tanıştığı bir sarışınla çıtırçıplak, yatakta yakaladım. Görünüşe göre artık onunla ruh ikizi olmuşlardı ve planladığım her şey ellerimden uçup gitmişti. Ailem, abartılı doğumgünleri olacak çocuklar, arka bahçe barbeküleri ve annemin adını vereceğim bar. Bu yüzden Golden Shamrock'a gittim ve her şeyi unuttak kadar sarhoş olmak istedim. En azından denedim."

Kral Torin bana baktı, çenesindeki bir kası sıkıyordu. "Ama o şerefsizin kredisini ödemişsin."

"Ah, evet." Güldüm. "Gerçek aşkı bulduğu için onun adına mutlu olmam gerektiğini söyledi."

"Sözleşmenizi bozdu." Sesinde beni biraz geren sessiz bir öfke vardı.

"Yani, aslında yazılı bir sözleşme değildi."

Bir kaşını kaldırdı. "Ama barı açmana yardım edeceğine söz vermişti. Sana iki yıl boyunca yalan söyledi. Ne tür bir sefil dolandırıcı bunu yapar? Bana adını ver, bu işi halledeceğim."

Gözlerim panikle büyüdü. "Hayır, teşekkür ederim. Her işte bir hayır vardır, öyle değil mi? Sonuçta şimdi burada, Peri Ülkesi'ndeyim. Böylesi daha iyi oldu."

Bir anda durdu, kelimelerini seçiyora benziyordu. "Burayı seviyor musun?"

Cevabım beni bile şaşırttı. "Evet, gerçekten seviyorum. Başlangıçta buraya ait olmadığımı dair bir hisse kapılmışım. Şatonun duvarlarının bile varlığıma itiraz ettiğini düşünüyordum. Ama başka perilerin arasında olmaktan keyif almaya başladım."

Bir süre daha duraksadı ama sonunda dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Bizler vahşi yaratıklarız ve tam da bu yüzden sen buraya aitsin,” diye mırıldandı. Bileğime dokunmak için uzandı ama dokunur dokunmaz koluma doğrudan buz enjekte edilmiş gibi hissettim.

“Ayy,” diye sızlandım kolumu uzaklaştırarak.

Kral Torin’in gözleri büyüdü ve gözlerinde ölümcül bir soğğun titreştiğini gördüm. Odaya bir ürperti yayıldı, az önce ne olduğunu tam olarak anlayamamıştım.

Ama ben başka bir şey söyleyemeden randevumuzun sona erdiğini bildiren zil çaldı.

❧ 21 ❧

AVA

O gece, on bir gündür ilk kez Torin beni çalıştırmak için odama gelmedi. Şaşırdığımı, hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim.

Onu neden özlediğimi bilmiyordum. Bana son derece açık şekilde birini sevmekle ilgilenmediğini, zaten kimseyi sevemeyeceğini söylemişti; beni seçme sebebinin zaten benden hoşlanmaması olduğunu. Shalini'nin deyimiyle ancak peri bir seks arkadaşı olabilirdi.

Belki de sadece savaşmanın heyecanından hoşlanmıştım.

O gece şato bomboş gibiydi.

Soğuk hava tenimi ürpertti ve sadece burnum açıkta kalacak şekilde battaniyemi çenemin üzerine çektim. Günün çoğunu Shalini ile kitap okuyarak geçirmiştım ve Torin pratik yapmak için beni almaya gelmemiştı.

Shalini, hakkımda söylenenleri görmek için sosyal medyada ve internet gazetelerinde geziniyordu. Neler konuşulduğunu bilmek istemesem de görünüşe göre bugünkü canlı randevudan

sonra izleyicilerin favorilerinden biri olmuştum. Aldatana antipati duydukları için sarhoş geceme dair kamuoyu algısı yumuşamıştı. Şimdiden Andrew'un kimliğini araştırmaya başlamışlardı ve bu konuda bir parça suçluluk hissediyordum. Ona kızgındım ama herkesin önünde ateşe atılmanın pek eğlenceli olmadığını biliyordum.

Elmas bölmeli pencereden kömür siyahı gökyüzüne baktım. Bu gece, bulutlar ayı gizlemiş ve yıldızları karartmıştı.

Şöminedeki ateş zayıflamış, birkaç köze dönüşmüştü. Dürüst olmak gerekirse, bu küçük odayı gerçekten sevmiştim. Hissettiği sıcaklığı, küçük pencereden görünen manzarayı. Şatonun devasa odaları ve uzun koridorlarının aksine burası kuytu ve güvenli bir yerdi. Gitgide daha fazla buraya ait hissetmeye başlamıştım.

Bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim, minik kar taneleri cama düşüp eriyorlardı.

Sıcaklığın keyifli hissiyle yatağın içine sokuldum, gözkapaklarım yavaşça ağırlaşarak kapandı.

BENİ NEYİN UYANDIRDIĞINDAN EMİN DEĞİLDİM. CEREYAN olamazdı çünkü oda uykuya daldığım zamanki kadar soğuktu ve serin yerlerde uyumayı severdim. Işık da değişmemişti. Belki de bir sestti. Ahşap döşemenin ya da kapı menteşelerinin gıcirtısı...

Ama bu sadece bir ses değildi. Bir terslik olduğunu hissedebiliyordum.

Odaya bakındım ama fazla bir şey göremiyordum. Dışarıda gökyüzü hâlâ bulutluydu; içerideki ışık ise fazlasıyla loştu.

Yavaşça Shalini'nin yattığı geniş odanın kapısını araladım ve kapı eşiğinde durup etrafı inceledim. Şöminede kısık bir ateş yanmaya devam ediyor ve her şey yerli yerinde görünüyordu; Shalini uyurken göğsü yükselip alçalıyordu, gölgeler sessiz köşelerde toplanmıştı.

Koridorun kapısı ses çıkarmadan yavaşça açıldı ve ne olup bittiğini izlemek için odamın karanlığına geri döndüm. Kapının önünde siluet halinde bir figür duruyordu. Bu da nesi?

Davetsiz misafir uzun bir süre beni inceledi, bense biraz daha geriye çekilerek kıpırdamadan durdum. Shalini'nin yatağına doğru ilerledi, uzun boyluydu ve gölgelere bürünmüştü.

Elinde parlayan hançeri görünce nefesim kesildi.

Kahretsin. Hiçbir silahım yoktu.

Bağırabilirdim ama o zaman panikleyip Shalini'ye saldırabilirdi. Onu uyarmak istemiyordum. Siluet yatağın ayakucuna doğru ilerledi, siyah gölgesi çarşafların üzerinden duman gibi süzülüyordu.

Yatağımın başucundaki küçük sihirli sis şişesini kaptım ve diğer odaya daldım. "Shalini, uyan!"

Siluet bana bakmak için döndüğü an iksiri yüzüne fırlattım. Bir anda odaya dolan kalın sis Shalini ve beni saldırgandan gizledi. Shalini çığlık attı, bir kaosun içine uyandığı için mantıklı olan da buydu, ama soğuk, nemli sisin içinde onu göremiyordum.

"Shalini!" diye bağırdım. "İyi misin?"

Ayak sesleri taş zeminde yankılandı ve bir kapı çarpıldı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı Shalini.

Parmaklarım yatak direklerinden birine değene kadar yoğun sis bulutunun içinde sendeleyerek ilerledim. "İçeride biri vardı."

Kapı açıldı ve sisin içinden Aeron'un sesi duyuldu. "Burada neler oluyor böyle?"

Buz gibi bir rüzgâr esti ve sisin bir kısmı dağıldı. Tüylerim diken diken oldu, döndüğümde Torin'in gümüşü bir büyüyle çevrili halde kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Bir kılıç taşıyordu. Ve büyük bir şaşkınlıkla üzerinde sadece siyah iç çamaşırının olduğunu fark ettim.

Biçimli, kaslı göğsünü ve omuzları ile pazıları üzerinde kıvrılarak, köprücük kemiklerinde birbirine dokunan koyu renkli dövmelelerini görünce nutkum tutuldu. Soyut desenler, meşe dallarının kıvrımlı, engebeli çizgilerini andırıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Torin. Vücuduma bakarken neredeyse onun kadar çıplak olduğumu fark ettim; üzerimdekiler siyah iç çamaşırı ve ince bir gecelikten ibaretti.

Sanırım artık hepimiz birbirimizi daha yakından tanımaya başlamıştık.

“Odada hançerli biri vardı.” Gördüklerimin rüya olmadığını umarak derin bir nefes aldım. “Sis iksiri dışında bir silah bulamadım ama onu Shalini’nin yatağının yanında dikilirken gördüğüme eminim. Oda sisle dolduktan sonra kaçarak uzaklaştığını duydum.”

Aeron çoktan etrafı aramaya başlamıştı, mobilyaların altına ve perdelerin arkasına bakıyordu. Tıpkı Torin gibi o da yalnızca iç çamaşırıyla ve sağ eline bir kılıç almıştı. Sağ kolundaki dövmede havalanmakta olan bir karga sürüsü vardı.

Torin taşların üzerinden yanıma doğru geldi. Shalini’nin şöminesinden gelen loş ışık çıplak göğsünü aşağıdan aydınlatıyor ve gölgeler kaslarının çizgilerini okşuyordu.

“Kapıya bir nöbetçi koyacağım,” dedi. “Sen ve Shalini yanınızda koruma olmadan odalarınızdan çıkmayın. Aeron bu gece odanın dışında nöbet tutacak ve ben de kaleyi arattıracağım. Adamın neye benzediği hakkında bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?”

“Sanırım bir pelerin giymişti.” Gözlerimi ovuşturdum. “Kapının kilitli olduğunu sanıyordum.”

Torin derin bir nefes aldı. “Belki kilitleri kırmakta yeteneklidir ama benim sihrimi aşamaz.” Kapıya döndü ve avucunu ahşaba doğru bastırdı. Büyülü peri dilinde konuşmaya başladı-

ğında elinin etrafı soğuk bir ışıkla parlamaya başladı. Işık gide-
rek parlaklaştı ve kırağı dalları ahşabın üzerinde gezindi. Kral
Torin daha hızlı konuştu ve kırağı garip şekillerde kıvrılıp dön-
meye başladı. O durduğunda, kırağı kör edici bir ışıkla parladı.
Gözlerimi açabildiğimde, parlayan kırağının kaybolduğunu fark
ettim.

Geriye adım attı ve dönüp bana baktı. “Bundan sonra bu oda-
ya dördümüzden başkası giremez. Adamı aramak için şatonun
her tarafına devriyeler yerleştireceğim ama en çok güvendiğim
perinin Aeron olduğunu unutma.”

Shalini’yi gözlerini Aeron’a dikmiş halde yakaladım, yüzün-
deki ifade aylardır ilk defa yemek görmüş açlıktan kırılan bir ka-
dını andırıyordu. Aynı şeyin benim yüzümden de okunmadığını
umdum.

Torin kılıcını kapının yanına, duvara dayadı. “Bunu burada
bırakacağım. Aeron, bütün gece nöbet tutabilecek misin yoksa
başkalarını da göndereyim mi?”

Shalini elini kaldırdı. “Odanın içinde beklese? Yani, böylece
daha rahat edebilir.”

“Hayır,” dedi Kral Torin. “Birincisi, kapıda beklemeden önce
odaya giren kişiyi aramasını istiyorum. Ayrıca kimsenin, onun bekâ-
ret yeminini bozduğu gibi yanlış bir izlenime kapılmasını istemeyiz.”

“*Nesini?*” Shalini’nin suratı ona WiFi şifremin “şifre” olduğu-
nu söylediğim ana benzeyen bir dehşet ifadesine büründü.

Torin’in bakışları gözlerime kayd, sonra sadece bir anlığına
vücudumda gezindi ve dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığını gör-
düm. “İyi uykular. Sabah sizi kontrol etmek için tekrar gelirim.”

❧ 22 ❧

AVA

Odama kehribar rengine çalan inci gibi sabah ışığı oldu. Gözlerimi ovuşturdum, dün geceki olaylar hâlâ bir rüya gibi geliyordu. Buraya elinde hançerle kim gelmiş olabilirdi? Zihnimden geçenlere omuz silktim ve şifonyerin çekmecelerinden birini açtım.

Peri Ülkesi'ndeki kadınlar için temel olarak iki seçenek vardı: Güzel balo elbiseleri ya da deri taytların üzerine giydikleri bluz ve deri ceketler. Kahverengi deri pantolon ve kolları kabarık ipeksi beyaz bir gömlek seçtim. Giyindikten sonra saçlarımı at kuyruğu yaptım.

Shalini'nin odasına girdiğimde o çoktan giyinmiş, yatağında kahve içiyordu. Kucağında telefonuyla oturuyordu. Fincanından buhar yükseliyordu, yatağındaki battaniyeler tozluklarının çevresinde kıvrılmış bir yuva gibi görünüyordu.

Kahvesinin ardından bana baktı. "Bekâret yemini mi? Bunu kim yapar ki? Kralı korumaya odaklanması içinmiş. Açıkçası bu şimdiye kadar peri kültürü hakkında öğrendiğim en berbat şey."

Yatağının yanındaki küçük sehpa yöneldim ve kendime kremalı bir bardak kahve koydum. “Dışarıda başka bir sürü peri var, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama ondan hoşlandım. Dün gece kapının ardındayken onunla konuştuk. Caitsith adında bir kedisi var ve kendi ekmeğini yapıyor. Çok fazla şiir okumuş, Ava. Nehir kenarındaki çınar ağacının altında şiir kitapları okuyormuş. Bana orayı göstereceğini söyledi.”

“Peki ya yemini?” Kahvemi yudumlayarak yatağın kenarına oturdum.

Bağdaş kurmuştu, uzun siyah saçları ipeksi, mavi gömleğinin üzerine dökülüyordu. “Yeminler bozulabilir ve biliyorsun, mücadeleyi severim. O tıpkı... ateşli bir rahip gibi.” Bana bakıp gülümsedi, öyle göz alıcıydı ki bunu başaracağına şüphem yoktu. Sonra birden yüzü düştü ve telefonunu kaldırdı. “Sana bunu söyleyip söylememem gerektiğinden emin değilim ama Andrew bana büyük harfli mesajlar gönderip duruyor.”

Ona baktım. “Ne için?”

Reddit’teki hayranların onun bilgilerini ele geçirdiğinden beri sokakta tacize uğruyormuş, hatta sanırım ölüm tehditleri alıyormuş.

Yutkundum. “Kahretsin. Yani... Ona kızgınlığım ama ölüm tehditleri almasını istemedim. Kim olduğunu bulabileceklerini düşünmemiştim.”

“Bu senin hatan değil, Ava. O şerefsizin teki ve şerefsiz olmanın sonuçlarıyla yüzleşiyor.”

Kapı çalındı ve kalkıp açtım. Kral kapı eşiğinde bu kez gri gömlek, siyah pantolon ve çizmeler içinde, tamamen giyinik halde duruyordu. Başında, dikenli ağaç dalları gibi birbirine dolanan gümüş tellerden yapılmış bir taç parıldıyordu. Aeron da yanında duruyor ve yorgun görünüyordu. “Günaydın, Ava,” dedi

Torin. “Biraz uyuması için Aeron’a izin vermek istedim ama kendini bu işe adanmış görünüyor.”

Aeron’ın gözleri Shalini’ye kilitlenmişti. “Beni burada isteyip istememeniz umurumda değil. Bugün sizi güvende tutacağım.”

Shalini omuz silkti. “Güzel. Bize şatoyu gezdirmeye ne dersin?” Kedi gibi bir zerafetle yataktan kalktı ve az önceki göz kaşırtıcı gülümsemesini bu kez Aeron’a fırlattı.

Aeron başını salladı. “Öylece ortalarda dolanmak güvenli olmayabilir.”

“Buraya macera için geldik,” dedi Shalini.

“Ben de size katılırım,” dedi Torin. “Ben yanınızdayken kimse size saldırmaya cesaret edemez.”

Beyaz pelerinimi kaptım ve omuzlarıma geçirdim.

Aeron kapıyı açtı. “Ne görmek istiyorsunuz?”

Esintili koridora adımımı attım. “Sihirli tahtları yakından görebilir miyiz?”

“Nasıl istersen, kefareti bebeği.” Torin bizi koridorda yönlendirerek, karlı avluya bakan kafesli pencerelerin önünden geçirdi.

Dar bir merdiven boşluğuna döndü. “Kral Finvarra bu kaleyi üç bin yıl önce klanları birleştirdikten ve toprakları buradaki yaratıklardan aldıktan sonra inşa etti. Tamamını gördüğümünden bile emin değilim. Buradaki her geçidi keşfetmeyi bitiremeden öleceğimden şüpheleniyorum. İşte tam da bu yüzden henüz odanıza giren suikastçıyı bulamadık.”

“Bazı efsaneler var...” Aeron tam arkamdan lafa girdi, sesi taşlarda yankılanıyordu. “İlkbahar Tanrıçası Ostara’ya göre bir zamanlar bahar bu toprakları kutsamış ve şato toprağın kendisinden yükselmiş.”

Torin bizi bir alt kattaki salona yönlendirirken bana kaçamak bir bakış attı. “Tabii tanrılara inanıyorsanız.”

Omuz silktim. “Neden olmasın? Burada yeterince tuhaf şey gördüm, tanrıları da listeye ekleyebiliriz.”

“Eğer tanrılara inanıyorsan,” diye ekledi Torin, “öyleyse Torin’in hükümdarlığını emrettiklerine de inanmalısın.”

“Televizyon kraliçesi de gücünü Ostara Tanrıçası’ndan mı alacak?” dedim.

Aeron güldü. “Şahsen ben yıllık bahar festivalinin sadece perilerin ormanda düzüşmesi için bir bahane olduğunu düşünüyorum-”

“Aeron,” dedi Torin sözünü keserek.

“Affedersiniz,” dedi Aeron. “Ormanda zina yapmaları için.”

Torin ona sert bir bakış attı. “Bekâret yeminini gözden geçirmemiz gerekiyor olabilir. Dikkatini artırmaktan çok dağıtıyor gibime geliyor.”

Torin bizi ışıldayan, beyaz bir avluya çıkardı. Bakışlarım buz sarkıtlarının süslediği, geyik ve yılan resimleri oyulmuş karanlık taşlardan oluşan şatonun duvarlarında gezindi. “Üç bin yaşında gibi görünmüyor.”

“Çünkü tanrılar tarafından kutsandı.” Torin bana bakmak için döndüğünde, yükselen sabah güneşi teninde geziniyor, ona dünya dışı bir ışıltı veriyordu.

Hava buz gibiydi, pelerinime daha sıkı sarıldım.

Aeron, Shalini’nin koluna girdi ve ona avluyu dolaştırarak duvarlardaki heykellerin mistik anlamlarını açıklamaya başladı. Kış güneşinde parlayan merceklerin ışığı gözüme çarptı, tam beklediğim gibi, kamera ekipleri bazı kulelerde yerlerini almıştı.

“Normalde bu şovlar böyle çekilmez,” dedim. “Kameralar çok uzakta.”

“Peri Ülkesi’nin kralı benim ve özel alanıma daha fazla girmelerine izin vermeyeceğim. Mikrofon takmayı ve beni yirmi

dört saat boyunca takip etme isteklerini de reddettim. Uzaktan çekim yapıp istedikleri eğlenceyi alabilirler. İhtiyacım olan parayı alacağım ve bunların hepsi yakında sona erecek.”

Kirpiklerimi kırıştırarak ona baktım. “Ne kadar da romantiksin. Her genç kızın hayali böyle bir evliliştir.”

Muzip bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Sen de her genç kız gibi sayılmazsın, öyle değil mi? Aşktan vazgeçmişsin, tıpkı benim gibi. İkimiz de biliyoruz ki aşk, kışın ekinler buzla kaplandığında kimseyi beslemez ve aç kaldıklarında çocuklarının karnını doyurmaz.”

“Tamamen katılıyorum. Aşk aptallar içindir. Hem biliyorsun, daha çok çocuğa ihtiyaç duyarsanız yeniden insanların bebeklerini çalmaya başlayabilirsiniz.”

Bana yaklaştı. “Ah, kefaret bebeği. İnsan dünyasından gelecek hiçbir şeyin o kadar çabaya değmeyeceğine karar vereli çok oluyor. Fazla kaotik.”

Kameralara baktım. “Onlara ihtiyaç duymak can sıkıcı olmalı.”

Çenemi tuttu, sonra başparmağını dudağımda gezdirdi. İçimde yasak bir zevk ürpertisi hissettim. “Bu iş bittiğinde insan dünyasından tek bir şeye dahi ihtiyacımız kalmayacak.” Eğilip kulağıma fısıldadı. “Tahtta üç hafta, kefaret bebeğim. Hepsi bu. Topraklarımız yeniden doğacak ve dünyalarımız yollarını ayıracak. Hep olması gerektiği gibi.”

Ses tonunda bir üzüntü emaresi mi vardı yoksa ben mi öyle hayal etmişim?

Benden uzaklaştı ve bir elini cebine soktu. Geriye adım attığında sıcaklığının da onunla beraber uzaklaştığını hissettim.

Yakıcı kış soğuğu bana Torin’in sihrini anımsattı, ona dönerek, “Sana bir sorum var, Majesteleri,” dedim. “Sana Manhattan yaptıktan sonra sihrin bana bir şey yaptı.” Bileğimi kaldırıp kolu-

mu yukarı sıvadım ve bileğimdeki izi gösterdim. Parmak izi büyüklüğünde, etrafı beyazla çevrili, soğuk yanığını andıran soluk pembe bir leke. “Bu ne? Ve neden geçmiyor?”

Yaraya bakarken gözlerinden gölgeler geçti. Ve bu her ne kadar mümkün görünmese de hava daha da soğudu.

“Bazen, çok yorgun olduğumda sihrimi kontrol etmekte zorlanıyorum.” Gözlerime baktı, olağanüstü mavilikteki gözleri beni tamamen içine almış gibiydi. “Bu asla tekrarlanmayacak, Ava.” Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Bana söylemediği bir şey vardı.

Başka bir şey sormadan arkasını dönüp yürümeye başladı. “Tahtları görmek istiyordun, hadi gidelim.”

Canını sıktığım belliydi ama keşke sebebini bilebilseydim.

Siyah metal süslerle kaplı devasa bir meşe kapının önünde durdu ve büyük bir güçle iterek kapıyı açtı. Aeron ve Shalini de onun peşinden içeri girdiler, ben de onlara yetişmek için hızlandım.

Torin bizi bir dizi koridordan geçirdikten sonra taş zemininin tam ortasından iki taht yükselen Büyük Salon’a vardık. Biri diğerinden daha büyüktü ve her ikisi de beyaz dalgaların içinden siyah şeritler geçen aynı mermer bloktan oyulmuş gibi görünüyordu.

Büyük tahtı işaret ettim. “Bu kralınki mi?”

“Kraliçenin ki.” Torin tek kaşını kaldırarak bana döndü. “Peri kraliçenin sihri, kralınkinden daha güçlüdür; bu topraklara yeniden hayat verecek olan da o.”

Tahtın beni ittiği hissine kapıldım, beni daha fazla yakınlaştırmamam için uyaran tuhaf bir tedirginlik hissi. Yine de gözlerimi tahtlardan ayıramıyordum. “Büyüleyici,” dedim ve tahtların çevresinde dolandım.

“Ne zamandır şatodalar?” diye sordu Shalini ayak sesleri yassı zemin taşlarında yankılanırken.

“Tahtlar Seelie Krallığı kurulmadan önce de buradaydı, şato onların etrafına inşa edildi. Üzerinde durduğumuz zemindeki taşlardan yapıldığını düşünüyoruz. Şatonun çevresindeki bazı taş oymaları atalarımızın onları tanrıların temsilcisi olarak gördüğünü gösteriyor. Yerinden oynatılamayan, sarsılmaz melekler gibi. Binlerce yıl boyunca incelikle oyulup yontularak bugünkü hallerini almışlar.”

Shalini birine dokunmak için elini uzattı ama Aeron ona uzanıp nazıkçe elini ittirdi. “Onlara dokunmamalısın. Tahtların sihiri çok güçlüdür, onlara bir insan tarafından dokunulursa sihrin ne yapacağını tahmin edemeyiz.”

Tahtların yaydığı enerjiden mest olmuş halde etraflarında dolaştım. Güçlerinin uğultusunu durduğum mesafeden bile hissedebiliyordum. Sihirleri havada ısıltıların uçuşmasına ve tenimin ürpermesine sebep oluyordu. Buraya ilk geldiğimde şatonun taşlarının beni istemediğine dair rahatsız edici bir hisse kapılmıştım. Tahtlar, zihnimin gerisindeki alarm zillerinin çok daha şiddetli çalmasına sebep oluyordu.

Geriye adım attım ve ürpererek kendime sarıldım.

Tahtın gerisinden Torin’in bana bakışını yakaladım. Ne olduğumu ve buradaki sihrin beni neden uzaklaşmam için uyardığını düşünmeden duramıyordum. Beni dünyaya getiren ebeveynlerim beni sevmiş ve trajik bir şekilde ölmüşler miydi? Yoksa çok fazla ağladığım için beni başlarından atmak mı istemişlerdi? Yoksa gerçekten fazla haşarı olduğum için başkalarına verilen kefaret bebeği gibi bir şey miydim?

Sonunda cevabı bulmak için bir şansım olabilirdi.

Derin bir nefes aldım. “Torin? Peri ebeveynlerimin kim olduğunu bulmak için ne yapabilirim?”

Siyah kaşlarından biri kıvrıldı. “Doğum kayıtlarına bakarız. Ava Jones, sonunda gerçekten kim olduğunu öğreneceğiz.”

❧ 23 ❧

AVA

Shalini cephaneliği görmek istediğini söyledi, ama aslında Aeron ile baş başa herhangi bir yere gitmek istemişti.

Torin beni gotik kemerlerin ve karanlık peri kral ve kraliçe heykellerinin olduğu uzun bir koridora götürdü. Yürürken bir ürperti saç derimi diken diken etti. Gerçeği öğrenmem gerekiyordu ama alacağım cevaptan gerçekten nefret edebilirdim.

Taht salonundan uzaklaştıkça göğsüme oturan sıkıntı ağırlaşmaya başladı.

“Ya gerçekten bir kefarete perisiysem?” diye sordum sessizce. “Ya anne ve babamın tahammül edemeyeceği kadar korkunç bir bebeksem? Hiç durmadan bağırıp ağladıysam?”

Torin şaşkın bir bakışla bana döndü. “Bütün bebekler ağlar ve ebeveynlerini uyutmaz, Ava. Sen yanlış bir şeyle doğmadın. Bana inan. Sana taktığım isim sadece takılmak için. Bunu biliyorsun değil mi?”

Bu kadar nazik bir cevap vermesini beklememiştim. “Senin anne ve babana ne oldu Torin? Genç yaşta öldüklerini biliyorum, özellikle de periler için.”

Derin bir nefes alıp bana baktı. “Yaratıklar onları ağır ağır öldürdü.”

Donakaldım. “Yaratıklar derken neyi kastediyorsun? Ejderhalar gibi mi?”

“Daha kötüsü.” Bana keskin bir bakış attı, solgun gözlerinde bir uyarı parıltısı gördüm. “İnsanlar onları şeytan diye adlandırabilir. Ama gerçekten daha fazlasını söyleyemem. Onlar hakkında konuşmak bile dağılan dikkatlerini buraya çekebilir.”

Daha da meraklandım ama belli ki ailesinin ölümü hakkında konuşmak istemiyordu ve daha fazla soru sormamalıyım. “Tabii. Bu kadar burnumu sokmamalıydım.”

“Sorun değil.” Ama hava tuhaflaştı ve Torin inatçı sessizliği bozana kadar öyle kaldı. “Annemi hatırlıyorum. Üç yaşından önceki anıların hatırlanamayacağını söylerler ama onu hatırlıyorum. Babamı hatırlamıyorum. Annemin kucağına tırmandığımı ve bana şarkı söylediğini hatırlıyorum. Kolyesiyle oynadığımı hatırlıyorum, içinde fotoğrafım olan küçük bir madalyon. Onu kurcalamayı severdim. O kadar küçükken kendin ve annen arasındaki farkı anlayamıyorsun, bütün gün annemin tepesinde olduğumu hatırlıyorum. Saçını çiğnemeye çalıştığımı, omzunda uyuduğumu. Sürekli nasıl onun yatağında uyumak istediğimi de...”

Sözünü yarıda kesti ve onun hüznüyle benim de kalbimin burkulduğunu hissettim. “Bu hissi iyi bilirim, her zaman seni güvende tuttuğunu bildiğin birini kaybetmeyi...”

Hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı, onu tanıdığımdan beri ilk kez ufak bir kırılma emaresi gösteriyordu. Sonra yüzünü toparlayıp soğukkanlı bir maske takındı. “Tüm bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum.”

Torin’in çevresinde Aeron dışında kimsenin olmadığını ilk kez o an fark ettim. Ama bu kendi seçimiydi, öyle değil mi? Herkesi uzakta tutmak için etrafına duvarlar örmüş gibiydi.

Gerçeği fark ettiğimde boğazım düğümlendi. “Bana bunları turnuvayı kazanmamı neden istiyorsan o yüzden anlatıyorsun. Çünkü senin için risksiz kişi benim, bana âşık olmak konusunda endişeye kapılmana gerek yok. Benden hoşlanmaman sırlarını paylaşmak için de beni güvenilir biri yapıyor. Karmaşık duygulara kapılma riski yok.”

Önüne vardığımız büyük kütüphanenin uzun taş sütunlarla süslenmiş girişinde durdu. “Hem sen de benden hoşlanmıyorsun.” Bir kaşını kaldırdı. “Doğru değil mi?”

Keskin bir bıçak düşüncelerimi sıyırdı. Hangi cevabı duymak istediğini biliyordum. “Doğru.”

Derin bir nefes alıp bakışlarını başka yöne çevirdi. Tekrar bana baktığında gözleri alev alev yanıyor gibiydi. “Güzel. Bu yüzden benim için mükemmel gelin sensin. Bu arada, bu bana bu geceyi hatırlattı. Bir peri gibi dans etmeyi biliyor musun? Sarayımızda bir çeşit balo salonu dansı tercih edilir.”

“Hiçbir fikrim yok. Bildiğim iki tür var: Basit, kaygısız kalça sallama ve tango.”

“Tango mu?”

“Andrew ile tango kursuna yazılmıştık çünkü bunun şey sırasında eğlenceli olacağını düşünmüştüm...” Gözlerimi kapadım ve hiç evlenme teklif etmediği halde düğün dansımızı hayal etmiş olmamın zavallılığıyla yanaklarımın kızardığını hissettim. “Sadece eğlenceli olacağını düşündüm. İki yıl ders aldık.”

“Güzel. Sanırım tango yapabilirim. Sadece yönlendirmelerimi takip et Ava, böylece kameralar önünde hoş ve romantik görünebiliriz.

“Tabii.”

Beni yüksek sütunların arasından, birbirine sarmal merdivenlerle bağlı iki katlı kitaplıkların bulunduğu muhteşem kütüp-

haneye götürdü. Maun kitap raflarının üzerindeki kemerli tavan, çimenli tarlalarda dans eden peri resimleriyle süslüydü ve aralarındaki parlak renkli geçişlere kır çiçekleri işlenmişti. Onlara bakarken, hiç bilmediğim bir geçmişe dair keskin bir özlem hissettim.

Odanın ortasında, sıra sıra dizilmiş masaların üzerinde yeşil siperli lambalar duruyordu. Deri sandalyeler kullanılmayı bekliyordu. Tavandan sarkan basit ahşap çemberler, dünyadaki en ciddi yangın riskini oluşturabilecek titrek mumlarla aydınlatılıyordu.

Torin bana döndü. “Burada birkaç dakika bekle. Doğduğun yıla ait kayıtlardan bazılarını getireceğim. Benimle aynı yaştasın, değil mi?”

Başımınla onayladım. “Yirmi altı.” Hastane girişine bırakılan bir peri bebeğin doğum tarihini kesin olarak bilebilmek kolay değildi, ama yıl ve aydan oldukça emindim.

Torin yanımdan ayrılınca kitap raflarının arasında büyülenerek gezinmeye başladım. Ciltleri altın desenli sarmallarla süslenmiş binlerce kitap vardı ve hepsi de okuyamadığım bir dilde yazılmıştı. Parlayan deri kapaklı diğer ciltler ise modern insan dillerindeydi.

Sonunda maun bir masanın arkasında oturan fidan gibi, gümüş saçlı periyi görene kadar kütüphanede yürüdüm. “Yardımcı olabilir miyim?” diye seslendi ince, cılız bir sesle.

“Buradan kitap ödünç alabiliyor muyuz?”

“Kütüphane kartınız varsa.” Olağanüstü parlaklıktaki yeşil gözleri, çok da arkadaş canlısı denemeyecek bir tavırla beni süzdü.

“Korkarım yok.”

Tırnaklarını masada tıkırdattı. “Kütüphane kartı olmayan hiç kimse Kraliyet Kütüphanesi’nden ödünç kitap alamaz.” Önümdeki masanın üzerine küçük bir kâğıt parçası bıraktı ve dolmakalemi bana doğru itti. “Şurayı imzalayın.”

Sözleşmeyi imzalayıp tarih attım. Bitirdiğim anda kâğıtta parlak bir ışık parlayıp hemen söndü. “İstediğimi alabilir miyim?” diye sordum.

“Tek seferde en fazla on tane,” dedi kütüphaneci kadın. “On dört gün içinde geri getirmezseniz damganız aktif hale gelir.”

“Damgam mı?”

“Aslında kraliyete ait bir işaret,” dedi. “Kitaplarınızı zamanında getirmezseniz alnınızın ortasında bir L harfi parlamaya başlar ve kitaplar iade edilinceye kadar öyle kalır.”

“Bunu önceden söyleseniz iyi olurdu.”

“Kitapları iade ettiğiniz sürece sorun yaşamazsınız.” Üzerinde ismim yazılı küçük, altın rengi bir kart uzattı. “Ne tür bir kitap arıyorsunuz?”

“Peri tarihiyle ilgili önerebileceğiniz ne var?” diye sordum. Gerçi hâlâ kitap almak isteyip istemediğimden emin değildim.

Peri dilinde mırıldanarak sandalyesinde döndü ve kırmızı bir kitap havalandırarak ellerine kondu. Kitabı kucağına bıraktı. Kırmızı kitabı kahverengi bir kitap ve soluk mavi kumaşla ciltlenmiş bir başka kitap izledi. Sandalyesini geriye çevirdi ve üç kitabı masanın üzerine bıraktı. “Oberon’un yazdığı *Perilerin Kısa Tarihi*, Mistress Titania’dan *Perilerin Biraz Daha Uzun Tarihi* ve tabii ki R. Goodfellow’un kaleminden klasik *Perilerin Tam Tarihi*.”

Başlıklara baktım ama okuyamıyordum. “Aslında... ben bu dili okuyamıyorum, bu yüzden sanırım...”

Kütüphaneci gözlerini kapattı ve parmakları birer böcek gibi düzensiz hareketlerle kıpırdarken bir büyü mırıldanmaya başladı.

Gözlerimin önünde ışık patladı ve sanki kafatasıma bir çivi çakılmış gibi hissettim. Acıdan sendeleyerek ellerimle başımı kavradım.

“Sabit dur,” diye tısladı, “tabii kulaklarının arasındakinin bir la-paya dönüşmesini istemiyorsan. Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

Gözlerimi kapattım ve kulaklarımda tuhaf sesler uğuldarken hareketsiz kalmaya çalıştım. Gözümün önünde peri dilinde imgeler dönmeye başladı. Yoğun bir bilgi fırtınası düşüncelerime akarken nefesimi tuttum: Alfabedeki kırk iki harfin her biri, sessiz P’nin önemi ve sihir için kullanılan beş kelime.

Sonra tüm o bilgi seli başladığı gibi aniden yavaşlayıp damlacıklara dönüştü. Sersemlemiştim, düşüp bayılmamak için ellerimi masaya dayadım.

Kütüphaneci masadaki kitaplardan birini bana doğru itti. “Pekâlâ, şimdi okuyabiliyor musun?”

Bakışlarım metnin üzerinde gezindi ve sonunda başlığa odaklanabildim. “*Perilerin Kısa Tarihi*.”

Ne yani şimdi? Peri dilini okuyabiliyor muydum?

“Ava?” Torin kitap raflarının ardından köşeyi dönerek elinde büyük bir ahşap kutuyla belirdi. “Peri Ülkesi’ndeki yirmi altı yıl öncesine ait tüm doğum kayıtları burada...” Sözünü kesip gözlerini bana dikti. “Bayan Peasbottom,” dedi ölüm sessizliğinde bir tonda, “ona ne yaptınız?”

Yüzü soldu ve kekeleyerek, “Olağan güvenlik protokolü,” dedi. “Kitapların çalınmasına izin veremeyiz.”

“Kaybolan veya hasar gören kitaplar için kişisel olarak sorumluluk alacağım. Ama misafirlerim damgalanmayacak.” Buz gibi bir esinti tüylerimi ürpertti.

“Üzgünüm Majesteleri,” dedi kelimeler arasında dili sürçerek.

Torin’in dikkati hâlâ benim üzerimdeydi. Hızlıca konuşarak başka bir büyü mırıldandı ve bir saniye içinde alnımdaki deri ısınıp tekrar soğudu.

“Tamam, damgayı kaldırdım.” Derin bir nefes aldı. “Senin doğduğun yılı içeren tüm kayıtları aldım ama peri adının ne olduğuna dair bir fikrin var mı Ava?”

Başımı salladım. “Hiçbir fikrim yok. Ama mayıs ayında doğduğumu biliyorum, belki yardımı olur.”

Kütüphaneci kutuyu kendine çekti. “Müsaadenizle, Majesteleri. Bu benim uzmanlık alanım.” Fısıldar gibi devam etti: “Mayıs ayında doğmuş bir kız...”

Damgalama olayını telafi etmek ister gibiydi. Bir dakika kadar kurcaladıktan sonra içinde küçük gümüş kartlar olan iki uzun dosya çıkardı ve onları şaşırtıcı bir hızla gözden geçirdi.

“Evet, bakalım,” diye mırıldandı, sonra durdu. “Burada birkaç tane var.” Ayırdığı kartları Torin’e uzattı. “Ama tabii o yıl katliam olmuştu...” Sesi cansızlaştı.

Torin bana bakmak için döndü, ifadesi perişan görünüyordu. “Ava, seni tam olarak hangi ayda bulmuşlar?”

“Ağustos. Neden?”

Torin ve kütüphaneci birbirlerine baktılar, aralarındaki sessizlikten dile getirilmeyen bir dehşet duygusu geçti.

Kütüphaneci boğazını temizledi. “Katliamın olduğu ay.”

Zihnimin boşluklarına korku yerleşmeye başladı. “Hangi katliam?”

Tekrar boğazını temizledi ve “İsimlerini söylememeliyiz,” dedi.

“Bu, bahsettiğin yaratıklarla mı ilgili Torin?” Ebeveynleri o üç yaşındayken bu yaratıklar yüzünden ölmüştü ama uzun, ağır bir ölüm olduğunu söylemişti. Her şey bu katliamla mı başlamıştı?

Torin’in bakışları karardı. “Evet. Belki ebeveynlerimizi aynı yaratıklar öldürmüştür.”

“O gece birçok soylu öldü,” dedi kütüphaneci. “Ama bir çocuğu evlatlık vereceklerini sanmıyorum. Tabii birçok hizmetçi

de öldü. Kurbanların kayıtlarında birkaç ay önce doğum yapmış kadınları arayabilirim, ancak hizmetçi ailelerin doğumları çok iyi kaydedilmemiştir.”

Elbette. Burası böyle bir dünya.

Göğsümün sıkıştığını hissettim. Öyleyse büyük ihtimalle ailemin başına gelen buydu ama gerçeği olduğu gibi öğrenememek canımı sıkıyordu.

Torin başıyla onayladı ve kütüphaneci kendi kendine mırıldanıp başını sallayarak başka bir gümüş kart yığınını gözden geçirmeye başladı. “Hmm. Hayır. Katledilmiş ebeveynlerden Mayıs ayında doğan bir kız çocuğu yok.” Krala bakıp omuzlarını silkti. “Ama... tabii ki çok kaotik bir dönemdi. Hizmetçilerin kayıtları tutulmuş olsa bile bazıları kaybolmuş olabilir.”

Midemde bir delik açıldığını hissettim ama en azından ebeveynlerimin bu korkunç yaratıklarca öldürüldüğünden emindim.

“Üzgünüm, Ava,” dedi Torin. “Aramaya devam ederiz.”

Fakat daha şimdiden, kimsenin adını anamayacağı yaratıkların kâbus gibi görüntüleri zihnimde çalkalanmaya başlamıştı.

❧ 24 ❧

AVA

Odamda durmuş, duvardaki goblene bakıyordum; böcek kanatları ve uzuvlarını kaplayan yeşil lekeleri olan garip, korkunç periler. Pençeleri, boynuzları, antenleri, uzun sivri dişleri ve yosunla bir araya getirilmiş giysileri olan periler. Üzerlerinde ürkütücü, sivri ağaçlar yükseliyordu. Yeterince yakından baktığımda, resimdeki dehşeti gördüm; bazıları pençeleriyle kafaları kesiyor, düşmanlarının iç organlarını parçalıyorlardı.

Ebeveynlerime ne olduğunu hâlâ bilmek istiyordum ama derin bir keder hissetmiyordum. Chloe öldüğünde yaşadığım üzüntü beni paramparça etmişti. Bu seferki hüznün ise uzakta kalmış gibiydi. Onlarla ilgili tek bir anım dahi yoktu.

Shalini ışıldayan pembe bir yüzle kapıyı açtı. “Ava çok iyi zaman—” Sessizleşti. “Her şey yolunda mı?”

Uzuvlarım ağırlaşmıştı. “İyiyim. Sadece Torin ebeveynlerimin yaratıklarca öldürüldüğünü düşünüyor. Tıpkı onun anne babası gibi. Kesin bir kayıt bulamadılar ama...” Durdum. “İnsan dünyasında bulunduğum ay bir tür katliam yaşanmış. O sırada öldürülmüş olabilirler.”

“Nasıl yani? Ne tür yaratıklar?” diye sordu.

Göğsüm buz gibi oldu. “Kimse bundan söz etmek istemiyor. Bir tür batıl inanç gibi.” Duvardaki işlemeyi gösterdim. “Bu yaratıklar hakkında bir şey biliyor musun?”

Başını salladı. “Hayır. Sanatsal bir yorum olamaz mı?”

Yatağa döndüm, üç kitap battaniyelerin üzerinde duruyordu. “Benimle peri tarihi öğrenmek ister misin?”

Battaniyelerin üzerine oturdum ve parlak kırmızı kitabı kucağıma aldım. “Oberon’dan *Perilerin Kısa Tarihi*. Sana tercüme edebilirim.”

“Peri dilini nasıl öğrendin?” diye sordu Shalini.

Ona bakıp gülümsedim. “Sihirle.” Kitabın ilk sayfasını açtım. “*Perilerin Kısa Tarihi*, Oberon Quiverstick,” okumaya başladım. “Bu ciltte, perilerin uzun ve karmaşık tarihini en iyi şekilde özetlemeye çalıştım. Peri Ülkesi’ne ilk ne zaman geldiğimiz kimse tarafından bilinmiyor. Altı klanın ataları uzun süre medenileşmemiş toplumlar olarak yaşadılar ve bu döneme ait kayıt bulunmuyor. Perilerin yazılı tarihi ancak Peri Ülkesi’nin ilk kralı altı klanı bir araya getirdiğinde başlamış...”

Sayfaları çevirerek göz gezdirmeye başladım. “Bekle. Bunlar çok ilginç ama ben katliamı öğrenmek istiyorum.” Altı klanla ilgili bölümleri atladım: Kelpie, Banshees, Selkie, Dearg Due, Redcaps, Leannán Sídh. Son bölüme geldiğimde derin bir nefes aldım. “Kral Mael, belki de tüm peri kralları arasında en tartışmalı saltanatı yürüttü.”

“Torin’in babası,” dedi Shalini kitabın üzerine eğilerek.

Okumaya devam ettim. “Tahtın ikinci sıradaki varisi olarak doğan Mael bir asker olmak için, ordunun liderliğini üstlenmek için eğitildi. Tahta büyük ağabeyi Gram geçecekti. Ancak Prens Gram on altı yaşında bir geyik avındayken Erlking’lerce öldürüldü. Bu olaydan sonra Mael veliaht ilan edildi.”

“Vay canına.” Shalini gözlerini kocaman açtı. “Duvarda gördüğümüz grotesk kafadan bahsediyor. Aeron onu Kral Mael’in öldürdüğünü söylemişti.”

“Yaratık o olmalı, öyle değil mi?”

Kitaba döndüm. “Kral Mael saltanatının ilk yıllarını ormanda lanetli perilerin izini sürerek geçirdi. Yaklaşık beş yıl sonra Erlking’in inini buldu ve onu öldürerek nihayet kardeşinin intikamını aldı. Hemen ardından kraliçesi için turnuvalar başladı ve Prenses Sofie’yi seçti. Kısa süre sonra iki çocukları oldu: Bir erkek (Torin) ve bir kız (Orla). Ancak Mael’in hükümdarlığı şu olay yüzünden kısa sürdü...”

Sayfayı çevirdim, Erlking’in tüm sayfayı kaplayan bir resmi vardı ve sonraki birkaç sayfa koparılmıştı.

“Bu da nesi?” dedi Shalini. “En heyecanlı yerindeydik.”

Güçlkle yutkunarak başımı salladım. “Yirmi altı yıl önce her ne yaşandıysa bunu kimsenin öğrenmesini istemiyorlar. Koparılmış sayfalara baktım. Sonraki bölümde Torin’in hükümdarlığının başlangıç yılları anlatılıyordu ama kitap zaten onun döneminde yayımlandığı için propaganda içerikli bir üslupla yazılmıştı.

Kapı çalınınca başımı çevirdim.

“Ben açarım,” dedi Shalini ve ayağa kalktı.

Aeron yüzünün önüne düşen sarı saçlarıyla kapı eşiğinde belirdi, sadece tişörtünü çıkarıp odun kırarak bir milyon takipçi kazanabilecek TikTok çocuklarından biri gibi görünüyordu. Shalini’ye bakarken kızardı. “Selam.”

“İçeri girmek ister misin?” diye sordu.

Gülümsedi ama başını salladı ve elindeki geniş beyaz kutuyu kaldırdı. “Sadece bir şey bırakmaya geldim. Bu geceki balo için Ava’nın giyeceği elbise. Bir saat içinde Caer Ibormeith Balo

Salonu'nda olması gerekiyor." Omzunun üzerinden içeri baktı. "Size eşlik etmesi için birini göndereceğim."

"Ah, peki." Kutuyu ondan alırken sesindeki hayal kırıklığını işitebiliyordum.

"Ben baloya gelmeyeceğim. Belki... başka bir planın yoksa... birlikte akşam yemeği yiyebiliriz."

Ona gülümsedi. "Gelirim. Bir de ben biraz macera istiyorum Aeron, çünkü şu anda tüm heyecanı Ava yaşıyor."

Aeron sırtıttı. "Sana Peri Ülkesi'ndeki en sevdiğim koruyu göstereceğim. Sıkı giyin." Başıyla hafif bir selam verdikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve Shalini ardından kapıyı kapattı.

Muhteşem gülümsemesiyle bana döndü. "Yaşayan en seksi bakirle gerçek bir randevuya çıkacağım. Hatta belki de en seksi erkekle." Yatağa ilerleyip kutuyu üzerine bıraktı.

"İyi ki benimle Peri Ülkesi'ne geldin Shalini." Kutunun kapağını kenara ittim ve uzun, ipeksi balo elbisesini çıkardım, saçlarımdan birkaç ton daha koyu bir menekşe rengindeydi. "Benim için buradan romantizm çıkmayacak ama en azından sen aradığını bulacaksın gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Şu anda romantizme ihtiyacın yok. Bir yara bandına ihtiyacın var. Torin de iyi bir peri seks arkadaşı olabileceğine göre kafanı o kişiden uzaklaştıracak doğru insan o gibi görünüyor... Biliyorsun işte... adını söylemememiz gereken canavardan."

"Andrew mu?"

"Adını söyleme. Canavarı uyandırabilirsin."

Banyoya geçtim ve küveti doldururken havada daireler çizerek yükselen buharı seyrettim.

Sorun şu ki içimden bir ses bana etraftaki en tehlikeli şeyin Torin olabileceğini söylüyordu.

❧ 25 ❧

AVA

Caer Ibormeith Balo Salonu'na saat sekizi birkaç dakika geçe vardığımda bütün prensesler ve kamera ekipleri çoktan yerlerini almıştı.

Ama ben gözlerimi salonun kendisinden alamıyordum. Yükselen kemerler fizik kurallarına meydan okuyor gibiydi. Taşları sararak ilerleyen çiçekli sarmaşıklar, yıldızlarla bezenmiş gökyüzünün gümüşü ışığına doğru uzanmıştı. Güzel bir ortaçağ harabesi gibi, balo salonu kısmen geceye açıktı. Taş sütunların ve kemerlerin çevresinde meşaleler asılıydı ve bitkiler bunların etrafına dolanmıştı.

Odamdan ayrılmadan önce tarih kitaplarından birinde “Caer Ibormeith” ismini bulmuştum. Periler onun rüya tanrıçası olduğuna, uykuya hükmettiğine inanıyordu. Bu salon da bir rüya tapınağı gibiydi.

Fakat havanın soğukluğu düşünülecek olursa çiçekler bir tür büyüyle canlı kalıyor olmalıydı. Salonun bir yanında, muhteşem bir taş şömine yanıyordu, görünüşe göre tek ısı kaynağı buydu ve buz gibi gece ayazı yanaklarımı ısıırıyordu.

Salonun kıyılarında oyalandım, çıplak kollarımın tüyleri soğuktan diken diken olmuştu. Belki anne ve babamın da olduğu türden peri hizmetçiler, şampanya kadehleriyle dolu tepsilerle etrafta süzülüyordu. Pembe saçlı bir kadın ikram edince ben de bir tane aldım. Şarabı yudumladığım anda boğazımdan aşağı inen sıcaklık göğsüme yayıldı. Şarap rozeye benziyordu ama hafif köpüklüydü ve damağa belli belirsiz portakal ve bal aromaları geliyordu, daha önce içtiğim hiçbir şeye benzemediği gibi, üşüme hissini alıp götüren bir büyü vardı.

Balo salonunda ilerledikçe tüm gözlerin üzerimde olduğunu fark ettim. Anlaşılan bugünkü küçük şato turumuz gizli kalmamıştı.

Yine de şarabın sıcaklığının da etkisiyle bakışları çok fazla umursamadım. Aslında daha önce hiç bu kadar güzel hissettiğimi hatırlamıyordum. Saçlarım hafifçe kıvrılıp çan çiçekleriyle örülmüştü ve doğru açıyla durduğumda eteğimin yırtmacı sağ bacağımanın tamamını açıkta bırakarak kalçama kadar tırmanıyordu.

Balo salonunun bir köşesinde müzisyenler duruyordu; hepsi kadındı ve beyaz balo elbiseleri giymişlerdi. Havada güzel bir müzik süzülüyordu: Bir arp, bir keman ve adını bilmediğim ruhani nefesli çalgılar. Prensesler etrafta dikilmiş, küçük şampanya kadehlerini yudumluyorlardı.

Gördüğüm yüzlerden yalnızca biri arkadaş canlısı görünüyordu; beyaz saçlı ve yanardöner tenli Kelpie prensesi Alice bana gülümsedi ve kadehini kaldırdı. Gülümsemesine karşılık vererek ben de kadeh kaldırıncaya yüzünde rahatlamış bir ifadeyle bana yaklaştı.

Yakınlaştığında iri kahverengi gözleri daha da belirginleşti. “Peri Ülkesi’nin şarabı rahatlamama yardımcı oluyor. Öyle gerindim ki.”

“Endişelenecek hiçbir şeyin olmadığına eminim. Bu seferki o kadar vahşileşmeyecek öyle değil mi?”

Başını salladı. “Ama Torin ile son buluşmamız bir felaketti. Bozuk süt hakkında saçmalayıp durdum. Hiç romantik değildi.”

Omuz silktim. “Yine de konu ilgisini çekmiş gibiydi.” Kadehimi kaldırarak küçük baloncuklarla dolu soluk pembe sıvıya baktım. “Peri Ülkesi’nin şarabı tam olarak nasıl bir şey?”

Dudağını ısırdı. “Büyüleyici özellikleri var. Muhteşem hissetmeni sağlar. Hatta âşık olmanı. Bu gece ilginç olacak.”

Tam da bu düşünce kalp atışlarımı hızlandırırken salonun soğuk, güçlü bir sihirle dolduğunu hissettim. Hava hafiflemiş gibiydi, bakışlarını girişe çeviren prensesler sessizleşmişti.

Torin, gece mavisi kadifemsi kumaştan takım elbisesiyle salona girdi. Koyu renkli saçlarına gümüş bir taç yerleştirmişti, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, dondurucu bakışlarını salonda gezdirdi. Enfes, topraksı sihrinin etrafımı okşar gibi sardığını bulduğum yerden hissedebiliyordum.

Hizmetçilerden biri ona aceleyle içecek ikram etti, tepsiden bir kadeh alıp dudaklarına götürdü.

Durgun ve büyüleyici hareketlerle yanına giden ilk prenses, Cleena oldu. Kehribar ipeğinden uzun, boncuklu bir elbise giymiş ve eğretili otlarıyla sarmalanmış soluk pembe güllerden bir taç takmıştı. Işıltılı altın makyajı çıkık elmacık kemikleri üzerinde parıltıyor ve saçlarında kehribar rengi taşlar ışıltıyordu. Krala dönmeden önce kameralara kibarca bir el salladı.

Birkaç dakika içinde Torin’in başını kahkahalarla arkaya attığını görünce küçük bir kıskançlık sızısı hissettim.

Gözlerimi Torin ve Cleena’dan ayırmaya zorlayarak şarabımdan bir yudum daha aldım. Yaşadığım korkunç ayrılıktan sonra bir başka kıskançlık döngüsüne *kesinlikle* ihtiyacım yoktu, bu yüzden bir başka yakışıklı kalp kırıcıya ilgi duymayı reddediyordum.

Alice başını kaldırıp bana baktı. “Her zaman bu kadar özgüvenli görünmeyi nasıl başarıyorsun?”

“*Ben mi?*”

“Evet. Demek istediğim, krala ne düşündüğünü öylece söylemekten çekinmedin. Randevunuzda da çok sakın ve doğal görünüyordun.”

Çünkü sonucu zaten biliyorum. Torin ve benim gerçekten âşık olma ihtimalimiz yok.

Omuz silktim. “İnsan dünyasında yaşarken kendiliğinden öğrendiğim bir şey.” Bu kesinlikle doğru değildi, ama en azından perilerin katı sınıf hiyerarşisindeki yerimin getireceği özgüvensizlikle büyümemiştim. “Bence rahatlamalısın, Alice. Muhteşem görünüyorsun ve harika birisin, ister Torin ister başkası olsun kendin için doğru kişiyi bulacağına eminim.”

Rahatlamış şekilde bana gülümsedi.

Krala hızlı bir bakış daha attım ve onu kuzguni saçlı Redcap prensesiyle dans ederken buldum, simsiyah bir elbise giymiş ve kıvılcık çiçeklerden bir taç takmıştı. Bu dansı daha önce hiç görmemiştim, tamamen peri dünyasına aitti. Birbirlerine neredeyse hiç dokunmadan, sadece elleri temas edecek şekilde birbirlerinin etrafında dönüyor, sonra yön değiştiriyorlardı. Torin’in hareketleri bana antrenman sırasındaki kedileri andıran çevikliğini ve zarafetini hatırlatıyordu ve açıkçası gözlerimi ondan ayırmak zordu. Ellerinden birini prensesin belinin hafifçe altına kaydırırken gözlerimi diktim.

“İnsan dünyası neye benziyor?” diye sordu Alice.

Dikkatimi dağıtacak bir konu açıldığına sevinmişim. “Tüm bu şatafatı orada bulamazsın ve tabii sihir de yok. Ama bazı insanlar gerçekten çok sıcakkanlı olabiliyor.” Alice’le ilgili ufak bir suçluluk hissettim. Çok tatlı görünüyordu ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığından tamamen habersizdi.

Moria balo salonunda sinsice ilerleyip Torin'in Redcap'le dansını keserken onu izledim. Straplez beyaz bir elbise giymişti, uzun bordo saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Başında zehirli baldıran otundan yapılmış, narin beyaz çiçeklerle süslü bir taç vardı.

Ona yakın dans etti, başını omzuna yasladı, onu kucaklarken siyah gözlerini bana çevirdi. Küstah bir gülümseme fırlattıktan sonra bana bakmayı bırakıp onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Eli yavaşça sırtından ensesine doğru kaydı...

Midem bulandı. Bunun bir iş olduğunu unutmamalıydım. Sadece bir iş.

Mükemmel bir çift gibi görünüyorlardı, iki muhteşem peri güzeli. Belli ki Torin âşık olmaktan korkuyordu.

Onu en çok korkutan kişi Moria olabilir miydi?

❧ 26 ❧

AVA

Yanımdan geçen tepsilerden birinden bir kadeh daha Peri Ülkesi şarabı aldım ve balo salonunun kenarlarında gezinmeye başladım. Odama katili gönderen bu prenseslerden biri olmalıydı. Turnuvayı önde götürdüğümü hissediyorlardı ve kazanmak için ellerinden geleni yapacaklardı.

Bir numaralı şüphelim Moria'ydı ama bunun için tek sebebim tam anlamıyla bir pislik olmasıydı. Şarabımı yudumlarken müzisyenler yeni bir şarkı çalmaya başladılar. Tango olmasa da aynı ölçekteydi ve şarkının baştan çıkarıcı havası salona yayıldı.

Torin'e göz attım, bu kez hafifçe kıvrılan dudaklarında muzip bir gülümsemeyle solgun gözleri bana kilitlenmişti. Balo salonunun tam ortasından elini bana doğru uzattı.

Şimdiye kadar içtiğim şarap beni ısıtmış, kaslarımı esnetip yumuşatmıştı. Şampanya kadehimi küçük mermer bir masaya bıraktım.

Dünyanın geri kalanını görmezden gelerek ona doğru ilerledim. Normalde ilgi odağı olmaktan nefret ederdim ama şarap beni rahatlatmıştı ve tamamen ona odaklanmıştım. Belki de benim için seçtiği bu elbisenin içinde inanılmaz derecede seksi

hissederken ilgi odağı olmaktan o kadar da nefret etmiyordum. Mor balo elbisemin derin bir yakası ve hareketli bir yırtmacı vardı, tango tarzı bir dans için mükemmeldi. Kral bana, boynuma karaçalı meyvesi ve yaprakları dolanmış gibi gösteren gümüş bir kolye de vermişti.

Bakışlarımı ondan ayırmadan uzattığı elini tuttum. Birbirimizin etrafında müziğe uyumlu birkaç adım attık. Bakışları beni darmadağın ediyordu. Elini belime sabitleyip keskin, sahiplenici bir hareketle beni kendine çekti. Kalçam ona yapıştı, bu diğerleriyle dans etme şekline hiç benzemiyordu... Ama şikâyetçi olduğum söylenemezdi. Ona kendimi kaptırmam gerektiğini çok iyi bilsem de yakınında olmaktan hoşlanmıyormuş gibi yapmamın anlamı yoktu.

Ellerimiz birbirine kenetlendi, sol eli belimin alt tarafına doğru kayarak beni sımsıkı kavradı. Sol elimi omzuna koydum ve kadifemsi ceketinin altından demir sertliğindeki kol ve omuz kaslarını hissettim.

Bakışları bedenimde, gözlerinin buz gibi mavisine tezat, için için korlanan bir alevi yakıyordu.

Beni ustaca yönlendirerek elini omurgamın en alt noktasına kaydırды ve döndürdü. Beni hafifçe eğdiğinde sağ bacağım arkaya kaydı ve ayağımı döşeme taşlarında öne sürüklerken serin havanın çıplak kalçamı ısırıldığını hissettim.

Beni tekrar kaldırdığında sağ eliyle belimi kavradı. Şehvetli bir gülümsemeyle, derste öğrendiğim tangodan biraz daha edepsiz bir şekilde beni kendine doğru çekti...

Tüm gözler üzerimizdeydi ama artık umurumda bile değildi.

Torin beni eğerken sırtımı kavisli bir şekilde yönlendirdi, vücudu benimkinin üzerine kapandı, dudakları boynumun üzerinde gezindi. Meşe korusunda, ağzını benimkine değdirmesi bile beni tutuşturmaya yetmişti. Sadece anısı bile nabzımın hızlan-

masına, bedenlerimizin birleştği her noktanın ve giysilerinin altında atan kalbinin farkına varmama sebep oluyordu. Eğer burada yalnız olsaydık -eğer bu gerçek olsaydı- bir gram bile iradem kalacağından emin değildim.

Beni tekrar yönlendirerek kontrolü tamamen ele aldığı anda onun bedeninde eridiğimi hissettim.

Bir başka figürde sırtımı yeniden eğdiğimde başımı geri attım ve gözlerimi kapattım. Başını alçalttı ve nefesinin göğüslerimin üst kısmını ısıttığını hissettim. Torin beni kaldırdığında yanığım hafifçe yanağını sıyırdı, kendimi kollarımı onun omuzlarına dolamış, başımı boyun çukuruna yaslamış halde buldum. Müzik yükseldi ve bir davulun gümbürtüsü tüm salonda yankılandı.

Kral eğilerek boynuma sokuldu. İçini çektiğini, sonra nefes alarak kokumu soluduğunu işittim. Parmaklarının arkası kaburgalarımı okşayarak üzerimde gezindi, istediği her şey elinin altında olan bir adamın haylaz dokunuşu gibi. Dokunuşu tüm bedenimi ısıttı; kalp atışlarımı, nefesimin hızlandığını duyabildiğini biliyordum...

Tahrik olduğumun farkındaydı. Buna hâlâ dans denebilir miydi?

İç çekerek ellerini kollarımın üzerinde gezdirdi, ardından tekrar benimkilere kenetledi. Ellerimi başımın üzerine kaldırdı ve vücutlarımız birbirine dayandı. Sersemlemiş halde başımı geriye attım ve bakışlarıyla karşılaştım.

Bu, ormanda Torin'le dövüşürken hissettiğim coşkulu heyecanın aynısıydı, ama bu kez her harekette mest eden, şehvetli bir his vardı. Hayatımda birini öpmeyi hiç bu kadar çaresizce arzulamamıştım. Hareketleriyle benimle iletişim kurabiliyor ve beni yönlendirebiliyor gibiydi, sanki vücudumdaki her kasın nasıl çalıştığını ve tam olarak istediği sonucu nasıl alacağını anlamıştı...

İstese beni yalvartabilirdi.

Shalini'nin sorusunun cevabını bildiğime artık emin sayıldım. Evet peri erkekleri tartışmasız şekilde yatakta daha iyiydi. En azından *bu* perinin öyle olduğundan emindim. Elbette öyle olacaktı, çünkü gerçek bir ilişkiye uygun değildi.

Neredeyse belirsiz bir hırıltıyla ellerini kalçalarımaya götürdü. Hafifçe çömeldi, sonra beni başının üzerine kaldırdı. Vay canına.

Torin beni aşağı indirdiğinde bedenim bir kez daha onunki-ne yapışmış, yavaşça aşağıya kayıyordu. Sol ayağım yere değdiği anda sağ bacağımı kalçasının yukarısına dolanmış halde buldum.

Bana doğru eğildi, vücudu bana yaslanırken beni geriye yatırıp belimin alt tarafından sıkıca tuttu. Gözleri arzuyla karardı ve dudakları aralandı.

Bunların hepsi gösterinin parçası olabilirdi, ama artık bundan çok emin değildim. Kameralar gözündeki bakışı yakalayamıyordu ama ben görebiliyordum. Ve bana bakışı onun da beni en az benim kadar istediğini söylüyordu. Üzerimdeki parmaklarını sahiplenir bir edayla sıktı.

Torin büyük bir irade gösterisi gibi gelen bir hareketle doğruldu ve ben de bacağımı ondan çekerek uzaklaştım. Elimi bıraktı ama gözlerini benden ayırmadı.

Geriye adım attım, ne de olsa bu gece başkalarıyla da dans etmesi gerekiyordu. Ama kalbim sanki savaştan yeni dönmüşüm gibi göğsümde çarpıyordu.

Bir süre daha kalıp Peri Ülkesi şarabından biraz daha yudumladım ve Alice ile bir değil iki kez dans edişini izledim. Endişelerine rağmen zarafetle dans ediyordu ve kral ona içtenlikle gülümsüyordu.

Burada kalıp farklı kadınlarla ardı ardına dans etmesini mi izleyecektim? Gösterinin benden beklenen kısmını tamamlamıştım. Kameralar da hepsini kaydetmişti.

Moria onu yeniden dans etmek için yakaladığında karanlık girişten geçerek odama yöneldim.

ŞATO DEVASA BÜYÜKLÜKTEYDİ. YİRMİ DAKİKA BOYUNCA BOŞ KORİDORLARDA YÜRÜDÜKTEN sonra derin, can yakıcı bir yalnızlık hissine kapıldım. Şu anda benimle dans ettiği gibi bir başkasıyla mı dans ediyordu? Bunu merak etmemek kolay değildi.

Ama erkeklere kapılmaktan vazgeçmiştim öyle değil mi? Buradaki “seçilmiş kişi” olma sebebim de tam olarak buydu.

Arkamdan gelen ayak sesleri kalp atışlarımı hızlandırdı ve o anda ortalıklarda bir katil geziniyorken odama yalnız yürümemin çok iyi bir fikir olmayabileceğini fark ettim. Ayak seslerinin yakınlaştığını duydum ve savaşmaya hazır biçimde arkamı döndüm.

Geriye dönüp baktığımda arkamda elleri ceplerinde Torin’i buldum. Artık gülümsemedi. “Buralarda tek başına gezinmemelisin Ava. Biri seni öldürmeye çalışırken bunu yapamazsın.”

Derin bir nefes aldım. “Affedersin. Sadece fark edilmeden oradan uzaklaşmak istedim.”

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Neden?”

Küçük bir kıskançlık hissettiğimi itiraf etmemi mi bekliyordu? Bunu yapmayacaktım. Omuz silktim. “Sıkıldım.”

Beni duvara yaslayıp ellerini başımın her iki yanına dayadı. Bana böyle bakarken beni parçalara ayırdığı, ruhumun her santimetrekaresini incelediği hissine kapılıyordum. “Gerçekten beklediğimden çok farklısın.”

“Bu iyi mi kötü mü?” diye sordum.

“Her ikisi de.”

“Bu kesinlikle kafa karıştırıcı.”

Bir elini kaldırıp parmak uçlarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi. Bu küçücük temas vücudumda bir kıvılcım yaktı. “Bana benden ne kadar nefret ettiğini anlat.”

Nabzım hızlandı. “Gizli sapkınlığın bu mu?”

“Onun gibi bir şey.”

Meşalelerin loş ışığında elmacık kemiklerinin ne kadar belirgin, dudaklarının ne kadar kusursuz olduğunu görebiliyordum...

Öyleyse neden bu oyuna eşlik etmeyeyim? Mükemmel bir yara bandı... “Son derece küstahsın ve kendin hakkındaki gerçeği gizlemek için çaresizce her şeyin kontrolünde olduğu izlenimini vermeye çalışıyorsun.”

Bir kaşını kaldırıp elini enseme doğru kaydırdı. Gözlerinde yanan ışıkla, başparmağını boynumun derisinde gezdirdi. “Peki gerçek neymiş?” diye fısıldadı.

“Kendi duygularından ödün kopuyor, bu yüzden kimseyi yanına yaklaştırmıyorsun.”

Dudakları ağır, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu duruma aşinasın gibi görünüyor. Aptalın biri kalbini kırdı diye aşktan tamamen vazgeçmişsin.”

“Doğuştan gelen bir tesadüf nedeniyle gücü hak ettiğine inanan iflah olmaz bir züppesin.”

Konuşurken ellerimi görkemli göğsünün üzerinde gezdirdim, çelik gibi kaslarının verdiği hissin tadını çıkarırken ondan sessiz bir hırıltı duyuldu.

“Cehennemden çıkmış bir çift olurduk,” diye mırıldandı dudaklarıma bakarak. “Ailen asil bir soydan gelmiyor, eğitimsiz tavırların her fırsatta bu gerçeği açığa vuruyor.”

Yukarı uzanıp yüzüne dokundum. “Sen de bunun bir önemi olduğunu düşünecek kadar aptalsın, öyle değil mi, Majesteleri?”

Dizini uyluklarımın arasına yerleştirip beni olduğum yere sabitledi. “Ben kimsenin âşık olabileceği biri değilim, anlaşıldı mı?”

Boynum geriye düştü, bedenim kasıldı, tamamen ona teslim olmaya hazırdım. “Gayet iyi.”

“Ama seni ve vücudun bana yakın olduğunda verdiği hissi düşünmeden edemiyorum,” diye fısıldadı. “Sadece bir öpücük, Ava. Tabii ki daha fazlasını istiyorum. Seninle uzun uzun vakit geçirmek, her yerini keşfetmek istiyorum. Ama bunu yapamam çünkü bunların gerçek olmasına izin veremeyiz. Bu yüzden, sadece bir öpücük.”

Bu neredeyse bir soruydu, başımla onaylayarak dudaklarımı araladım.

Sonunda dudakları dudaklarımı yakaladı ve dudaklarında kalan peri şarabının tatlı, meyvemsi lezzetini tattım. Başta nazik bir öpücüktü, ta ki başını eğip dilini içeri sokana kadar. Öpüşme derinleştikçe içime bir sıcaklık yayıldı, dili şehvetli bir okşayışla benimkine değdi.

Vücudum bir orman yangını gibi tutuşuyordu, bedenim aynı anda hem kasılıyor hem de gevşiyordu. Onu deli gibi istiyordum.

Ellerinden birini aşağı kaydırıp vücudumda gezdirdi; omzumda, göğsümün kıvrımında ve belimde. Her yerimi okşaması için yanıp tutuşuyordum ve hafifçe inledim. Elleri kalçalarımın altına, elbisemin yırtmacına doğru ilerledi. Bacağımın üstündeki kıvrımlarda gezindi ve bacağımı beline dolayarak beni kendine bastırdıktan sonra kalçasını bana iyice yasladı, ben de ona doğru yaklaştım.

Dudaklarını geri çekti ve tıslayarak nefes verdi. Ama hâlâ kalçama yapışık duruyordu, bir eli duvarda, diğeri üzerimdeydi. “Kokunu ne kadar çok sevdiğimi sana söylemiş miydim, Ava?”

Parmaklarımı siyah saçlarının içinde gezdirdim. “Hişşt, birbirimize iltifat etmiyoruz.”

Sadece tek bir öpücük demişti ama bu bir yalandı. Peri Ülkesi'nin kralı yeniden dudaklarıma yapıştı. Kalçalarım ona yaslandıkça göğsündeki sessiz gümbürtü benim göğsümün de gerilmesine sebep oldu.

Sertliğini hissedebiliyordum ve öpüşü çılgınca, umutsuzcaydı.

Birbirimizi tadıyor gibiydik ve bu öpücüğün verdiği zevk tüm mantıklı düşünceleri bir kış rüzgârı gibi zihnimden silip süpürmüştü. Ama bu yeterli değildi. Kuytularımdaki sızı daha fazlasını istiyordu.

Öpüşmeyi sonlandırmak için çekilirken alt dudağımı kendi dudaklarının arasına aldı. Parmakları saçlarıma dolanmıştı ve bırakmaya isteksiz görünüyordu. Nefesini tutarak alnını benimkine yasladı. Dudaklarımda leziz bir şişlik hissediyordum.

“Cehennemden çıkma bir eşleşme olabiliriz ama hayatımda kimseyi senin kadar istemedim, Ava Jones,” dedi alçak sesle. Son bir kez gözlerime bakıp geri çekildi. “Odana derhal muhafızlar gönderiyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Arkasını döndü, karanlık koridorda uzaklaşırken başındaki taç titreyen meşalelerin altında bir alev gibi parılıyordu.

❧ 27 ❧

AVA

Siddetli bir baş ağrısıyla uyandım ve bir kolumu gözlerimin üzerine örttüm. Beni uyandıran bir gökgürültüsü müydü? Duvarların arasından gerçekten bir şey mi gürlemişti yoksa bu bir kâbusun kalıntıları mıydı emin değildim.

Havada fırtına yoktu. Ay ışığı odama sızıyordu ve kafamın içinde biri çığlık atıyormuş gibi hissediyordum.

Dün gece sarhoş değildim, tam aksine kendimi harika hissediyordum. Peri Ülkesi'nin şarabından belki iki buçuk kadeh kadar içmiştim ve o kadar fazla olduğunu düşünmemiştim. Ama görünüşe bakılırsa bu peri şarabı insanın canına okuyordu. Her zaman fazla içtiğimde olduğu gibi, yine olmayacak bir saatte uyanmışım.

Zihnim hemen Torin'le öpüşmemize gitti ve bu düşünce anında kalp atışlarımı hızlandırdı.

Kafamdaki ses tekrar çığlık atınca gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bir dakika, ses kafamdan gelmiyordu değil mi? Böyle çığlık atan kimdi?

Kendimi zorla yataktan çıkarıp Shalini'nin odasına geçtim. Ay ışığında yatağında doğrulmuş gözlerini ovuşturduğunu görebiliyordum. "Ne oluyor?" diye mırıldandı. "Saat kaç?"

Odanın kapısını birazcık araladım. Çığlıklar şatonun duvarlarından yankılanıyordu ve muhafızların karanlık koridorda sesin geldiği yöne doğru koştuklarını gördüm.

Kapıyı kapatıp Shalini'ye döndüm. "Sanırım biri yaralanmış. Ama içeri biri girdiyse bile dışarıda onlarca muhafız var."

Gümbürdeyen kalbimle kapının yanına bıraktığım kılıcımı aldım.

Büyük bir dikkatle kapıyı tekrar aralayıp dışarıyı gözetledim. Muhafızların hepsi bir odaya girerek gözden kaybolmuştu. Şatonun taşlarında gölgeler dans ediyordu. Çığlıklar kesilmişti.

Siluet halindeki figürler koridorda hareket etmeye başladı ve meşalelerin ışığında, benim gibi uykudan uyanmış, karmakarışık saçları geceliklerinin üzerine dökülen prensesleri fark ettim. Taşlara sürünerek ilerlerken gözleri korkudan kocaman açılmış koyu saçlı Redcap'i ve balkabağı ve menekşe rengi buklelerinden Etain'i tanıdım.

"Burada neler oluyor?" diye sordu yüksek sesli bir fısıltıyla.

Parmak uçlarımda koridorda ilerledim ve bedenim buz gibi bir korkuyla kaplandı.

"Ne oldu?" Muhafızların içeri girdiği kapıya yaslanarak ne olup bittiğini görmek için birinin omzunun üzerinden bakmaya çalıştım.

Kapıda biriken kalabalığın arasından bir kadın bedeni gördüm. Yüzüstü yatıyordu, beyaz saçları koparılmış bir çiçeğin yaprakları gibi etrafına saçılmıştı, beyaz geceliği kan kırmızısına boyanmıştı.

"Bu Prenses Alice," diye haykırdım. Vücudu hareketsizdi.

Onunla konuşmamızdan izler zihnimde dönmeye başladı ve içime bir hüznün çöktü. Alice tatlı birine benziyordu, diğer periler gibi acımasız değildi.

Aeron onun üzerine çömelerek ellerini kaldırmıştı. “Kimse yaklaşmasın!” diye bağırdı. Sonra diğer muhafızlara döndü. “Kapıda bir muhafız varken bu nasıl oldu? Hepimiz koridordayken nasıl olabildi?”

Siyah saçlı bir asker başını salladı. “Odaya hiç kimse girmedi.”

“Hiçbiriniz buradan geçen birini görmedi mi?” Üzerimden dondurucu bir sihrin esip geçtiğini hissettim ve dişlerim tıkrıdadı. Döndüğümde koridordan içeri yönelen Torin’i gördüm. “Şimdi herkes odalarına dönmeli,” dedi, bir eli kılıcının kabzasının üzerindeydi.

Derin bir nefes alarak kenara çekildim. Torin haklıydı, bir düzine insanın bir suç mahallinde birbirini ezmesinin anlamı yoktu. Dönüp arkama baktığımda televizyon ekibi gözüme ilişti. Taş zeminin üzerinde kameralarını olabildiğince hızlı sürüklemeye çalışıyorlardı. Bunu yayınlamak için Torin’le çatışmalarını izlemek istemiyordum.

Torin’in söylediği şeyi düşünerek aceleyle odama döndüm; bu labirentin tüm geçitlerini henüz o bile çözebilmiş değildi. Shalini ve benim güvende olduğumuzdan emin olunca sürgüyü yerine taktım. “Olası girişleri bulmak için odanın her yanını taramamız lazım,” dedim. Kalbim gümbürdeyerek duvar halılarının ve yatakların altında bir kapak aradım.

Shalini parmaklarıyla duvarları tarıyordu. “Neden Alice?” diye sordu. “Moria ve sen önde gibi görünüyordunuz.”

“Büyük ihtimalle Moria’dır,” diye mırıldandım. “Belki de buraya girmeyi başaramamıştır. Alice bu gece kralla iki kez dans etti. Belki daha fazla. Ben çıkarken hâlâ dans ediyorlardı.”

Yirmi dakikalık çabanın sonunda Shalini ve benim bulabildiğimiz tek şey kralın kapının altından kaydırıldığı bir nottu:

Odanın her yerini arayın. Ben dönene kadar Aeron sizi koruyacak.

Ne olursa olsun odadan ayrılmayın.

SHALINI VE BEN O GÜNÜ ODAMIZDA GERÇEK MAHKÛMLAR GİBİ GEÇİRDİK; tabii bir yığın kitap, lüks bir banyo, sayısız yemek teslimatı ve odayı bizimle birlikte bir kez daha arayan Aeron'dan kısa bir ziyaretle birlikte. Sonunda yalnızca ikimiz, kitaplarla baş başa kalmıştık. Biz odamızda uzanırken, hizmetçiler güveç, tavuk kanadı, küflü peynir, meyve ve kırmızı şarap getirdiler.

Öldürülme tehdidini bir kenara bırakacak olursak şikâyetim olduğu söylenemezdi.

Akşam altı dolaylarında tütsülenmiş lezzetli tavuk kanatlarının üzerine eğilmiştim, et neredeyse kemikten düşüyordu. Kucağımda yemek yerken okumak için aldığım *The Castle of Ontranto* duruyordu; beni tamamen içine çeken, yüzyıllar önce sine ait, gotik bir aşk hikâyesi.

Bir yudum Beaujolais için ara verdiğimde kapı çalındı.

Shalini kapıya yaklaşıp kulağını dayadı. “Kim o? Yine yemek mi?”

“Kral.” Tok sesi ahşap kapının içinden gürledi. “Ve Aeron.”

Shalini önce sürgüyü, sonra kapıyı açtı ve onları içeri aldı.

Odaya ilk önce Torin girdi, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Güzel gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu.

Aeron, Alice'in vücudunda gördüğüm siyah hançeri havaya kaldırdı. Shalini ve bana döndü. “Katili iş üstündeyken siz ikinizden başka gören yok. Bu, o gece odaya girdiğinde gördüğünüz hançerin aynısı mı?”

Bir adım daha yaklaşılarak gözlerimi hançerin kabzasına diktim. “Sanırım. Yani, içerisi karanlıktı. Ama siyah olduğunu hatırlıyorum. Oniks taşı gibi.”

“Alice’in odasında gizli bir geçit buldunuz mu?” diye sordu Shalini.

Torin bir elini saçlarında gezdirdi. “Kimsenin kapı olabileceğinden şüphelenmediği Finvarra’nın bir resmi. Odasına açılıyor-muş, katil o uyurken içeri girmiş olmalı. Geçit zindanlara kadar uzanıyor, askerlerim kanıt bulabilmek için her yeri arıyorlar ve diğer prensesleri sorguya çekecekler.”

Merakım alevlendi. “Neden bizden şüphelenmiyorsunuz?”

Aeron başını salladı. “Benim önümden geçmeniz gerekirdi. Diğer prenseslerin bir çoğunun odalarında dışarı çıkabilecekleri gizli geçitler var. Sizininde yok.”

Derin bir nefes aldım. “Dur tahmin edeyim. Moria onlardan biri mi?”

“Kanıt olmadan suçlayamam. Bu, krallığın birliğini tehdit eder.”

Aeron yakasıyla oynadı. “Tabii kralın Moria ve ailesiyle olan mazisi de var.”

Bana bununla ilgili hiçbir şey anlatmamıştı.

Torin benimle göz göze gelmeden önce bir anlığına Aeron’a baktı. “Şu anda onlarca muhafız kanıt topluyor, Ava. Ama yalnızca birkaç günümüz kaldı ve eskrim turnuvasında kendini savunabileceğinden emin olmak istiyorum.”

Olan biten her şeye ve yanlış olduğunu bilmeme rağmen onunla yeniden yalnız kalma düşüncesi beni heyecanlandırıyordu, tenimde sıcak bir ürperti hissettim.

❧ 28 ❧

AVA

Beyaz pelerinime sarılıp Torin'i ormanda takip ettim. Ama beni önceki seferler gibi acibe mezarlığına götürmüyordu. Bu kez karanlık, karla kaplı meşelerin arasındaki rüzgârlı bir patikadan yürüdük.

“Gerçekten daha fazla pratik yapmaya ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?” Hava ciğerlerimi yaktı. “Tüm bunlar olup biterken?”

“Eskrim turnuvası yarından sonraki gece başlayacak. Hâlâ endişeliyim, evet.” Gözleri karanlıkta parlayarak bana baktı. “Seni Peri Ülkesi'ne getirerek doğru mu karar verdim, bilmiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü insan dünyasında güvendedin ama burada değilsin. Sana bir şey olmamasını sağlamak benim sorumluluğum ama artık her şeyin kontrolüm altında olduğunu hissetmiyorum. Ayazla beraber karanlığın güçleri de buraya yayılıyor. Önce sütü bozan hortlaklarla başladı. Şimdi de ejderhalar ve ölüm iblisleriyle ilgili duyumlar alıyorum... Boşluğu fırsat bilen karanlık büyüler üstün gelmeye başladı ve prenseslerin bu kötücül gücün etkisi altında kalarak daha da acımasızlaştıklarından şüpheleniyorum.”

“Zaten bunun için burada değil miyim? Tüm bunları düzeltmek için?”

“Eğer sağ kalırsan. Cinayetden sonra prenseslerin turnuvada seni parçalara ayırmak isteyeceğinden hiç şüphem kalmadı.”

Dehşetin soğuk parmakları omurgamda gezindi ama onları görmezden gelmeye çalıştım. “Ama senin âşık olmayacağın bir kraliçeye ihtiyacın var, yoksa krallık ölecek. Ben de bunun için buradayım, Torin. Şimdi nereye gidiyoruz?”

Bu gece gölgeler kralı rahat bırakmıyor gibiydi ve aklını kurcalayan bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum. “Eski Ostara Tapınağı’na. Orada pratik yapacağız.”

“Neden?”

“Bu seni ilgilendirmez, kefaret perisi,” diye tersledi. “Sen sadece hayatta kalmaya odaklan. Bu gece pratik yaparken sihir kullanacağım. Prenseler de aynını yapacaktır, buna hazır olman gerek.”

Görünüşe bakılırsa Torin bu gece sohbet havasında değildi.

Ama beni yıldızlara kadar yükselen kemerleri olan, taştan yapılmış devasa tapınağa götürdüğünde zaten kelimelerimi kaybetmiş gibiydim. Bu yerin kimsesiz güzelliğine bakarken soğuğu düşünmüyordum bile. Açık bir kemerden geçerek eski tapınağa girdik.

Kar zemini kaplamış ve taşları yıpratmıştı. Ortaçağ katedralleri gerçek boyutlarının iki katı büyüklükte olsalardı ve yüzyıllar boyunca donmuş topraklarda harabeye dönmeye terk edilselerdi, tam olarak böyle görünürlerdi. Ay ışığı açık, sivri pencerelerden içeri süzülüyordu ve çürüyen tavan, taştan bir ejderhanın kırık göğüs kafesi gibi üzerimize yayılıyordu. Oyuklardan bazılarını, çoğu tavşan ve tilki gibi hayvan heykelleri süslüyordu. Taşlardan yayılan büyüünün tenimde titreştiğini hissettim. Etrafta asılı buz sarkıtları, gümüş bir ışıkla parlayan kristaller gibi görünüyordular. Dikenli bitkiler duvarlara tırmanıyordu ama soğuk yüzünden artık çiçek açmıyorlardı; bu aynı zamanda hem korkutucu hem de büyüleyiciydi.

Buraya neden geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi şikâyetim de yoktu. Bu büyülü yere tek bir kez göz atabilmek bile bir ayrıcalık sayılırdı.

“Hazır mısın?” Torin hiç vakit kaybetmeden kılıcını çekmişti.

Bir nefes alıp pelerinimi çıkardım ve kısmen harap olmuş bir yabani tavşan heykelinin üzerine astım. Buzlu zeminde olabildiğince sabit durarak kılıcımı çıkardım.

Gözlerine bakarak kılıcı havaya kaldırdım. Bazı anlar, bana baktığında bakışlarının derinliği tüylerimi ürpertiyordu. Bu adamın öylesine bir gücü vardı ki ona doğrudan baktığımda yasak bir şey gördüğüm hissine kapılıyordum.

“Bekle.” Cebine uzandı ve buza benzer bir parıltısı olan soluk renkli bir kristal çıkardı. “Bunu kendine yakın tut. Diğer prensesler sihir kullandığında çevik hareket edebilmeni sağlar. Ama gücünün sana baskın gelmesine izin verme.”

Havaya fırlattığı kristali avucumun ortasıyla yakaladım. Deri pantolonumun cebi yoktu, ben de onu sütyenime sıkıştırdım.

Tenime temas ettiği anda göğsüme karanlık bir arzu çökme-ye başladı, bir tür kana susamışlık hissi. Dudağımın dişlerimden geriye doğru kıvrıldığını hissettim ve dilimi köpek dişlerimin üzerinde gezdirdim. Buranın vahşi büyüünden mi kristalin kendisinden miydi emin değildim ama bir kurdunki kadar keskin olduklarına yemin edebilirdim. Etrafımda ay ışığı daha parlak görünüyordu ve gölgeler daha da kalınlaşmıştı.

Belki de hiçbir zaman insan dünyasına ait olmamıştım. Yabani hayat, benim evimdi. “Bana hazır olduğunu hiç sanmıyorum, Torin.”

“Elimden geleni yapacağım kefaret perisi,” diye mırıldandı.

Gözleri karanlıkta buz parçacıkları gibiydi. Önce nereye hamle yapacağını tahmin etmeye çalıştım ve bacaklarım savaş ateşiyle uğuldamaya başladı.

Torin karlı tapınak zemininde bana doğru hamle yaptı. Omzuma nişan alarak saldırdı ve ben kolayca savuşturdum. Rüzgâr kadar hızlıydım; kılıçlarımız havada şangırdıyor, çarpışıp telaşla uçuşuyordu. Onu şimdiden geri püskürtmüştüm, kalbim bunun heyecanı ile çarpıyordu.

Heyecanımın sebebi Torin miydi, yoksa bunca zamandır savaşmaya can mı atıyordum? Bu, insanlar âleminde hiç bilmediğim, bastırılmış bir yanım olabilir miydi?

Şimdiye kadar birbirimizin hareketlerini ve ritimlerini öğrenmiştik, bu da kazanmak için farklı bir şey yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Saldırısını her zamankinden daha büyük bir güçle engelledim, sonra da dönerek ondan uzaklaştım. Karanlıkta bir sinekkuşunun kanatları kadar hızlı hareket ettim. Torin tekrar saldırıya geçti ve kılıcını bana doğru savurdu ama bu sefer eğildim.

Peri Ülkesi'nde kural yoktur.

Yerden bacaklarına saldırmak için hamle yaptım ama o kılıcımın üzerinden atladı. Ben ayağa kalkamadan tekrar saldırdı, şimdi daha vahşiydi. Saldırımı engelledim ama bıçağını benimki-ne doğru bastırdı.

Yerde sıkışıp kalınca ayağımı dizine vurdum. Kılıcının hâkimiyetini kaybetti ve kılıç yere çarptı. Tekrar ayağa kalkmaya başladığımda, kral bir buharlı trenin gücüyle bana vücut savunması yaptı. Sert bir şekilde kayalık zemine düştüm, başım taşa çarptı. Baş dönmesini kafatasımda hissettim ve kılıç üzerindeki hâkimiyetimi kaybettim.

Kristalden kaburgalarım doğru büyü fışkırdı ve bedenim şiddetle kükredi. Ama Torin çoktan üstüme çıkmış, beni karlı toprağa yapıştırmıştı. Kalçamı kaldırdım ve saçlarını kavrayarak onu üzerimden çektim.

Sırtüstü yuvarlandı ve ben de onun üzerine binerek çenesine sert bir yumruk attım. Başını geriye attı ama bir sonraki vuruşunda yumruğumu ezici pençesiyle yakaladı. Bir hırıltıyla kolumu büktü. Ondan kurtuldum ve yüzüstü karların üzerine düştüm. Rüzgâr bedenimi terk etmişti.

Kral şimdi sırtımdaydı ve ellerimi toprağa sabitlemişti. Kalçamı tekrar ona doğru hareket ettirdim ama onu üzerimden atamıyordum.

Eğilip, kulağıma fısıldadı: “Vahşi bir yanın olduğunu görebiliyorum ama belli ki daha çok işimiz var.”

Ağırlığını kaydırarak bileklerimi serbest bıraktı. Nefesimi tutarak ona bakmak için yuvarlandım. Ama kral hareket etmedi. Bileklerimi tekrar sıktı, bu sefer yüzü bana dönüktü.

“Bu akşam epey saldırgansın, değil mi?” Solgun gözlerinden yabani bir bakış geçti. “Bu iyi ama daha da saldırgan olmalısın, Ava. Çünkü benim yüzümden ölmene izin veremem.”

Nefesim yüzünün etrafında bir buluta dönüştü. “Çünkü huyusuz görünüşünün altında aslında benden hoşlanıyorsun.”

Derin bir nefes vererek bileklerimi bıraktı ama üzerimden kalkmadı. “Ava,” diye fısıldadı, bakışları aşağıda, benim üzerimdeyken.

Kirpikleri uzun ve kopkoyuydu, yüzü zıtlıklar üzerine bir çalışma gibiydi: Solgun bir ten, kömür karası kaşlar ve mavinin en soluk tonundan gözler.

Taş zemindeki kar, kıyafetlerimden içeri sızarak tenimi dondurdu.

Yüzümün bir yanını avucuna alarak başparmağıyla yanağımı okşadı ve alnını alnıma dayadı.

Bu kadar yakınındayken sihrinin ilkel gücünün üzerimde, tenimde titrediğini hissedebiliyordum. Kokusunu içime çektim.

Onun yanında olmak, bir tanrıdan güç almak gibiydi. Bedenime yayılan arzuyla bacaklarımı beline doladım. “Bu sadece fiziksel,” diye fısıldadım kendime yüksek sesle bir hatırlatma yaparak.

“Güzel.” Üzerimden çekilip yana yuvarlandı ama bir elini saçlarıma dolayarak beni yakınına çekti. Diğer eliyle kalçamı kavrayıp beni tam yanına sıkıştırdı.

Torin başını çevirdi, dudaklarını kışkırtıcı biçimde dudaklarıma değdirdi ve ağzını ağzıma yapıştırıp dilini içeri soktuğunda beni dünyanın sonunun geldiğini ve yalnızca bu arzunun onu kurtarabileceğini düşünen bir adamın çaresizliğiyle öptü.

Bir eliyle beni kendine çekerken Torin inliyor, inlerken parmakları saçlarıma daha sıkı dolanıyordu. Kaslarının gerginliğinden, kalan tüm gücüyle kendini kontrol etmeye çalıştığını anlayabiliyordum.

Benden hoşlandığını bile kabul edemiyorken, bu kesinlikle tehlikeli bir oyundu.

Ellerimi gömleğinin altında gezdirerek karın kaslarını hissettim sonra elimi biraz daha aşağı kaydırdım...

Kendini bıraktı.

Şimdi dünya üzerinde yalnızca birbirine dolanmış bedenlerimiz, iç içe geçmiş dudaklarımız ve hızla atan kalplerimiz vardı. Öpüşmemiz geceleyin gökyüzündeki ilk yıldız gibiydi; karanlıkla çevrili bir ışık kıvılcımıydı. Hayatım boyunca arzuladığım ama hiç tatmadığım türden bir öpücük. Diğer her şey gölgelere dönüştü.

Bir an için alt dudağımı dişlerinin arasına alarak geri çekildi ve her ikimiz de nefesimizi tuttuk. Beni kendine yakın tutarak yavaşça çeneme öpücükler kondurdu. Onu tanıdığımdan beri ilk kez Torin’in vücudu ısı yayıyordu.

Bakışlarımız bir kez daha buluştu. Torin, gözlerimi arıyor gibiydi. “Ava,” diye mırıldandı.

Sonra öpüşmeye başladığı hızla benden uzaklaştı. Doğrulup oturarak yana döndü ve parmaklarını saçlarından geçirdi.

Kaşlarımı çatarak ben de doğruldum. Bedenim onun sıcaklığını, bana sarılmış halini istiyordu.

Buz gibi bir ifadeyle bana döndü. “Biliyorsun, bu sadece fiziksel bir arzu, Ava. Bu gerçek değil. Ben yapamam... Ben senden *hoşlanmıyorum*.”

Sözleri beni göğsüme saplanmış bir buz sarkıtı gibi yaraladı ve sersemlemiş halde ona baktım. O yerden kalkarken sözcüklerin ne anlama geldiğini hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Ama tabii ya, bunu zaten bekliyordum, öyle değil mi?

Soğuktan uyuşan parmak uçlarımı görmezden gelmeye çalışarak güçlükle yutkundum. “Benden hoşlanmıyorsun çünkü sıradan bir periyim.”

Elbette Torin’in Moria’yla da bir hikâyesi olmuştu, mavi kanlı Yüksek Peri’yle.

“Hayır,” diye mırıldandı. “Sebebi bu değil. Seni buraya getirmemin bir nedeni var.”

Çenem kasıldı. “Ve o da şu ki...”

“Kendime hatırlatmam gerekiyordu...” Durdu. “Bak, bunun çok da önemi yok. Zaten gerçek olmaması gerekiyordu. Bunu biliyordun.”

Ayağa kalkıp kıyafetlerimdeki karı silkeledim. “Sorun yok.” Bozulduğumu hissettirmeyecek bir tonda çıkması için sesimi alçaltmıştım. “Başından beri senin de iyi görünümlü bir pislik olduğunu biliyordum ve bu değişmedi. Benim açımdan sürpriz yok.” O esnada gururumu kırdığını saklamayı çok iyi becerdiğimden en ufak şüphem yoktu.

tg. ebook
Tuhaf biçimde, beni reddeden o olduğu halde bir anlığına yüzünden bir acı ifadesi geçti.

Sonra arkasını döndü ve gölgelere doğru uzaklaştı. Arkasından bakakaldım. Kılıcını almayı bile düşünmemişti.

Bunun ne olduğunu biliyordum. Hiçbir zaman evlenmek istememişti. Âşık olmak veya çocuk yapmak da. Artık benim için de böyleydi çünkü aşkla işim bitmişti.

Yine de kalbimin paramparça olduğunu hissettim.

❖ 29 ❖

AVA

Odama döndüğümde öfkeliydim, parmak uçlarımı hissetmiyordum ve dişlerim kontrolsüzce birbirine vuruyordu.

Torin iz bırakmadan çekip gitmesine rağmen beni odama götürecek korumalar göndererek daha da canımı sıkmişti.

Shalini'yi yatağında bağdaş kurmuş, bir kitabın üzerine kapanmış halde buldum. Yanındaki masada bir şarap şişesiyle iki boş bardak duruyordu. Kardan sıırılsıklam olmuşken onun sıcak, sakın akşamına bir miktar kıskançlık hissettim.

İçeri girdiğimde başını kaldırdı. "Soğuktan donmuşsun. Antrenman nasıldı?"

"Torin pisliğin teki."

Hemen şarap şişesini kapıp boş bardaklardan birini doldurmaya başladı. "Hadi ya? Ne oldu?"

"Pratik yaptık." Nemli pelerinimi çıkarıp bir sandalyenin üzerine attım. "Sonra öpüştük. Ve sonra aslında benden hoşlanmadığını söyledi."

Bana bakarken neredeyse şarabı dökecekti. “Torin ne saçma-
lıyor? Yani sadece seks arkadaşın olsa bile bu kadarını kendine
saklayamamış mı?”

Şarabı masadan alıp ısınmak için şöminenin yanına geçtim.
“Sanırım sıradan bir periyle ateşli anlar yaşadığı için kendinden
tiksinliyor.”

Başını salladı. “O kadar sık biri olmadığına eminim, öyle de-
ğil mi?”

Omuz silktim. “Başka bir açıklama bulamıyorum.” Alaycı bir
gülümseme takındım. “Bu kadar sık öpüştüğümüze göre görün-
tünden hoşlanıyor olmalı.” Tekrar omuz silktim. “Lanet olası
cazibeli kişiliğimin de onu durdurmaya yetmediği kesin. Ama
bunun gerçekten bir önemi yok, Shalini. Buraya aşkın saçmalık
olduğunu bilerek geldim, bu yüzden hiçbir şey hissetmiyorum.
Torin, Andrew’dan çok da farklı sayılmaz, öyle değil mi? Ben
para için buradayım. Hepsi bu.”

Düşüncelerimden dikenli bir suçluluk sarmalı geçti. *Yalancı.*
Çünkü bu öpüşme Adrew’u ve aşka dair tüm tövbelerimi unut-
turacak kadar aklımı başımdan almıştı. Hatta elli milyonu bile...

Ama neden bunu açıkça kabul etmem gereksin ki? Zaten
egom yeterince hasar almıştı.

“Akli olan herkes için inanılmaz derecede çekicisin.” Başını sal-
ladı. “Bu arada, Aeron artık olması gerektiği kadar bakir değil.”

“Şaka yapıyorsun.” Şömineden gelen sıcaklık beni ısıtarak kıya-
fetlerimi biraz olsun kurutmuştu, arkamdaki ateş çıtırdıyordu. Ona
gülümsedim. “En azından içimizden biri tatlı bir adam buldu.”

Boş şarap bardağını masaya koydu. “Bulduğum tek şey bu
değil.”

Yeniden kan akışını hissederek ellerimi birbirine ovuştur-
dum. “Ne buldun?”

“Odayı ne kadar arasak da gizli bir geçit bulamamıştık ya?” Ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıp kitap raflarından birine yürüdü. “Meğer gerçekten gizli bir geçidimiz varmış. Çok klasik bir yerde.”

“Klasik derken?”

“Şunu izle.” Rafta duran taştan, çirkin yaratığa asıldı ve bir klik sesi duyuldu. Kitaplık gıcırdayarak içeri döndü, birkaç kitap yere yuvarlandı.

Pekâlâ. Kitap rafı alışıldık bir numaraydı ve bunu neden daha önce denemediğimizi bilmiyordum. “Sence nereye gidiyor?” diye fısıldadım.

Koridora açılan kapıya göz attı. “Katil ana kapıdan girmişti, değil mi?”

“Belki de gizli geçitten haberi yoktur.” Birkaç adım yaklaştığımda eski dökme demirden yapılmış menteşeleri fark ettim. “Bunu nasıl buldun?” Derin bir nefes aldım.

“Başka bir gotik aşk romanı ararken. *Udolpho’nun Gizemi*’ni bitirmiştım.” İçeriye adım atacak gibi yaptı, sonra durup gözlerini açarak bana döndü. “Aeron’ı çağırmalı mıyız?”

Tereddüt ettim. “Bizi şüpheli listesine eklemelerini istemiyorum. Şu anda temiziz. Belki de onu sadece... kapatmalıyız?”

“Oraya gireceğimizi biliyorsun, Ava. Bunu tartışıyormuş gibi yapma.” Cep telefonunun fenerini açıp tünelin içine doğru adım attı.

“Shalini, bekle bir dakika.” Odaya dönüp kılıcımı aldım.

Geçidin içinde, el fenerinin ışığı karanlık taş duvarları ve alçak tavanı aydınlatıyordu. Kılıcımın kabzasını kavradım ve havayı kokladım. Nemli taş, biraz yosun, Shalini ve benim kullandığımız gül kokulu sabun...

İnsanların dünyasında bu ilkel beceriyi, yani kokuyla avlanmayı kullanmıyordum. Ama burada, unutulmuş bir his gibi kendiliğinden geri gelmişti.

Shalini ışığı taşların üzerine tuttu. “Ava, şu yaratıklarla ilgili daha fazla şey bilmek istiyordun ya... Hani anne ve babanı öldürdüğünü düşündüklerimiz?”

“Bir şey bulabildin mi?” İkimiz de fısıldıyorduk ama seslerimiz yankılanarak bir şekilde yüksek çıkıyordu. “Torin yaratıklardan bahsetti. Ejderhalardan ve ölüm iblisi dediği bir türden.”

“Ama bunlar insanların bildiği türler öyle değil mi? Peri tarih kitaplarından birinde, boynuzları ve kanatları olan yaratıklar vardı. Yarı peri, yarı canavar, goblendeki gibi. Kitap onların bir efsane olabileceğini söylüyordu. Ama Torin onları görmüşe benziyor, öyle değil mi? Söylenene göre, onlar kötü, kana susamış yaratıklarmış. Perilerin eski, karanlık yüzü, henüz medenileşmedikleri dönemlerden.”

“Torin ebeveynlerini onların öldürdüğünden emin görünüyor. Sanırım *Seelie*’ler buraya hâkim olup bu şatoyu inşa etmeden önce bu toprakları onların yönettiğini söylemişti.” Kalbim hızlanmaya, ağzım kurumaya başladı. “Onlara ne deniyormuş?”

Karanlıkta parlayan gözleriyle bana döndü. “*Unseelie*.”

Bu ismi duyunca tenimde soğuk bir ürperti hissettim. “Onları duymuştum. Gerçek olduklarını bilmiyordum.”

Omuz silkti. “Görünüşe bakılırsa Peri Ülkesi’ndeki tüm canavarlar gerçek.”

İçimi çektim. “Bu kesinlikle doğru. Torin, sihir krallığı terk ettiği için yerini karanlık büyüünün doldurduğunu söylüyor.”

“Eskrim turnuvası beni endişelendiriyor. Bunun için gerçekten hazır mısın, Ava? Çünkü lanet olası prensesler ortalıkta görünmüyor.” Bana döndü. “Ya Moria gizliden gizliye bir *Unseelie* ise ve seni parçalara ayırmayı planlıyorsa?”

“Bana bir şey olmayacak,” dedim onu olabildiğince rahatlatmaya çalışarak. “Torin ile çok fazla pratik yaptım.” Ama gerçekte neler olacağını kim bilebilirdi ki?

Geçitte ilerlerken zihnim odaya ilk geldiğimiz geceye gitti. Aeron buranın yıllardır kullanılmadığını söylemiş ve daha fazla soru sormamamı istemişti. Acaba bunun sebebi neydi?

Bu odanın önemli olduğuna dair bir duyguya, bir hisse kapıldım. Burada daha önce kim yaşamış olabilirdi?

Başımı tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kaldım ve Shalini'nin önüne geçerek kılıcımı önümde tuttum. Shalini arkamda, yakınımda duruyordu, heyecandan nefesi kesilmişti.

Yaklaşık yirmi adım kadar sonra geçit hafifçe genişledi. Shalini telefon ışığını etrafa tuttuğunda önümüzde biri yukarı çıkan diğeri aşağı inen iki merdiven belirdi.

“Yukarı,” dedi Shalini.

“Neden?”

“Bilmiyorum. Aşağıda unutulmuş bir zindan falan olabilir ve kimsenin cesedini bulmak istemiyorum.”

Beni nazikçe dürtükledi ve kılıcım çekili halde ilerledim.

Merdivenleri, sert kayalardan oluşan boş bir duvarla kesilinceye kadar emekleyerek tırmandık.

“Öylece kesilecekse neden burada bir merdiven boşluğu var ki?” diye sordum.

“Başka bir kapı olmalı.” Shalini ışığı taşın üzerine tuttu. “İşte!” Küçük, yükseltilmiş bir çıkıntıyı işaret etti. “Bu bir düğmeye benziyor. Gördün mü? Artık bu şeyleri bulmakta uzmanlaşmaya başladım.”

Dikkatlice üzerine bastırdım ve klik sesi duyuldu. Taş duvara benzeyen şey dışarı doğru açılmaya başladı.

“Dikkat et,” diye fısıldadı.

“Merak etme.” Kapıyı azıcık aralayıp diğer tarafa göz attığımda önümüzde bir koridor daha uzandığını gördüm. “Bir geçit daha.” Kapıyı yavaşça iterek açtım. Bu bölümde yer tozluydu,

yaldızlı bir çerçevenin içindeki resimden örümcek ağları sarkıyordu. Mücevherlerle süslü, koyu siyah saçlı bir perinin portresi.

Taş geçit kabaca yontulmuştu ve sanki perilerin daha küçük olduğu bir zamanda inşa edilmiş gibi daralıyordu. Koridor sıkışık ve dolambaçlı bir şekilde yukarıya doğru dönen bir başka merdiven boşluğuna açılıyordu. Shalini hemen arkamdaydı, merdivenleri yavaşça çıktım. Telefonun ışığı önümdeki basamakları zar zor aydınlatıyordu. Başım dönmeye ve klostrofobik hissettirmeye başlayana kadar dönüp durdular, karanlık duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi.

Tırmanmaya devam ettik, uyluklarım yanmaya başlamıştı.

Tam durup dinlenmeye niyetlenmişken bir başka kapıya ulaştık, bu seferki ahşaptan yapılmış ve zamanla eğrilmişti. Tozlanmış kapı tokmağını kilitli olduğu düşüncesiyle çevirdim ama kolayca döndü ve kapı donuk bir gıcırtyla açıldı.

Karşımda gizli bir kule odası ve üzerine ay ışığı süzülen bir yatak duruyordu.

❧ 30 ❧

AVA

Işık, etrafımızı genişçe bir kavisle saran pencerelerden içeri süzülüyordu. Shalini omzumun üzerinden odaya göz attı ve içini çekti. “Burası muhteşem.”

Devasa pencerelerden donmuş krallığı izlerken başımla onayladım. Daracık merdiven boşluğunun ardından burada olmak rahatlatıcıydı. Bulunduğum yerden Torin’in benden hoşlanmadığını itiraf ettiği eski tapınağı görebiliyordum; kuleleri ormandan siyah bıçaklar gibi yükselen uzaktaki minicik bir karaltı gibiydi. Ay ışığı karlı ağaçlarda, tarlalarda ve krallığın karla kaplı çatılarında parıltıyor, önümüzde adeta gümüşten bir deniz uzanıyordu.

Krallığımızın üzerine karanlık çöküyor.

Odayı incelemek için döndüm. Üzerimizdeki tavan ters çevrilmiş bir dondurma külahı gibi yukarı doğru kıvrılıyordu. Odada tek kişilik bir yatak ve bir sandalye ile masa vardı. Gündüz vakti masanın manzarası muhteşem olurdu ama insan bu odada şafak sökerken uyanırdı.

Yatağın üzerinde tozlu bir kitap duruyordu, yaklaşıp elime aldım. İngilizce “*Dağ Perilerince Sahiplenildi*” yazıyordu ve kapığında gümüş bir taç vardı. Telif sayfasını açtığımda yalnızca

beş yıl önce basıldığını fark ettim. “Shalini, birileri burada erotik romanlar okuyormuş. Hem de kısa süre önce.”

Elini uzattı. “Bana versene. Odada okumak için on sekizinci yüzyılın gotik aksiyonlarından daha ateşli bir şeylere ihtiyacım var.”

Kitabı ona uzattım. “Burası terk edilmiş bir yer değil. Kitap sadece beş yıllık.”

“Peki. Öyleyse büyük ihtimalle katilin odasındayız. Belki de buradan defolup gitmeliyiz.”

“Bekle.”

Masaya doğru ilerledim, bakışlarım üzerindeki deri sümenin üzerinde gezindi. Yanında vitray abajurlu eski bir antika lamba ve içinden eski görünümlü birkaç kalem çıkan küçük bir kalaylı kalemlik duruyordu. Her şey tozla kaplıydı.

“Buraya yakın zamanda kimse gelmişe benzemiyor,” dedim. “Her şeyin üzerinde en az birkaç yıllık toz var.”

Masanın çekmecesini açtım, içinde deriyle kaplı tek bir kitap duruyordu. Deri eskimiş ve hafifçe yıpranmıştı, üzerinde isim veya işaret; hiçbir şey yoktu.

Kitabı açtım ve Shalini telefonunun ışığını sayfalara doğrulttu. Peri dilinde daha fazla yazı görmeyi bekliyordum ama sayfaları çevirince yalnızca açık bej renkli boş parşömenle karşılaştım. “Hayal kırıklığı.”

“Kesinlikle.”

Ama telefon ışığını uzaklaştırdığında boş sayfalar ışıldamaya başladı. Cılız ay ışığı altındaki sayfalarda parlak gümüşten ince uzun yazılar belirdi.

“Baksana,” dedim Shalini’ye, “şunu görüyor musun?”

Arkasını döndü ve telefonun ışığıyla aydınlanır aydınlanmaz metin yeniden silindi.

“Ay ışığı olmalı,” dedim. “Yazılar ay ışığında ortaya çıkıyor.”

“Aman Tanrım. Bunu okuyabiliyor musun, Ava?”

Kütüphanecinin büyüğü sayesinde yazılanları deşifre edebiliyordum. “Bu bir tarihe benziyor,” dedim. “5 Mayıs, üç yıl öncesinin tarihi atılmış.” Sonraki sayfaya geçtim. “7 Mayıs.”

“Ya,” dedi Shalini, “bir günlük mü?”

“Şu anda şatonun, sadece benim bildiğimi düşündüğüm en muhteşem kulesinde oturuyorum,” diye yüksek sesle okudum. Daha ilk satırdan heyecandan ürperdiğimi hissettim.

“Bu çok ayıp, Ava! Burada yazanlar bizi hiç ilgilendirmez. Okumaya devam et lütfen.”

Sayfayı çevirdim ve okumaya başladım.

BURADA, BU SESSİZ YERDEYKEN BİLE ONU, O SOLGUN GÖZLERİNİN vahşi güzelliğini düşünmeden duramıyorum. Bana kimseyi sevemeyeceğini düşündüğünü söyledi ama sebebini açıklamadı. Yalnızca onun ve Orla'nın bildiği sırlardan bahsetti.

Ama bunun yalan olduğunu biliyorum. Bana olan sevgisini, ılık bir ilkbahar esintisi gibi üzerimde hissedebiliyorum ve evlendiğimizde, krallığını hayata döndüreceğim.

İlk tanıştığımız günü hatırlıyorum, beni donmuş kırlardaki bir hayaletten kurtarmıştı. Elbette, onun kim olduğunu biliyordum. Güzelliğiyle tek bir nefeste kalbinizi paramparça edebilecek dünya üzerindeki yegâne erkek.

Gözlerimizin buluştuğu anı hiç unutmayacağım, o anda kalbimin ikiye ayrıldığını hissetmişim. O güne kadar bir bütün olan, artık iki parçaydı ve bir yarısı ona aitti.

Bunu kendisi ne kadar kabul etmek istemese de beni sevdiğini biliyorum.

–M

SHALINI ARAYA GİRDİ. “BU KİM? BUNLARI KİM YAZMIŞ?”

Kelimelere bakarken sivri tırnaklı parmaklar kalbimi sıkıştırıyor gibi hissettim.

“Bilmiyorum,” dedim. “İmzada yalnızca ‘M’ yazıyor ama bahsettiği kişi, Torin. Sevemeyeceğini söylemekten hoşlanıyor.”

“Bunu okumamalıyız,” diye fısıldadı. “Hadi, devam et.”

Sevgili günlük, pek mümkün görünmüyordu ama sonunda gerçekten oldu! Şatoya taşındım, duvar halılarıyla kaplı ve onlarca kitapla dolu kendi odama. Sanırım evdeki kadar büyük değil ama onun yakınındayım ve beni mutlu eden tek şey bu. Torin’in benimle evlenmeyi planladığını düşünüyorum ama beni tehlike konusunda durmadan uyarıyor...

–M

KALBİM kaburgalarım vurarak atmaya başladı ve kıskançlığın dikenli sarmaşıklarının kalbimi sarmaladığını hissettim. “M”, Moria’nın kısaltması mıydı? Birçok isim M ile başlayabilirdi ama yine de...

Bunları kim yazmıştı? Şimdi neden onunla evlenmiyordu?

Gümüş yazıyı okumak güçtü ve ben ona baktıkça soluyor gibiydi, bu yüzden sayfayı çevirdim ve yüksek sesle, olabildiğince hızlı okumaya başladım.

HASADIN 8’İNCİ GÜNÜ,

Sevgili günlük, yalnızca o ve ben, baş başa uzun bir gün geçirdik. Sanki kafasını kurcalayan bir şey varmış gibi, keyifsiz görünüyordu. Bunu onunla konuşmaya çalıştım ama bir şey olmadığını söyledi. Birbirimize dokunmamamız gerektiğinden bahsetmeye başladı, bunu neden yaptığını anlamıyorum.

SAYFAYI ÇEVİRDİM. BURADA YAZI DAHA KARMAŞIKTI, yazar her zamankinden hızlı yazmışa benziyordu.

ORUÇ GÜNÜ,

Sevgili günlük, bugün berbat bir gündü. Çok korkunç bir şey oldu. İkimiz baş başa ormanda yürüyüşe çıkmıştık. Bu normalde muhteşem olurdu ama bana korkunç bir şeyin olabileceğini söyleyip durdu. Lanetlendiğimi söyledi ama sebebini açıklamadı. Sonunda hazır etrafta kimse yokken elini tutmaya çalıştım ama o beni buzla dondurarak karşılık verdi. Hayatımda tattığım en korkunç acıydı, beni iyileştirmesi için kız kardeşime koşmak zorunda kaldım.

O ise Torin'in benim ölümüm olacağını söyledi.

Torin'in ÖLÜM demek olduğunu.

Önsezisine göre, donmuş bedenimi Ostara Tapınağı'nda toprağın altına gömecek ve beni öldürdüğünü asla kimseye söylemeyecekmiş. Bu sırrı yutacak, külleri ise karnında taşıyacaktı...

Bu beni korkutuyor. Kardeşim daha önce hiç yanılmadı. Yine de kraldan uzak durabileceğimi sanmıyorum...

“OKUMAKTA GÜÇLÜK ÇEKİYORUM,” DEDİM.

Ben kelimeleri yüksek sesle okudukça metin tamamen kaybolmaya başladı, sonunda bomboş sayfaya bakakaldım.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

“Lanet olsun,” dedi Shalini. “Sence bunları yazan kimdi? Torin'in tehlikeli olabileceğine inanıyor musun?”

“Biz periyiz. Hepimiz tehlikeliyiz.”

“Belki aynı katil onu da öldürmüştür.” Shalini koluma dokundu. “Ava, en başta buraya gelmeni söyleyen bendim, biliyorum. Perilerin ürkütücü olduğunu söylemiştin ama sana kulak asma-

dım. Şimdi düşünüyorum da... Belki de tüm bunlar hayatını ris-
ke atmaya değmeyebilir.”

“Elli milyon da mı?”

“Eğer ölürsen elli milyonu ne yapacaksın?” diye atıldı.

Derin bir nefes aldım. “Ölmeyeceğim konusunda bana inan-
man gerekiyor, hepsi bu.”

Çünkü bu sadece parayla ilgili değildi.

Buradan ayrılmak istemiyordum.

❧ 31 ❧

AVA

Turnuvadan önceki son geceydi ve birbirimizin vücuduna kılıçlarımızı saplamadan önce hoş, medeni bir akşam yemeğinde bir araya gelecektik. Soluk gri renkli balo elbisemle şatonun karanlık koridorlarında ilerlerken Shalini tam yanımda yürüyor, Aeron ise bize yolu gösteriyordu. Saçlarımı menekşelerle süslü örgülerle toplamıştım, Shalini ise bembeyaz bir şıklıkta giyinmişti.

Elbisem yürürken ara ara ışıldıyordu, ay ışığını ve o tuhaf, ince uzun harfleri aklımdan çıkaramıyordum. Günlük, her ne kadar onu okuyamasam da gece boyu beni uyutmamıştı. Tüm gece ayaktaydım ve sanki boş sayfalar Torin'in sırlarını açığa çıkarabilecekmiş gibi saplantılı şekilde günlüğü incelemiştim.

Gözlerimi kırpıştırdım ve mevcut ana dönebilmek için kendimi zorladım. Yarın, savaşma zamanı geldiğinde Torin'in aşk hayatının karanlık sırları ve M.'nin akıbeti hakkında hayal kurmaya devam edemezdim.

“Dalıp gitmeyi bırak,” diye mırıldandı Shalini. “Muhteşem bir şatoda bir ziyafete katılmak üzeresin.”

Ona ters bir bakış attım. “Dalıp gittiğim yok. Sadece yarın için gerginim.”

Bana dönüp kaşlarını çatı. “Ben de en az senin kadar gerginim. Aslında çok geç değil, biliyorsun...”

“Kaçıp gitmek için mi?”

“Yarın ortalığın kan gölüne dönmesinden korkuyorum,” diye fısıldadı.

“Öyle olacak. Perilerin doğası böyle. Sadece benim hayatta kalma becerilerime güvenmeye çalış, çünkü ben de onlardan biriyim.”

Küçük bir şokla, artık kendimi bir insan (taklitçisi) değil, peri olarak tanımlamaya başladığımı fark ettim.

Ben bir periydim.

Şatoda birkaç hafta geçirdikten sonra artık yolumu bulabiliyordum. Her zamanki varaklı portre koleksiyonunun önünden geçtik, sonra zırh takımlarının ve titreşen meşalelerin. Taht salonuna yaklaştığımızı biliyordum.

Kapılardan geçtikten sonra antik tahtların etrafına bir yarım daire şeklinde sıralanmış masalara ulaştık. Aeron, Shalini ve bana yerlerimizi gösterdi. Eğer öldürülmemiş olsaydı Alice’in bugün oturacağı yere göz attım ve boğazım düğümlendi.

Uşaklardan biri bardaklarımıza kırmızı şarap doldurdu. Şarabımı yudumlarken diğer prensesler sırayla içeri girerek zarifçe yerlerini aldılar.

Torin siyah deriler içinde salona girerek etrafı kolaçan etti, bugün bir kraldan çok bir savaşçı gibi giyinmişti. “Yarın turnuvarın son aşamasını gerçekleştireceğiz,” dedi. “Kılıç kılıca, bıçak bıçağa yarışılacak. Yarın, bir Seelie kraliçesinden beklenen asil savaşçı ruhunu taşıdığınızı bana kanıtlamanız gerekiyor. İlk düelloda galip gelenler diğer kazananlarla savaşacak.”

Moria halinden memnun bir gülümsemeyle bana döndü. “Olur da talihsiz ve vahşi bir ölüm seni buluverirse, yine turnuvadan elenmiş olacaksın.”

Torin ona sert bir bakış attı. “İlk düello Dearg Due’lerden Prenses Moria ve Banshee Klanı’ndan Prenses Cleena arasında olacak.” Bir an için bana baktı ve kalbimin hızlandığını hissettim. “İkincisi Leannán Sídheden Prenses Ethain ve Redcap Klanı’ndan Sydoc arasında, üçüncü düello ise Selkie’lerden Prenses Eliza ve Chloe’nin Yeri’nden Ava Jones arasında olacak.”

Annemin ismini söylemeyi düşünmüş olması kalbime dokunmuştu. O kısmı boş bırakabilirdi. Hiçbir yere ait olmayan Ava Jones... Rahmetli hizmetçilerin çocuğu veya herkese kendini rezil eden sarhoş da diyebilirdi. Ama Chloe’nin benim için ne ifade ettiğini, onun benim evim olduğunu biliyordu. Bir zamanlar, gerçekten bir yere aittim.

Eliza’ya, bronz tenli ve soluk yeşil renkli parlak saçları olan kadına göz attım. Gözleri yeşil lekelerle süslü kopkoyu bir kahverengiydi. Konuşurken bana odaklandılar. “Doğduğum günden beri en iyi eğitmenlerle çalışıyorum. Kılıç sanatında eşsiz bir eğitimim var. Su kıyısındaki krallığımızda en kıymetli hazinemiz becerilerimizdir. Bir peri yıllar geçse de benim gibi bir örnekle karşılaşamayabilir...”

“Yarını iple çekiyorum.” Sydoc Eliza’nın sözünü keserek kadehini kaldırdı. “Şapkamı düşmanlarımin kanına bulayacağım anı.”

Etain ona kaşlarını çattı. “Ne diyorsun Sydoc? Düelloda benimle savaşacağını biliyorsun. Şapkamı kanıma falan bulamayacaksın. Yalnızca puanlar üzerinden gidemez miyiz?”

Sydoc gözlerini ona kilitledi. “Bir kraliçe savaş alanında becerilerini sergileyebilmelidir. Redcap’ler böyle yapar. Ve evet, klanımın geleneklerini yerine getirerek onu onurlandıracağım.”

Etain'in yüzünden dehşet dolu bir bakış geçti. "Lanet olası kaçık."

Odada bir fısıltı dalgalandı ve bir huzursuzluk duygusuyla ensemın karıncalandığını hissettim. Moria'ya baktığımda telefonunu Redcap'e uzatıyor ve her ikisi de kıkırdıyordu.

"Prenses Moria." Torin'in tok sesi tüm salonu doldurdu. "Sizi sıkıyor muyum?"

"Aman Tanrım." Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Çok üzgünüm Majesteleri ama buradaki kadınlardan birinin kendini küçük düşürdüğünü bilmeniz gerektiğini düşündüm." Soğuk bakışlarını bana kaydırđı ve ifadesi sertleşti. "Bir kez daha." Torin'le göz göze geldi. "Sizin de tıpkı benim gibi grotesk gösterilerden tiksindiğinizi biliyorum. Eminim ki düşük ahlaklı, çıplak vücudunu tüm dünyanın çoktan gördüğü bir geline katlanamazsınız. Bir peri kraliçesi iffetli ve temiz olmalıdır, sıradan bir fahişe gibi kullanılıp atılmış değil."

Telefonunu bir prenesten diğerine aktardı, her birinin yanakları kızararak şaşkınlık gösterileri yapmalarını izlerken mide bulantım boğazıma tırmandı.

Kalbim çılgınca atıyordu. Ne olmuştu?

"Prenses Moria," diye tersledi Torin, sesini alçak tutarak. "Neden bahsediyorsunuz böyle?"

Onu daha önce hiç öfkelenmek üzereyken görmemiştim ve gölgeler vücudundan kan akıtıyor gibiydi.

Moria bir elinde şarap kadehiyle ayağa kalktı ve telefonunu Redcap'in elinden aldı. "Hepsi *Daily Mail*'de yayımlanmış Majesteleri. Önemli bölgeler hafifçe mozaiklenmiş. Ama metni de ilginç bulacağınızı düşünüyorum. Belki *Chloe'nin Yeri'nden Ava Jones*'un ne kadar münasip olacağına dair size bir fikir verir. Bir göz atın çünkü dünyanın geri kalanı bunu çoktan yaptı."

Beynimde kamera ışıkları gibi düşünceler yanıp sönüyordu. Çıplak fotoğraflar mı? Hiç çıplak fotoğraf çektiğimi hatırlamıyordum... Andrew ile Costa Rica'da yaptığımız tatil dışında...

Ama bunu yapmış olamazdı. Yapmazdı. Andrew dikkat çekmekten en az benim kadar nefret ederdi.

Suratımdaki kanın tamamen çekildiğini hissettim, Shalini'ye döndüğümde şaşkınlıkla telefonuna bakıyordu. Titreyen ellerimle telefonu ondan alıp mozaiklenmiş fotoğrafa baktım. Costa Rica'ya gidebilmemiz için bir yıl boyunca para biriktirmiştik, deniz kenarında küçük bir bungalovda kalmıştık ve kendimize ait bir plajımız vardı. Birkaç gün boyunca, ben hasta hissetmeye başlamamış ve o henüz Ashley ile tanışmamışken, tatil muhteşemdi.

Etrafta hiç kimse olmadığı için her zaman mayo giymiyordum ve Andrew birkaç fotoğraf çekmişti ama bunun ne önemi olabilirdi? Zaten evlenecektik. *DailyMail*'e göndermek bir yana dursun onları bir başkasına *göstereceğini* hayal bile edemezdim.

Shalini'nin telefonu elimde, yerimden fırlarken sandalyem neredeyse devrilecekti, hızla taht salonundan dışarı yürüdüm. Gözlerimi yakan ıslaklığın ardından makaleden kesitler okumaya çalıştım.

...para saplantılı...

...alkolik...

...öfke nöbetleri oluyordu...

...beni aldattığından eminim...

Hızına yetişemediğim bir düşünce fırtınası zihnimi bulandırdı. Bunu *neden* yapmak istesin?

İntikam.

Shalini randevu sırasında, ismini söylememiş olsam da ondan bahsetmemin onu öfkелendirdiğini söylemişti. Yine de insanlar bir şekilde kim olduğunu bulmuştu, şimdi hem kendini temize çıkarıyor hem de benden intikamını alıyordu.

Şu anda, kendimi kesinlikle peri gibi hissediyordum çünkü kafasını bedeninden ayırmak istiyordum.

“Ava.” Arkamda Torin’in yumuşak, kadifemsi sesini işittim ve ona bakmak için döndüm.

“Söylediği her şey yalan.”

“Bunu biliyorum. Kaburgalarını vücudundan ayıracağım ve cesedinden geriye kalanları diğerlerine bir uyarı olarak akbabalara bırakacağım.”

Bir elimle yüzümü kuruladım. “Bu... çok tatlı... ama insan dünyasında işler böyle yürümüyor.” Az önce tam da buna benzer bir şeyin hayalini kurduğumu itiraf etmeyecektim.

Siyah kaşlarından birini kaldırdı. “İnsan dünyasında işler böyle yürümüyor mu? Bunu neden umursayayım ki?”

“Şu anda onlara ihtiyacın var gibi görünüyor, Seelie’nin kralı olsan bile.” Ona baktım. “Ama bu gerçekten iyi bir soru, Torin. *Neden* umursuyorsun ki? Birbirimizden hiç hoşlanmıyoruz. O konuşmayı unuttun mu? Fazla zaman olmadı.”

Bakışlarını kaçırdı ve derin bir nefes aldı. “Çünkü birinden hoşlandığımda...”

“İşler beklediğin gibi gitmiyor mu? Hayata hoş geldin, dostum.”

Taht salonuna doğru yürümek için arkamı döndüm.

“Bekle.” Emredici tonu tartışmaya yer bırakmamıştı. Ona bakmak için döndüm.

“Ne?” dedim.

Bana dokunmak için uzandı, sonra yanmaktan korkan biri gibi elini geri çekti. Gözlerinden derin bir ifade geçti, bir şey söylemek istediği ama kelimelere dökemediği hissine kapıldım. “Doğru kişi sen değilsin, Ava. Seni seçmemeliydim.”

“Bir magazin haberi yüzünden mi? Zaten bütün mesele bu işe uygun olmamam değil miydi?” Öfkeden yanaklarım kızardı. “Ben-

ce doğru kişiyi seçtin, tatlım çünkü onların da anladığı gibi sana uygun değilim. Bu seni utandırdıysa senin adına çok üzüldüm ama bir sözleşmemiz var ve bir peri kral sözleşmesini bozamaz.” Bir an için daha iyi hissederek ona gülümsedim. “Bu evliliği yapacağız ve ben de paramı alacağım. Hem biliyor musun?” Öne doğru eğilerek fısıldadım. “Evleneceğimiz gün için sabırsızlanıyorum. Senin utancın benim için her şeyi daha eğlenceli hale getirecek.”

“Bana asla dokunmamalısın, Ava.” Sözleri acımasızdı ama ses tonu yumuşacıktı. Neredeyse bir davet gibiydi. “Anlıyor musun?”

“Bana güven, en ufak isteğim yok.” Perilerin yalan söyleyemediği tamamen efsaneydi çünkü tam olarak bunu yapıyordum. Yalan söylemenin periler arasında korkunç bir günah kabul edildiği de söylenirdi. Peki ya ben? Zaten insanlar arasında büyümüştüm.

Taht odasına döndüğümde başımı dik tuttum. Cleena sandalyesinde arkaya yaslanarak bana gülümsedi. “Ava Jones, kendinle gurur duymalısın. O fotoğrafta muhteşem görünüyorsun. Eski sevgilinse kalbi kırılmış bir dangalağa benziyor.”

“Yani...” dedi Moria bozulmuş bir ifadeyle, “kendini kaç kez küçük düşürdüğü umurumda değil. Yarın sabah her türlü kılıcım ile onun içinden geçeceğim. Ava yarın küçük et parçalarından başka bir şey olmayacak.”

Kurt gibi sırtı baka bana baktı ve kanımın donduğunu hissettim.

❧ 32 ❧

AVA

Aeron karlı arazide bana yol gösterirken pelerinimi sıkıca üzerime çektim. Shalini sessizce yanımda yürüyordu. Bana karşı öfkeli görünüyordu, ağzından tek kelime çıkmıyordu. Belki de yalnızca gerginlik onu sessiz tutuyordu ama aslında her ikimizin de üzerinde sıkıntılı bir bekleyiş vardı. Sadece birkaç saat içinde prenseslerle savaşıyor olacaktım.

İleride, gri taştan bir amfiteatr ufukta uzanıyordu; tıpkı Kolezyum gibi, yarısı yıkılmıştı. Roma'daki arenanın iki katı büyüklüğündeki taş yapı, göz kamaştıran güneşin altında simsiyah parlıyordu. Karanlık kayalarından buz sarkıtları uzanıyordu.

Bugün donmuş bir arazi üzerinde, gladyatörler gibi savaştık.

Selkie Prensesi Eliza önümde yürüyor, yeşil saçları gümüş zırhının üzerinden sarkıyordu. Bana bir iki kez dönüp baktı, hafifçe midesi bulanıyor gibi görünüyordu.

Uzun, yavaş bir nefes verdim. Kısa süre sonra Moria ve Cleena amfiteyatroda savaşacaklardı ve çoktan oraya varmışlardı. Nasıl sonuçlanacağını tahmin ediyordum. Cleena çabucak teslim olacaktı. Moria ise iş o noktaya varırsa, gerekirse ölümüne savaşacaktı.

Buz gibi rüzgâr yanaklarımı çimdikledi ve ayaklarım karın üzerinde gıcırdadı.

Torin'i bu sabah bir kez bile görmemiştim ama zaten onu zihnimden uzak tutmaya çalışıyordum. Bugün sadece hayatta kalmam ve buraya gelme sebebim olan ödülü kazanmam gerekiyordu.

Buz tutmuş harabeye ulaştığımızda karanlık bir geçide giren muhafızı takip ettim.

“Hâlâ geç sayılmaz,” dedi Shalini.

“Bana biraz güven,” diyerek onu susturdum.

Muhafız bize yol göstermek için duvardan bir meşale çekti. Ateşin ışığı taştaki oymaların üzerinde dans ediyordu; daha önce burada savaşmış olan perilerin isimleri, korkunç Unseelie düşmanlarına karşı kazandıkları zaferler. Resimler de vardı; bir kral, bir koç gibi kıvrık ve devasa boynuzları olan bir periye kılıcını doğrultarak boyun eğdirmişti.

Kalabalığın uzaktan gelen uğultusunu duydukça göğsüm sıkışıyordu. Yılan gibi kıvrılan tünel yerin altında ilerliyor, uğultu giderek artıyordu, ta ki sonunda amfiteatra açılana ve göz alıcı parlaklıktaki kış güneşi bizi karşılayana kadar.

Tünelden çıktığımızda sağır edici bir gürültüyle karşılaştık, elli bin perinin tezahüratının sesiydi bu.

Shalini dirseğimi tuttu ve her ikimiz de şaşkınlıkla bakakaldık. Tüm stadyum, her bir koltuk doluydu ve hepsi birden benim adımları haykırıyordu.

“Ava! Ava! Ava! Ava!”

Periler arasında bile favori haline gelmemin şaşkınlığıyla güçlüklerle yutkundum. Sarhoşken kralın yüzüne karşı küfretmemin affedileceğini asla beklemezdim ama belki de ezilen kişiler perilere bile sempatik geliyordu.

“Vay canına!” diye kulağımın dibinde bağırdı Shalini. *Ben de tam olarak böyle düşünüyordum.*

Eliza bana bakmak için döndüğünde çenesini sıkıyordu. “Görünüşe göre senden gerçekten hoşlanıyorlar. Buralı olmama rağmen. Gerçekte bizden biri bile olmamama rağmen. Seninle ilgili doğru olmayan bir şeyler var Ava ve bunun insanlar arasında büyümekten fazlası olduğunu düşünüyorum.”

Sesindeki öfkeyi hissedebiliyordum ama ona cevap vermedim.

Biz tünelden bakarken, bu hava için fazla ince görünen kırmızı tüller giymiş yaşlı bir kadın ayaklarını sürüyerek arenaya girdi. Pembe altın rengindeki saçlarının üzerine gümüş bir taç takmıştı.

Televizyon ekibi ona doğru yaklaşıncı ürkmüş göründü. Sonra kollarını kaldırdı. “Kralın evlilik teklifi için son yarışmaya hoş geldiniz!” Sesi derinden ve gürdü. Mikrofon olmadan bile tahta yankılanıyordu. “Bu gece, prenseslerden bazıları ölebilir. Ama Seelie Krallığı için ölecekler ki krallık yeniden hayat bulabilsin. Ve Seelie hükümdarı, Peri Ülkesi’nin yüce kralı ve birleşmiş altı klanın hükümdarı Torin için.”

Dönerek eliyle onu işaret etti. Kral Torin siyah granit bir tahta oturuyor, dünyanın geri kalanına şeytani bir Roma imparatoru gibi görünüyordu, tabii bir kış imparatorluğunda.

Kadın tek kelime daha etmeden siyah merdivenleri tırmandı ve Torin’in tam arkasında durdu.

Tünelde durduğum yerden Moria ve Cleena’nın arenaya girişini izledim. Moria da benim gibi siyah deriler içindeydi, Cleena ise ince, platin rengi bir takım giymişti. Moria’nın duruşundan yetenekli bir kılıç savaşçısı olduğunu anlayabiliyordum. Kılıcı gevşekçe tutuyor ama hareketsiz bekliyordu. Ne var ki Cleena titriyor gibi görünüyordu. Daha önce hiç gergin olduğunu görmemiştim, ama şimdi burada olmak istemediği açıkça görülüyordu.

Yaşlı kadın üzerinde durduğu taş platformdan ağzını açarak ciyakladı: “Dövüşe başlayın!”

Kalabalık tezahürat yaparken prensesler birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar, kılıçları güneş ışığında parlıyordu. Önce Moria atıldı ve Cleena’nın kılıcı parladı. İyi bir savunmaydı ama Moria’nın saldırısını zar zor savuşturmuştu.

Kılıcını hazır tutarak geriye adımladı. Moria tekrar hamle yaptı ve Cleena saldırıyı güçlkle savuşturabildi. Üstünlüğü ele geçirdiğini açıkça hissedenden Moria, Banshee prensesinin etrafında dönmeye başladı. Birkaç saniyede bir saldırıp kılıcını saplıyordu.

Cleena kendini savunmaya devam etti ama hamle yapmakta geç kalıyor, her seferinde yalnızca Moria’nın kılıcının yönünü değiştirebiliyordu. Moria’nın kızıl saçları, arenanın kontrolü tamamen ondaymış gibi güneşin altında parlıyordu. Kılıcını kaldırıp Cleena’nın tam kalbine doğrulttu.

İleri atılarak tüm ağırlığıyla saldırdı. Cleena savuşturmaya çalıştı ama Moria kılıcını Cleena’nın omzuna sapladı. Cleena acı içinde çığlık atarak dizlerinin üzerine düştü. Buzlu arazide çınlayan, bir ölüm perisinin çığlığıydı ve kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım.

Ama savaş devam ediyordu, Cleena ayakları üzerinde doğruldu. Moria’dan uzaklaştı, omzundan kan damlıyordu. “Moria”, dedi neredeyse yalvararak.

Moria onu umursamadı ve tekrar saldırdı, bu kez kılıcını daha aşağıya sapladı. Kılıcın ucu Cleena’nın sağ uyluğunu delip geçti.

Banshee prensesi buzlu zemine kan fışkırırken çığlık attı.

“İki - sıfır,” diye bağırdı yaşlı kadın gözleri heyecanla parıltıya. Kulağa delirmiş gibi gelen bir kahkaha attı.

Moria yaralı bir ceylanın üzerindeki bir akbaba gibi prensesin çevresinde dönüyordu. Vücut dilinden çoktan kazandığı-

nı bildiği anlaşıyordu. Cleena'nın tek yapabildiği topallayarak Moria'nın kılıcının menziline uzak durmaya çalışmaktı. Acı, yüz hatlarına işlemişti ve duyamadığım bir şeyler fısıldıyordu. Muhtemelen pes etmeye çalışıyordu.

Moria yavaşça onu takip etti, vücudu heyecandan gerilmişti. Cleena'nın yaralı bacağı tutmadı ve tökezleyerek tek dizinin üzerine düştü. Moria onun üzerinde zafer kazanmış gibi duruyordu ama saldırmadı. Onun yerine bana baktı. Göz göze geldik. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi, sonra yavaşça bana göz kırptı.

Kılıcını havaya kaldırdı, onu Cleena'nın boynuna indirmek üzereydi.

"Bu kadarı yeter!" Torin'in sesi tüm arenada yankılandı ve Moria olduğu yerde donup kaldı.

Torin tahttan kalkarak elini kaldırdı. "Kazandın, Prenses Moria. Onu öldürmene gerek yok. Kazandın."

Uzun, yavaş bir soluk verdim. Bana göz kırpmak için duraklamasa onu durduracak vakti olmayabilirdi. Bir dahaki sefer, Moria o müdahale edemedi saldıracak, diye düşündüm.

Ona bunu yapacak fırsatı vermeyeceğimden emin olmalıydım.

ETAİN SOLUK RENKLİ ZIRHI VE BAŞININ ÜZERİNDE ÖRÜLMÜŞ SAÇLARIYLA ARENAYA GİRDİ. Metalik çizmeler giymiş ve siyah saçlarının üzerine kıpkırmızı bir şapka takmış Sydoc'un tam karşısında durdu. Bir mide bulantısı şokuyla Sydoc'un şapkasını çoktan birinin kanıyla ıslatmış olduğunu fark ettim. Lanet olası kan nereden gelmişti?

Sydoc gülümsediğinde vampir dişlerini gördüm.

Ama Etain korkmuşa benzemiyordu. Aslında onun gülümsemesi de bir o kadar korkunç ve kana susamış görünüyordu.

İlk olarak Etain saldırdı ve Sydoc'u anında omzundan yaraladı. Redcap kükreyerek saldırıya geçti. Etain'i geri püskürtürken vahşi ve acımasızdı, siyah saçları arkasında uçuşuyordu. Etain hızlıydı ama Sydoc ondan da hızlıydı. Güzel Etain'i duvara sıkıştırdı ve boynuna sapladığı kılıcıyla onu tam şahdamarından yaraladı.

Etain'in boğazından kan fişkirirken gözleri dehşetle açılmıştı. Bulunduğum yerden bile, gözlerindeki ışığın sönüşünü görebiliyordum. Sydoc kılıcını çıkardı ve Etain'in cansız bedeni yere çökerken buzun üzeri kan gölüne döndü.

Ama Sydoc için bu kadarı yeterli değildi. Metal çizmesini sertçe Etain'in kaburgalarına indirdi.

Etain artık hayatta değildi. Bu sadece aklını kaçırmış bir kana susamışlık gösterisiydi.

Kalabalık beğenisini haykırdı.

Aman Tanrım. Bu insanların sorunu neydi böyle?

Sonunda Sydoc nefesini tutarak eğildi, şapkasını Etain'in karnına batırarak iyice buladı. Şapkayı siyah saçlarının üzerine yerleştirdiğinde yüzü ışıldıyordu.

Etain'in kanı yüzünden aşağı süzülürken, zaferini ilan etmek için kalabalığa doğru kılıcını kaldırdı.

TÜNELİN İÇİNDE ELIZA VE BEN BİRBİRİMİZE ENDİŞELİ GÖZLERLE BAKTIK, az önceki özgüvenini tamamen yitirmişti. Ve bunun için onu suçlayamazdım.

Torin'in başı öne eğilmiş, yüz ifadesi ciddiye. Biri Etain'in cansız bedenini tünellerden birine götürürken donup kalmış halde onu izledim.

Yaşlı kadın topallayarak merdivenlerden geri indi, rüzgâr saçlarını kamçılıyordu. Yüzüne tüylerimi diken diken eden bir sırtı yerleştirmişti.

“Bir sonraki düello Prenses Eliza ve Ava Jones arasında olacak.”

Kalbim gümbürdemeye başladı ve yanımda Eliza ile yavaş yavaş arenaya doğru adım attım.

Kış rüzgârı yeşil saçlarıyla oynuyor, bukleleri soluk güneş ışığında parıltıyordu. Tam karşımda ince kılıcını güçsüzce tutarak pozisyon aldı, omuzları aşağı düşmüştü.

Belki de o kadar zor bir dövüş olmayacaktı.

Yaşlı kadın podyuma çıktı, sonra bize bakacak şekilde döndü.

Tuhaf biçimli uzun, beyaz dişleri parlayarak sıırttı. Gökyüzüne doğru, “Dövüşe başlayın!” diye cırladı.

Kılıcımı Selkie prensesine doğrulttum, o ise benimkine karşılık gelecek şekilde yavaşça kılıcını kaldırdı. Kılıcımı kılıcına doğru savurdum. Su perisi zayıfça savuşturdu. Onu tekrar test ettim. Bir kez daha kılıcımı gönülsüzce savuşturdu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum alçak sesle.

“Beni yen gitsin,” diye tısladı sessizce. “Artık bunu yapmak istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum.”

Çevresinde döndüm.

“Öyleyse tüm bunlara ne için katlanıyorsun? Kalabalık bana tezahürat yaparken neden rahatsız olmuş gibi davrandın?”

“Kralla hiç ilgisi yok. Zaten erkeklerden hoşlanmıyorum. Ama klanlarımız zafer istiyor.” Geri adım attı. “Bu aramızda bir gurur meselesi. Hepsi bundan ibaret. Burada yaşasan beni anlardın.”

Yavaşça birbirimizin çevresinde döndük. “Pekâlâ. Mesele gururursa başta iyi bir vuruş yapmışsın gibi davranacağım.”

Yüz hatları anında gevşedi. “Gerçekten mi?”

“Başla. Sadece canımı yakma.”

Kılıcını bana doğru savurdu. Kolayca savuşturdum ama zorlanıyormuş izlenimi verdim.

“Bu iyiydi,” diye fısıldadım. “Şimdi bir kez daha yap.”

Yeniden saldırdı ve bir kez daha savuşturdum. Birkaç tane daha nazik gelgitten sonra kalabalığın sıkıldığını hissettim. Bazıları savaşmamız için tezahürat yapmaya başlamıştı.

Moria ve Cleena’nın sergilediği ilkel drama bu maça yoktu ve gerçekçi göründüğümüzden emin değildim.

“Hazır mısın?” diye sordum. “Biraz kan dökmem gerekecek.”

“Evet,” diye fısıldadı.

Zırhının onu korumadığı uyluk bölgesine yüzeysel ama karın üzerine kan damlatmaya yetecek kadar bir kesik attım.

“Uf!”

“Affedersin,” diye fısıldadım. Bu noktada fısıldamamıza gerek bile kalmamıştı. Kan gören kalabalığın heyecana kapılmış gürültüsü söyleyebileceğimiz her şeyi bastırıyordu.

“Ava Jones’a bir puan!” diye çığlık attı yaşlı kadın.

“İyi misin?” diye sordum. “Çok kötü değildi. Hadi bu işi bitirip kurtulalım.”

Tekrar saldırdım. Bu kez kılıcımın en ucuyla sağ bileğine küçük bir kesik attım. Kalabalık gürledi.

“Pekâlâ,” dedim. “Son vuruş için hazır mısın?”

Su perisi başıyla onayladı ama ağlamak üzere gibi görünüyordu.

“Sorun ne?” diye fısıldadım.

“Bu benim için bir başarısızlık olarak görülecek. Selkie klanını hüsrana uğratmış olacağım.”

“Öyleyse bir vuruş daha yap.”

Selkie prensesi kahverengi gözleri parıldayarak bana gülümsedi. Onu çevreledim ve bu kez Eliza saldırdığında kılıcının ucunun sol koluma bir kesik atmasına izin verdim. Kanım buzun

üzerine damladı. Deli gibi acıtıyordu ama kendimi toparlayabilirdim.

Zafer ifadesiyle bana sırıttı.

Artık bu savaşın tamamen sona ermesini istiyordum. Üçüncü ve sonuncu kez atak yaparak uyluğuna bir kesik attım.

Gülüşü soldu ve kalabalık gürlerken bacağına sarıldı. Yaşlı kadın coşkulu bir ifadeyle ellerini kaldırdı. “Ava Jones için üç başarılı atak puanı! Maçı kazandı.”

Sersemlemiş halde başımı çevirdiğimde kameraların etrafımı kuşattığını gördüm ve kanamayı durdurmaya çalışarak koluma sarıldım. Dövüş sırasında kameraları fark etmemiştim bile ama o anda istilacılara benziyorlardı.

Oradan sürünerek uzaklaşmak ve kolum iyileşene kadar yalnız kalmak istiyordum ama turnuva bitmemişti. Bir gün bile ara verilmiyordu.

“Turnuvanın kurallarına göre kazanan belirlenene kadar devam etmemiz gerekiyor. Cleena turnuvadan çekildiğini açıkladı.” Yaşlı kadının sesi amfiteatrın üzerinde süzülüyordu. “Dearg Due Prensesi Moria şimdi Redcap’lerin Prensesi Sydoc’a karşı savaşacak.”

TÜNELDEYKEN KISACIK DA OLSA DİNLENME FIRSATI BULMANIN rahatlığıyla gözlerimi kapattım. Hâlâ kanadığından emin olmasam da omzumu sıkıca tutuyordum.

Az önce tanık olduklarımı unutmaya çalışarak duvara yaslandım.

Shalini gözlerini üzerime dikti. “Az önce olanı gördün mü?”

“Sana perilerin nasıl olduğunu söylemiştim, Shalini,” diye fısıldadım. “Buraya gelmemi isteyen sendin.”

“Tamam, yanılmışım. Bunu kabul ediyorum. Bu kadarını beklemiyordum. Periler gerçekten fazlasıyla gizemliler.”

Derin bir nefes aldım. “Torin kazanmamı istiyor,” diye fısıldadım. “Moria’yı nasıl durdurduğunu gördün. Bunu tekrar yapabilir.”

“Ama Sydoc’u durdurmadı.”

Sydoc’un Moria’yla kapişmasını şaşkınlıkla izliyordum, Etain’in kanı hâlâ Redcap’in yüzünden akıyordu. Ama Moria’yı yenmek Etain’i yenmek kadar kolay değildi. Kılıçları parlak güneşin altında çarpışıyor, ses amfiteatrın üzerinde çınliyordu.

Arkamda nazik ayak sesleri duyunca döndüm ve Orla’nın bana yaklaştığını gördüm. “Yaralanmışsın,” dedi sakince. Solgun, süt rengi gözleri yarı yarıya kapalıydı.

“En azından hayattayım.”

“Bu uzun sürmeyecek, Ava,” dedi Orla. “Kılıçların sesini duyabiliyorum. Prenses Moria’nın sihirli bir kılıçla savaştığını bilmen gerekiyor. Bu kadar kolay kazanmasının sebebi bu.”

“Öyle mi? Bunu nereden biliyorsun?”

“Kılıcı büyülü. En iyi tahminime göre, rakiplerinin onu algıladığı yerin yaklaşık on santim önünde.”

Ona baktım. “Bu hile sayılmıyor mu?”

Omuz silkti. “Sihir yapmak yasak değil. Ama bunun farkında olmanı istiyorum.”

“Bunu nasıl anladın?”

“Çünkü kılıçların sesini duyabiliyorum. Ne zaman biri Moria’ya savunma yapmaya çalışsa geç kalıyor.”

“On santim olduğunu nereden biliyorsun?”

Orla içini çekti. “Her Yüksek Peri’nin sihirli bir yeteneği olur. Bu konuda bana güvenmen gerek.”

“Peki.”

“Moria ile savaşacağın zaman tüm gücünü kullanman gerekecek.” Yüzüme dokunmak için uzandı ve yatıştırıcı büyüğü avu-

cundan ılık bir yağmur gibi süzüldü.

Elini geri çekti. “Kolun iyileşti. Ama bir sonraki maçında seni güvende tutacak bir şey vereceğim.”

Cebinden gümüş bir zincir çıkarmasını izlerken derin bir nefes aldım. Zincirin alt kısmında bir tılsım asılıydı; zümrüt gözlü bir geyik başı.

“Kral Finvarra’nın hükümdarlığından bu yana kraliyet ailesindir,” dedi. “Ve her zaman bizi kralın düşmanlarından koruyacak güce sahipti. Yaratıklar kralın başını kesmek üzereyken kendileri can verdiler. Anne ve babamın yaratıklar onlar için geldiğinde bunu takmıyor olmalarına hâlâ üzülürüm.”

Büyülenmiş halde tılsıma baktım. Ama onu takmak için uzandığımda nefesim kesildi ve elimi geri çektim. Eğilip parmaklarıma baktım. Elimi yakmışım gibi, su toplamışlardı. Sessizce küfrettim. “Bu, Torin benden hoşlanmadığı için mi oldu?”

Kaşlarını çatarak başını salladı. “Anlayamıyorum. Bunu sana vermemi Torin istedi. Senin kazanmanı istiyor.”

Yanmış elimi soğutmak için buzlu duvara bastırdım. “Sanırım ben anlıyorum.”

Torin kazanmamı istiyordu çünkü benden hoşlanmıyordu. Kralın düşmanı sayılırdım ve ondan uzak durmam gerektiğini böylece daha net anlatmıştı.

“Ava!” Shalini arkamdan seslendi ve arenaya doğru döndüm.

Sydoc donmuş kayalıkların arasında sürünerek kılıcını arıyordu. Elleri ve dizleri üzerinde buzun üzerinde kayarken Moria, Sydoc’un boynunun arkasına hızlı bir darbe indirdi ve Redcap’in kafasını vücudundan ayırdı.

Nefesimin ciğerlerimi terk ettiğini hissettim.

Sırada ben vardım.

❧ 33 ❧

AVA

Sydoc'un bedeninin, ardında kalın, kırmızı bir nehir bırakarak arenadan kaldırılışını izledim.

Buna değer miydi? Elli milyon, ölüm riskini göze almak için yeterli bir sebep miydi?

Arenaya doğru yürüdüm, nefesim bulutlar halinde dudaklarımdan süzülüyordu.

İşin gerçeği, tek sebep para değildi. Geri dönebileceğim hiçbir şeyim kalmamıştı. Boş banka hesabımla yapayalnızdım ve herkesin alay konusu olacaktım.

Ayrıca Torin ile pratik yaparken herkesi alt edebileceğimi hissetmiştim. Madem ki bir kralla, Peri Ülkesi'nin en güçlüsüyle başa baş mücadele edebiliyordum...

Etraftaki her şey sessizleşmiş gibiydi, bakışlarım Moria'ya kilitlendi. Deri zırhından kan damlıyor ve parlak ışık altındaki saçları neredeyse aynı renkte parıltıyordu.

Midemde bir çırpınış hissettim.

Moria kısık gözlerinin ardından, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. Aşağı, Sydoc'un kanının neredeyse

donduğu yere göz attım, artık sadece bir başka buz katmanına dönüşmüştü.

Yaşlı kadına baktım, kollarını havaya kaldırmış, dövüşün başlangıcını ilan etmek üzereydi.

Kılıcımı kaldırdığımda kalbim bir savaş davulu gibi çarpmaya başladı, Moria'nın koyu menekşe rengi gözleri bana kilitlendi.

Yaşlı kadın dövüşün başladığını haykırdı ve her nedense sesi bir milyon kilometre öteden geliyor gibi hissettim.

Tam karşımda, Moria telaşsız bir kendine güvenle beni çevrelemeye başladı. Çatının kenarında yürüyen bir kedi gibi tehlikeneden habersiz görünüyordu, kılıcını tuttuğu kolu rahat ve hareketsizdi. Üzerindeki kanı çoktan temizlemişti.

Yüzündeki küçük gülümseme silinip alaycı bir ifadeye dönüştü. Kılıcını bir tür büyü yapar gibi ileri geri hareket ettirerek bana doğru ilerledi. Kılıcı korkunç güzellikteydi, uzun gümüş bir bıçağı ve altın ve elmas kaplı kabzası olan bir meç. Prensese layık bir kılıç.

Ufak bir hırıltı çıkararak saldırdı. Savuşturmak için kılıcımın ucunu kaldırdım ama tıpkı Cleena gibi, ben de kıl payı geç kalmıştım. Temiz bir saptırma yerine, kılıcını zar zor kenara ittirdim.

Kaşlarını kaldırdı ve kararlı bir ifadeyle kılıcını daha hızlı savurdu. Meçimi savunma pozisyonunda tuttum, gözlerim onun kılıcına kilitlenmişti. Aniden saldırdı. Yine savuşturdum; yine geç kalmıştım. Bu sefer saldırmak için beklemedi. Hemen bir dizi darbeye avantajını kullandı.

Her seferinde kılıcını savuşturmak için mücadele ettim. Her seferinde sanki yavaşmışım, reflekslerim zayıfmış gibi hissediyordum. Orla haklıydı, bir tür büyü iş başındaydı. Sadece kendi hislerimin üstesinden gelmem gerekiyordu.

“Aşağı tabaka perisi, daha önce *benim* gibi biriyle hiç savaşmadın,” dedi alaycı bir tonda. “Yürüdüğüm günden beri kılıç dövüşü yapıyorum.”

Moria ileri atıldı, kılıcının bıçağı güneşin altında parlıyordu.

Tekrar saldırdı. Kılıcını yönlendirmeye çalıştım ama son anda bileğini büktü ve kılıcının ucu sağ omzumu çizdi.

“Bir vuruş yaptım,” diye bağırdı Moria.

Puanlamada kaybetmem önemli değildi. Torin yine de beni seçebilirdi. Önemli olan önümüzdeki yirmi dakika boyunca hayatta kalmaktı.

Moria ayaklarıyla pozisyon alırken meçi parıldıyordu. Hamle yaptı, ben de savuşturdum. Ama daha önce olduğu gibi kılıcım geç kalmıştı ve meçnin ucunu vücudumdan uzaklaştırmayı zar zor başarabildim.

Kılıcını saptırmayı nasıl başardığımı bilmiyordum ama inisiyatifi ele almam gerektiğini biliyordum; savunma yapmayı bırakmalıydım. Kılıcımı hizaladım ve saldırdım.

Kılıcı hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde havaya kalktı ve sarsıcı bir savuşturma hamlesi yaptı. Neredeyse silahımın kontrolünü kaybediyordum ve ben kendimi dengelerken o karşı saldırıya geçti. Kılıcının ucunu sol kalçamın hemen üstündeki ete sapladı. Sendeleyerek geri çekildim, yan tarafımı tutuyordum, sıcak kan şimdiden elimi ıslatıyordu.

“İkinci bir darbe!” diye bağırdı Moria.

Kılıcını başının üzerine kaldırdı ve ben kanım buzun üzerine damlarken bakakaldım.

Torin’e göz attım, siyah saçları hafifçe buzla kaplanmıştı. Bedeni gergindi, elleri granit tahtının kolçaklarını sımsıkı tutuyordu.

Vücudumu düzeltmeye çalıştım ama acı ağır basıyordu. Spiker Moria'nın iki sayı önde olduğunu haykırırken bile sendeliyordum.

Moria tekrar karşıma geçti, kılıcını kaldırmıştı.

Dişlerimi sıkarak kendimi dik durmaya zorladım. Moria kılıcını karnıma, sol kalçamın yaklaşık bir buçuk santim yukarısına saplamış görünüyordu. Hayatımda hissettiğim tüm acılardan daha beterdi.

Eğer o tılsım bende işe yarasaydı, şu anda gerçekten çok makbule geçerdi.

Yan tarafımı kavradım, dik durmak için mücadele ettim.

O hamle yapmadan önce kılıcımı kaldırmamıştım bile ve yalnızca içgüdülerim darbeyi engellememi sağladı. "Neden pes etmiyorsun?" diye hırladı. "Bırak fotoğrafları, o ilk küçük düşürücü videodan sonra utançtan ölmeyi yeğlerdim."

Ona cevap verecek gücüm kalmamıştı. Tamamen kılıcını savuşturmaya odaklanmıştım. Kılıcı yeniden parladı ve bu kez ona karşılık verirken darbenin gücü kolumu titretti. Aynı titreşimler yaralı tarafımdan aşağı inerken inledim.

"Olanları unutturacağını düşünüyor olamazsın, değil mi?" dedi neşeyle.

"Pes etmiyorum." Ağzım sıcak kanla doldu. *Kahretsin, bu iyi değil.*

O anda öleceğim anlaşılırsa Torin'in dövüşü durdurup durdurmayacağını düşündüm.

Ama tılsımı taktığımı düşünüyordu, öyle değil mi?

Moria saldırıyı sürdürdü, kılıcıyla darbeler atıyordu ama yarım yamalak bir tavırla. Artık benimle oynuyordu, tıpkı bir kedinin avıyla oynadığı gibi.

"Bu turnuvaya hiç katılmamalıydın," diye tısladı. "Alt tabakadan bir peri için bile yüz karasısın. Sıradan fahişenin tekisin."

Kalan nefesimi ona harcamayacaktım. Kılıcının zamanlamasına odaklanmam gerekiyordu.

Moria kılıcını boğazıma saplamak için saldırdı, ben de kılıcımı kaldırdım. Saldırısını savuşturmayı başardım ama bu hareket dengemi bozdu. Hâlâ onun büyüsunü hesaba katamamıştım ve bu, kafamı karıştırıyordu.

Dengemi tamamen kaybedip arenanın zeminine sertçe düştüm. Moria kafamı bedenimden ayırmak üzereydi.

Torin'in ona durması için bağırdığını duyabiliyordum ama ben taşların üzerinde kan kaybından ölene kadar durmayacağını biliyordum.

İçimde bir orman yangını gibi büyüyen öfke, korkumu eritmişti. Torin'in tılsımına ihtiyacım yoktu çünkü içimde zaten karanlık bir şey yaşıyordu. Köşeye sıkıştığımda, içimdeki canavar ortaya çıkıyordu.

Moria dizleri üzerine çöküp benden af dilemeliydi.

Yattığım yerden ayağımla dizine sert bir tekme yapıştırdım. Acıdan keskin bir çığlık attı ve bu yıllardır duyduğum en tatmin edici seslerden biriydi. Ardından, kılıcımı uyluğuna saplayıp kemiğine kadar dayadığımda Moria'nın boğazından bir öfke çığlığı fışkırdı.

Bacağına saplı duran ve onunla birlikte titreyen kılıcımın ucuna baktı.

“Haklısın Moria,” diye atıldım. “Ben alt tabakadan bir periyim. Pis savaşırız ve yalnızca kazanmak için dövüşürüz. Ama sen de benden çok farklı sayılmazsın, öyle değil mi?”

Kılıcımı kalçasından ayırdım ve acı dolu bir homurtuyla sendeleyerek geri çekildi. Tamamen sersemlemiş görünüyordu.

Ama başka bir büyü daha yapmış olmalıydı çünkü acı hissinin çok uzun sürmediği anlaşıyordu. Birkaç saniye içinde kılı-

cı aydınlanıp sabah güneşinde parıldamaya başladı. Gümüş ve parlak bir mücevher gibi ışıldıyordu, fırsatını bulsa tam kalbime saplayacağından emin olduğum bir mücevher.

Kılıcımı kaldırıp onunkini karşıladım. Moria çevremde dönerken elindeki kılıcı inceledim. Işıltısı göz alıyordu, bu büyük ihtimalle büyüünün etkilerinden biriydi.

Moria'nın saldırıya hazırlanan zehirli bir yılan gibi kılıcı öne arkaya savuruşunu dikkatle dinledim. Rüzgârından yayılan hafif tıslamayı neredeyse işitmiştim.

Yeterince odaklanırsam Orla'nın söylediği şeyi hissedebiliyordum; çıkan ses kılıcın hareketleriyle uyumsuzdu.

Moria yeniden hamle yaptı ve kılıcın sesini dinleyerek hareketini tahmin etmeye çalıştım. İlk kez saldırısını temiz bir şekilde savuşturabildim.

Moria gözlerini kıstı ve tekrar saldırdı. Bir kez daha kılıcın sesini dinledim ve yine hareketini öngörmeyi başardım. Sert bir savuşturmayla kılıcını ileri ittirdim.

Moria saldırısının şiddetini hafifletmiş gibiydi.

Bunu fırsat bilip kılıcının hızını tahmin ederek saldırdım. O savuşturdu ama ben hâlâ saldırıyordum ve diz hizasından bir kesik attım. Hızla bir döngüye girdik, kılıçlar ve buzdan oluşan bir kasırga. Ne zaman eğileceğimi, ne zaman blok yapacağımı tam olarak bildiğim için bedenimi özgüven kapladı.

Kılıçlarımız karatahtadaki tebeşir gibi birbirlerine sürtüyordu. Moria o kadar yakındı ki neredeyse yüzlerimiz birbirine değecekti.

Moria beklenmedik bir şekilde döndü ve hırlayarak sol dirseğini başımın yan tarafına sapladı. Parlak bir ışık patlamasıyla birlikte içimi bir acı kapladı ve gölgeler beni kör etti. Telaşla geri çekildim, başım dönüyordu, göremiyordum.

Kahretsin.

Artık kurbanlarından biriydim, diğerleri gibi başımı kaybetmek üzereydim.

Moria gülmeye başladı.

Boşta kalan elimi yüzüme bastırdım. Geri çektiğimde ılık ve ıslaktı. Göremiyordum ve kanıyordum...

Panik boğazımı tıkadı. Göremezken Moria ile nasıl savaşabilirdim?

Ama bunu daha önce yapmıştım, öyle değil mi? Ve canavarlar koklayarak avlanırdı...

İçimde vahşi, hayvani bir içgüdü uyandı ve kılıcının sesine kulak kesildim. Yeniden saldırdığında onu durdurdum.

Etrafımda tüm dünya sessizdi, yalnızca onun kalp atışlarını, keskin nefes alıp verişini duyuyordum.

Sen hükmetmek için doğdun, Ava.

Sözcükler kafamın içinde, derinlerde çınlıyordu, ancak nereden geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama şimdi Moria'yı zihnimde net bir şekilde canlandırabiliyordum; muzaffer sırtışı, kendinden emin geriye atılmış omuzları. Kılıcı havada bir kez daha savruldu ve kılıçlarımız çarpışırken ses havada yankılandı.

Derin bir nefes aldım ve mide bulandırıcı derecede şekerli gülsuyu parfümünün kokusunu içime çektim. Kılıcımı doğrudan göğsüne saplayarak saldırdım.

Bunu yaptığım anda gözümün önündeki gölgeler dağıldı. Moria tam karşımdaydı, göğsünü tutarak sendeledi. Kılıcımı ondan çektim, kalbine bu kadar yaklaşmış olmama şaşkındım. Neredeyse ilk canımı alıyordum ve bu düşünce bana olması gerektiği kadar korkunç gelmiyordu.

Moria yere yığıldı, ılık ılıa bağıran kalabalığın sesinin arasında bir yerlerde ıslık çalan nefesini duyabiliyordum. Bir ciğerini delmiştim ve bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Teni süt gibi solmuştu, korku ile öfke arasında gidip gelen bir ifadeyle bana baktı.

Kalbi h    atıyor, buzun her yanına kan pompalıyordu. Ama tekrar ayağa kalkamadı. Dövüş bitmişti.

Elimle yüzümün yanını sildim, sonra avucumdan karanlık buza damlayan kana baktım.

Yaşlı kadın arenaya girdi, rüzgâr saçlarını kamçılıyordu.

Beni kaşları çatık halde tek bir baş hareketiyle selamladı ve başını geriye çevirip bağırdı: “En çok puanı alan Ava Jones, turnuva finalinin kazananıdır.” Ellerini kaldırdı. “Kral Torin, altı klanın hükümdarı ve Seelie’nin Yüksek Kralı, kraliçe seçimini ilan edecek. Günbatımında, taht salonunda bir sonraki yüksek kraliçenin kim olacağını ğreneceğiz. Kraliemiz krallığımıza bir kez daha hayat verecek!”

Kalabalığın gürültüsü taşları titretti ve onların coşkulu çığlıklarını iliklerimde hissettim. Belli belirsiz, Orla’nın bana doğru koştuğunu ve yaralarımı büyüsüyle iyileştirdiğini fark ettim.

Bunu neden kralın kendisinin yapmadığını hiç merak etmiyordum.

❧ 34 ❧

AVA

Sıcak küvetin içinde biraz daha aşağı kaydım ve perilerin banyoları için kullandıkları otların kokusunu içime çektim. Küvetteki sudan şatonun soğuk havasına doğru buhar dalgaları yükseliyordu.

Gözlerimi kapattığımda zihnimde hemen kanlı sahneler canlanıyordu; Etain'in cansız bedeni, ve sonra Sydoc'un ki.

Suya tamamen gömülüp yüzümün yanında kuruyan kanı duruladım. Düşüncelerimi temizleyebilmeyi umarak sıcak suyun altında kalabildiğim kadar bekledim. Ciğerlerim yanmaya başladığında küvetin kenarlarına dayanıp tekrar yükseldim. Nefesimi toparlamaya çalışarak saçlarımı geriye attım.

Etrafımdaki su kan içindeydi.

O arenada gözlerim göremezken bile kolayca hayatta kalmamı sağlayan gücü nereden bulmuştum? Ve zihnimdeki o ses, hükmetmek için doğduğumu söyleyen, nereden gelmişti?

Düşüncelerim gümüş tılsıma ve beni yaktığı ana gitti. Burada, Peri Ülkesi'nde biraraya getiremediğim bir sürü yap-boz parçası vardı. Her şey birbirinden kopuk, anlamsız görünüyordu. Bir türlü anlamlandıramadığım bir resim gibi.

Torin'in benden gizlediği sırlar vardı. Gerçek bir kraliçe bulmaya neden bu kadar karşı olduğunu ve bunun için neden bana ihtiyaç duyduğunu söylememiştii.

Banyo suyu soğumaya başlayınca küvetten çıktım. Tezgâhtan bir havlu çekip hızlıca saçlarımı kuruladım ve deri bir pantolonla kaşmir benzeri yumuşacık bir kumaşı olan koyu gri bir gömlek giydim. Kısa süre sonra, turnuva sonucu açıklanıp Torin'in beni eşi olarak ilan edeceği tören için bir balo elbisesi giymem gerekecekti.

Shalini'nin odasına geçtim.

Her zamanki gibi yatağının üzerinde, kucağında bir kitapla bağdaş kurmuştu, başıyla yanındaki kutuyu işaret etti. "Bunu senin için bıraktılar. Kral göndermiş." Kaşlarını çattı. "Kraliçe olduğunda neler olacak?"

"Birkaç ay tahtta kalıp baharı geri getireceğim. Umarım bana yemek ve okuyacak bir şeyler getirirler çünkü kulağa fazlasıyla sıkıcı geliyor."

Kutunun kapağını kaldırdım. Baharı anımsatan yeşil renkli balo elbisesinin üzerinde bir not vardı.

Lütfen bunu okuduktan sonra ateşe at.

Bir sonraki kraliçemiz sen olacaksın.

Bugün ne yaptığını biliyorum. Birçok kişi farkına varamazdı ama ben gördüm. Eliza'nın turnuvadan başı dik ayrılabilmesi için sana saldırmasına izin verdin. Merhamet duygunu takdir ediyorum.

Ama sana şunu hatırlatmalıyım Ava, uzak durmaya devam edeceğim. Ve bundan sonra hiçbir şekilde bana yaklaşmamalısın.

-Torin.

"Ne yazıyor?" diye sordu Shalini.

Kalbim buzla delinmiş gibiydi ama nota bakmaya devam ettim. "Krala yakınlaşmamam gerektiğini söyleyen bir hatırlatma."

Torin daha en başından bunun nasıl bir şey olacağını söylemişti ama bizi hiç *gerçekten* evlenmiş olarak, bir tür ilişkinin içinde hayal etmemiştim. İkimizin de aradığı bu değildi. Romantik tiplerden değildik. Artık değil.

Öyleyse neden bu kadar canımı yakmıştı?

Kapının arkasından boğuk sesler geldiğini duydum, bir kadın ve bir adam tartışıyorlardı. Kaşlarımı çatarak kapıya yaklaştım ve Moria'nın beni görmesi gerektiğini söyleyen sesini işittim.

İlk düşüncem elbette beni öldürmek için geldiği idi. Görünüşe göre Aeron da böyle düşünmüştü çünkü Moria'ya uzak durmasını söyleyerek bağıırıyordu.

“Zaten çekildim!” diye bağırdı. “Mücadeleden vazgeçtim. Kimseye zarar vermeye niyetim yok.”

Kılıcımı alıp yavaşça kapıyı açtım. Moria'nın bana çevirdiği yüzü yorgun ve bitkindi. “Seninle konuşmam gerekiyor.”

“Bence bu iyi bir fikir değil, Moria.”

Dişlerini gıcırdattı. “Peki. Öyleyse kapıdan konuşuruz.” Gözlerini sola, Aeron'ın durduğunu düşündüğüm yere kaydırıldı. “Sadece yalnız konuşmak istiyorum.”

Hâlâ temizlenmemiş olmasına şaşırmıştım. Deri kıyafetlerini çıkarmamıştı, saçları ve yüzü kurumuş kanla kaplıydı. Tüm bu kirin arasından cildi lekelenmiş, sanki ağlamış gibi görünüyordu. Onu bu kadar dağılmış halde göreceğimi hiç düşünmezdim.

“Neden Torin henüz kararını açıklamamışken turnuvadan çekiliyorsun?” diye fısıldadım, kapıyı kendime kalkan ederek.

“Çünkü kazanamayacağımı biliyorum.”

İçime şüphe oturdu. Anlaşmamız açığa mı çıkmıştı? “Ne demek istiyorsun?”

Avucunu kapıya yasladı. “Uzun zamandır bir önsezim olmamıştı, Ava. Ama az önce bir şey sezinledim. Ve sezgilerimde asla yanılmam.”

Bu sözcükler bir yerlerden tanıdık geliyordu.

Ağzımın kuruduğunu hissetim. “Peki sezinlediğin şey neydi?”

Dudaklarının kenarı acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Torin’in ellerinde öleceksin.”

Nefesim daralmıştı. “Elbette böyle düşünmemi isteyeceksin.”

Yaşlar gözlerini doldurdu, sonra kan ve kirin içinde küçük yollar çizerek yanaklarından aşağı süzüldü. “Benim ne söylediğimin veya senin neye inandığının bir önemi yok. Her türlü olacak olan bu. Kız kardeşim Milisandia da bana inanmamıştı. Ona Torin’in onu öldüreceğini söyledim ve bunu yaptı. Ostara’nın Tapınağı’nda nasıl donarak öleceğini, hepsini önceden görmüştüm.”

Kalbim göğsümü yumrukluyordu. Günlükteki onun kız kardeşiydi. “O şimdi nerede?”

Gözyaşları artık öylece akıyor, alt dudağı titriyordu. “Torin her şeyin üzerini örttüğünü, Milisandia’nın kaybolduğuna inandığınızı düşündü. Kaçıp yaratıkların içinde yaşamaya gittiğine. Ama ben gerçeği biliyorum. Torin, ölümün ta kendisi,” diye tısladı. “Bir önsezim vardı, Ava. Olacakları gördüm, karanlık sırlarını kendine saklayacağını da. Kız kardeşimin cesedini tapınaktan kazıp çıkardım. Tam olarak nerede bulacağımı biliyordum. Kral onu öldürdü çünkü o, güzel olan her şeyi öldürür. Yaptığı şey bu. Bir Erlking’den farkı yok. Dokunuşu sadece ölüm getirir.”

Kapıya sıkıca sarıldım. “Öyleyse en başından beri neden bu turnuvadaydın?”

“Ona olabildiğince yakın olmak istedim. Çünkü kraliçe olsaydım ömrünün geri kalan her gününde ona nasıl biri olduğunu hatırlatacaktım. Ölümün ta kendisi olduğunu. Ve bunu gerçekleştirmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Ama şimdi geleceği gördüğüm için planlarımın umduğum gibi gitmediğini biliyorum.”

“Her şeyi yapmaya hazırdım derken... Moria, Alice’i sen mi öldürdün?”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Böyle bir şeyi neden kabul edeyim ki?”

Gözündeki pırıltı tam üstüne bastığımı söylüyordu.

“Dinle, Ava. Belki de kraliçe olmayacak olmamın önemi yoktur. Çünkü seni de öldüreceğini gördüm ve ona hatırlatmama gerek kalmadı, öyle değil mi? Çünkü nereye giderse gitsin ölüm peşinden gelecek ve bunu herkes görecek. Tahtta oturan kişinin iliklerine kadar çürümüş ve yozlaşmış olduğunu herkes öğrenecek. O sadece güzel yüzlü bir Erlking.”

“Öyleyse bana bunu neden söylüyorsun?”

Gözyaşı izleriyle dolu yanaklarını eliyle kurulayıp onları daha çok kana buladı. “Çünkü senden gerçekten hiç ama hiç hoşlanmıyorum. Milisandia kraliçe olmayı hak ediyordu ama sen bunu hak etmiyorsun. Sosyal konumunu yükseltmeye çalışan edepsiz, ahlaksızın birisin. Başına taç takmaya çalışan bir fahişesin ve hiçbir zaman buraya ait olmadın. Daha kötüsü, seninle ilgili çok yanlış bir şey olduğunu hissedebiliyorum. Uğursuz bir şey. Seelie topraklarına ait değilsin, Ava. Ve Milisandia gibi acı içinde ölmeden önce bir an için bile zafer duygusunu tatmanı istemiyorum. Burada yalnız olduğunun ve sevilmediğinin farkına varmanı istiyorum. Korku içinde, öyle ya da böyle bana yenildiğini ve mezarına işeyeceğimi bilerek ölmeni istiyorum.”

Topuklarının üzerinde arkasını döndü ve ayak sesleri taş duvarlarda yankılanarak koridorda hızla uzaklaştı. Kapıyı kapatıp Shalini’ye döndüm.

Tüm bedenim titriyordu.

Shalini’nin duyamadığı tüm boşlukları doldurma talebini ve sorularını görmezden gelerek yeşil balo elbisesini üzerime geçirdim.

O anda konuşmak istediğim tek bir kişi vardı ve o adam Seeli kralıydı.

MERDİVENLERDEN UÇARAK İNDİM. AERON, Torin'i taht salonunda bulabileceğimi, şimdiiden yapacağı büyük açıklamaya hazırlandığını söylemişti.

Bu Moria'nın bir oyunu olabilirdi, iyi planlanmış bir dalavere. Belki de günlükleri o bırakmıştı. Belki beni çekilmeye zorlamak istiyordu. Ama bazı cevaplara ihtiyacım vardı.

Zihnimin derinliklerini kurcalayan şey ise beni Ostara Tapınağı'na götürmesinin bir nedeni olduğuydu. Orada üzerine bir suçluluk gölgesi düşmüş gibiydi.

Arkamda Aeron'un ayak seslerini duydum, büyük açıklamaya kadar beni güvende tutacağına ant içmişti. Başıma bir taç takıp krallığı eski görkemine kavuşturana kadar.

Taht salonuna vardığımda birkaç kişi erkenden gelmiş, salonun kenarlarında duruyordu. Torin tahtında oturuyordu, yüzünde gölgeler geziniyordu.

Taş salonun ortasından uzun kırmızı bir halı geçiyordu, krala yaklaşırken içeriye bakındım. Onunla yalnız konuşmak istiyordum ama aynı zamanda ondan uzak durmam gerekiyordu.

Dokunuşunun ölüm anlamına geldiğini biliyor muydu?

Ama yine de, tüm gizemine ve günlükte okuduklarıma rağmen bir şekilde ona *güveniyordum*. Her şey bir yana, Torin'in iyi biri olduğundan emindim.

Ben yürürken yeşil elbisem arkamdan sürükleniyordu ama büyük ihtimalle nemli saçlarım ve asık suratımla Moria'nın az önce olduğundan daha iyi görünmüyordum.

Ben yaklaşırken Torin tahtından kalktı, gözlerini bana kilitlemişti. Beni gördüğüne heyecanlanmış gibi durmuyordu.

Ben podyumun basamaklarını tırmanırken eğilerek fısıldadı, “Ne yapıyorsun, Ava?”

“Seninle yalnız konuşmalıyım.”

Başını salladı. “Şimdi sırası değil. Tabii anlaşmamızı bozmayacaksan?”

Derin bir nefes aldım. Olabildiğince kısık bir sesle, “Moria bana kardeşinden bahsetti,” diye fısıldadım. “Milisandia. Onu senin öldürdüğünü söylüyor. Bu sana bir şeyler hatırlatıyor mu, Torin?”

Yüzündeki perişan ifadeyi gördüğüm anda bunun doğru olduğunu anladım. Midemin bulandığını hissettim.

“Neden dokunuşunun ölüm olduğunu söylüyor?” Sesim artık fısıltı bile sayılmazdı.

Ama Torin cevap vermedi. Yalvarır bir ifadeyle bana baktı.

Elli milyon buna değer miydi?

Yalnız kalmamak için buna değer miydi?

Artık bundan o kadar emin değildim. Eve döndüğümde beş parasız, utanç içinde ve yapayalnız kalabilirdim ama en azından hayatta olurdum. En azından ölümün ne zaman beni bulacağını bekleyerek sürekli gözüm arkamda, korku içinde yaşamazdım.

“Seni olması gerektiğinden çok daha fazla önemsiyorum,” diye mırıldandı Torin.

“Ama sorularıma hâlâ cevap vermedin.” İçimde yükselen hayal kırıklığıyla ondan uzaklaşmak için arkamı döndüm. Bunu yapar yapmaz koluma dokundu.

Dönüp ona baktım. İfadesi dehşet içindeydi, rengi solmuştu. Gözlerimin önünden gölgeler geçti ve parmaklarının çıplak tenime değdiği yerlerde cildim buz kesti.

Olduğu yerde kalmış, dehşet için kolumdaki eline bakıyordu. Bense tek bir kasımı dahi oynatamıyordum. Hava buz gibi soğumuştur, buzun içime yayıldığını hissedebiliyordum.

Paniğin boğazıma tırmandığını hissettim, kırağı ağları koluma yayılıp onu beyaza ve maviye çeviriyordu. Donmuş bir cesedin koluna...

Kalbim buz gibi bir korkuyla kaplandı. Moria doğruyu söylüyordu.

“Durdur şunu, Torin!” diye bağırdım.

Ama buz üzerine tırmandığından onun da hareket edebileceğini sanmıyordum. Kırağı yanaklarında ve alnında garip desenler halinde dönüyor ve ayaklarının altına yayılıyordu. Gözleri şimdi koyu çivit rengindeydi, bakışları neredeyse siyaha dönmüştü ve dehşetle doluydu.

Buz, tam arkasındaki kral tahtının üzerine tırmandı. Salonda yankılanan büyük bir çatırtıyla, bir kanyonda ilerleyen buzul gibi tahtı parçaladı.

“Ava,” diye fısıldadı. “Kraliçenin tahtı.”

Bedenim donmuş gibiydi, kendimi ondan koparmaya, uzaklaştırmaya çalıştım. Buz, balo elbiseme tırmanmaya, ayaklarımı ve bacaklarımı dondurmaya başlamıştı.

Acı uzuvlarıma yayıldı, tüm gücümle kendimi çekip geriye attım.

Birkaç dehşet dolu saniye boyunca bir uçurumdan düştüğüm hissine kapıldım, sonra aniden sert, granit tahtın üzerine çarparak oturdum.

❧ 35 ❧

AVA

Salon tam bir kaos sahnesiydi; kralın arkasındaki kırık taht, zemindeki taşlara yayılan kırağı ve çığlık atan periler.

Vücudumdaki soğukluk azalmaya başladı ve görüşüm zümrüt rengi bir pusla kaplandı. Nefes aldığımda sanki bir ormanın derinliklerine dalmış gibiydim. Islak toprak kokusu burnuma doldu ve güneşin sıcaklığını tenimde hissettim, böceklerin seslerini, kuşların civıltılarını duydum. Tavandan sarmaşıklar sarkıyordu; platformu yosunlar kaplamıştı.

Soğuk beni ele geçirdiğinde ilkbahar manzarası bir kez daha soldu.

Elbisemin kumaşının altından buz gibi granit tahtı hissediyordum. Ayaz neredeyse kalçalarımın ulaşmıştı, tenim donuyordu.

“Eve gitmek istiyorum,” diye fısıldadım.

Gözlerimi kapattım.

Sıcak bir büyü dalgası göğsümden ve bedenimden geçerek altımdaki taşa aktı. Bedenim çözölmeye, tahtta iyileşmeye başladı.

Sırtım istemsizce kıvrıldı. Bir yaz güneşi tenimi öptü ve ıslak yosun kokusu beni sardı, ta ki tahtın kendisi altımda eriyene kadar ve ben ılık, berrak suya daldım.

Ev. Beni eve götürün.

Zihnimin en karanlık köşelerindeydi; doğduğum yer, ruhu-
ma kazınmıştı.

Ormanın büyüü.

Kendimi daha derine batarken hissettim, ciğerlerim yanıyordu.
Yukarıdan suyu delip geçen altın ışığın berrak ışınlarını gördüm.

Bacaklarımı tekmeleyerek ışığa, hayata doğru yüzdüm. Tır-
naklarım toprağı kazdı ve kendimi su geçidinin kenarından yo-
sunlu toprağı doğru çektim. Sırtüstü yere düştüm, nefes nefesey-
dim. Ciğerlerim nefis, ılık bir havayla doldu, yaşam kokusuyla.
Kehribar rengi ışık üzerimdeki ağaç dallarının arasından süzüle-
rek toprağı altın rengine boyuyordu.

Ev.

Doğrulup nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Tahttan beni
eve götürmesini istemiştim ve o da beni buraya getirmişti...

Peki ama, *neredeydim?*

Kırmızı çiçeklerle bezenmiş kalın yeşil sarmaşıklar, upuzun
ağaçların diplerinde kıvrılıyordu. Hava sıcaktı ve yoğun bir nemle
kaplıydı, sanki bir saunaya girmiş gibiydim. Çok güzel kokuyordu,
egzotik parfümler ve tanımadığım çiçek aromalarıyla doluydu.

Büyülü bir orman.

Ormanın kokusu zihnimin kovuklarına gömülmüş bir anıyı,
burada daha önce bulunduğum hissini ortaya çıkardı. Belki de
bir tür *dejavu* yaşıyordum.

Yeşil elbiseme işleyen sular toprağı damladı. Aslında bü-
tünüyle paniklemiş olmalıydım ama bu güzelliğı görmezden
gelmek çok zordu. Önümde hayatımda hiç görmediğim kadar
çok yeşil tonu vardı; zümrüt, ıhlamur, yeşim, adaçayı, uçuk ye-
şil ve zeytin yaprakları; o kadar zengin ve alacalıydı ki nefesim
kesilmişti.

Omuzlarımdan aşağıya baktığımda saçlarımın da yeşilin muhteşem, mavimsi bir tonuna dönüştüğünü gördüm.

Ayakta durmak için çabaladım ve yavaşça dönerek nerede olduğumu anlamaya çalıştım ama her yanı kaplayan sık çalılıklar görüşümü engelliyordu.

Yukarıda, bitki örtüsü yüzlerce metre uzanıyor, devasa ağaç gövdelerinin ve Dor sütunu kalınlığındaki dalların etrafında kıvrılıyordu. Büyülü, ilkel bir ormandaydım.

Kollarımı kavuşturdum, Peri Ülkesi'ne ya da tanıdık bir yere nasıl döneceğimi merak ediyordum.

Uzaktan gelen bir çığlık havayı kirletti ve bir an için kırmızı ve mavi kanatların parladığını gördüm. Büyük bir şey, belki bir kuş, ağaç gövdelerinin arasından uçtu ve orman sessizleşti. Sonra uzaklardan bir çığlık geldi. Ölmekte olan bir hayvanın sesi.

Bu iyi olamaz.

Kendime sarılıp geçitten geriye doğru adım attım. Yaklaşık üç metre önümdeki dalda bir hareket fark ettim. Yaprakların arasından seçebilmek zordu ama bir an kahverengi bir kürk gördüm; küçük bir köpek büyüklüğünde, altı parlak siyah gözü ve çok büyük bir çift dişi olan bir örümcek.

Geriye doğru bir adım daha attım. Tam karşımda, örümceğin dişleri heyecanla seğirmeye başladı.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye ağzımın içinde söyledim. Örümcek, hareketlerimi taklit ediyordu.

Döndüm ve geçide doğru yöneldim. Belki beni geri götürebilirdi. Ya da en azından buradan başka bir yere...

Ama suyun üzerinde dururken, yansımama bir an gözüm ilişti ve kalbim duracak sandım.

Çünkü orada, yeşil saçlarımdan yukarıya uzanan bir çift altın boynuz vardı.

Nefes alamadım.

Kolyenin beni neden reddettiğini anladığımda zihnimin boşluklarında bir kelime cınladı.

Unseelie.

Eve gelmek istemiştim ve büyüünün beni getirdiği yer burasıydı.

Gerçek *evim*, vahşi yaratıkların dünyasıdaydı.

Ve görünen o ki gerçekten bir kefarete bebeğiydim.

❧ TEŞEKKÜR ❧

Öncelikle Candice, Delia, Debbie, Crystal ve Penny'den oluşan beta okuma ekibine çok teşekkür ederiz. Hikâyeyi daha seksi ve daha ilgi çekici hale getirmek için bazı geniş çerçeveli fikirlere odaklanarak onu daha iyi bir şekle sokmamıza yardım ettiler.

Wicked Pen Editorial'dan Ash ve Lexi'nin düzeltme ve redaksiyonu ile Shelby'nin (@Literary Fairy) son redaksiyonu için harika editör ekibimize minnettarız.

“C. N. Crawford's Coven”da kitaplarla ilgili tartışmaları ve coşkularıyla her daim günümüzü aydınlatan okurlarımıza teşekkür ederiz.

Ve son olarak, bu kitabın okurların eline ulaşmasına yardımcı olacak olağanüstü destekçilerimiz Lauren Gardner ve Rachel Whitehurst'e teşekkürler.